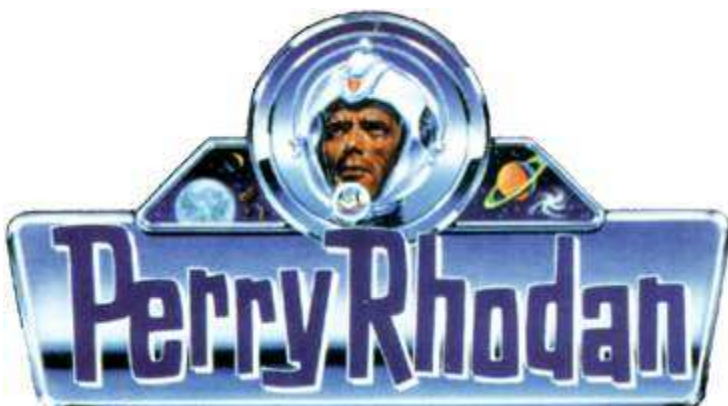

Romány Perry Rhodan 6

HANS KNEIFEL

NA BŘEHU MODRÉ MLHOVINY

Přeložil Jiří Podbrdský
IŽ PRAHA

Digitalizoval: 17. 11. 2002 Knihomol
e-mail: knihomol@seznam.cz

Band 8. Kurt Mahr Am Rande des blauen Nebels.
by Verlagsunion Pabel - Moewig HG. Rastatt
Cover illustration Alfred Kelsner
Translation - Jiří Podbrdský. 1998

Podzimní noc byla jasná a hvězdnatá. Z křovisek stoupala řídká mlha a pomalu se rozplývala. Krajina byla pustá a několik set metrů od energetické stanice se křížily tři široké dálnice. Kolem projel bleskurychle vůz a jeho reflektory na okamžik ozářily stromy, cedule a domovní zdi - a pak opět zavládl klid, z něž vyzařovala osamělost. Kdesi žalobně zahoukal sýček. Znělo to jako dětské zanaříkání.

Automaticky se rozzářila lampička - a zapnul se vizuální budík.

Z prosklené škatule stojící mezi silnicí a rozlehlým dvorem energetické stanice dopadlo světlo na černý asfalt. Muž rozespale potřásl hlavou, pohlédl na hodinky a spustil nohy z lůžka. Boty měl postavené na radiátoru a byly pěkně vyhřáté. Hmátl mechanicky po krabičce cigaret, za okamžik vzplál zapalovač a osvětlil bledý neholený obličej.

„Jedna,“ řekl si noční strážný tiše pro sebe, protáhl se, přešel k malému radiovizifonu a zapnul jej. „Vzbud’me bratry!“ řekl.

Zastavil se před prosklenými dveřmi, znovu se protáhl, popadl velkou vojenskou baterku a otočil klíčem v zámku. Dveře se otevřely a chladný noční vzduch muže probral úplně.

Pečlivě za sebou zamkl, letmo pohlédl na jasné osvětlené ciferníky s ručičkami v nulovém postavení. Potom přešel pomalu ztemnělý dvůr k mohutnému anti-

gravitačnímu tahači stojícímu v rohu. Všechny stroje byly vypnuté. Ložná plocha s agregátem pokrytým potrhanou plachtou stála na širokých vzpěrách a nevznášela se jako obvykle ve výši kolen nad zemí.

Strážný obešel nákladní tahač, stoupl nohou na nejspodnější příčel kovového žebříku a vyškrábal se nahoru. Baterkou si posvítil do nitra kabiny. Světlo putovalo po přístrojové desce, pohaslých displejích a kontrolkách, olízlo velký volant a dva mladíky, kteří spali na sklopených lůžkách.

„Je jedna,“ řekl strážný. „Vstávat!“

Otevřel široké dveře, na nichž byl omšelý nápis. Do šoférské kabiny pronikl noční vzduch a jeden ze spáčů se neklidně zavrtěl.

„Hej!“ vykřikl strážný a zatřásl řidičovým ramenem. „Už jste se vyspali dost!“

Když mu baterka osvětila obličej, mladík se probral a nechápavě se zahleděl na strážného. „Co je?“ zachrčel, a pak si najednou vzpomněl. „To už je čas?“ vyhrkl.

„Ano,“ odpověděl mu jeho protějšek. „Můžete odjet. Jestli se chcete oholit a umýt... tak tamhle. Máme dokonce i teplou vodu. Kafe dostanete u mě v kanceláři.“

„V pořádku,“ zamumlal řidič. „Hned jsme tam. Nemáš cigáro?“

„Venku na zdi je automat.“

„Díky.“

Noční hlídač nechal dveře kabiny otevřené, seskočil na zem, vrátil se do kanceláře a zapnul kávovar. Potom doladil vizifon a zapnul další lampu. Čekal asi čtvrt hodiny, když prošli dva mladí muži prosklenými dveřmi a

zastavili se u psacího stolu. Měli na sobě roláky a plátěné kalhoty a v prstech třímali cigarety.

Tři unavení, nevyspalí muži na sebe pohlédli a z reproduktorů vizionu se k nim začala linout hudba.

„Tři kávy,“ řekl vyšší chlapík z těch dvou.

„Tři?“ zeptal se ho muž sedící za psacím stolem. Postavil před sebe tři plastové pohárky a posunul první pod kohoutek přístroje. Zakrátko do něj chrstl proud vřelé černé kávy.

„Třetí kafe je pro tebe,“ prohlásil menší z mladíků.

„Díky.“

Chvilí bylo ticho. Muži si míchali plastovými lžičkami kávu v pohárcích, z cigaret položených na popelníku stoupal dým a pak řidič řekl: „Nevypadáš jako opravdický strážný energetické stanice, starouši.“

„Taky že nejsem,“ odpověděl muž za psacím stolem. „Jsem študák a mám prázdniny. A flákám se tu po nocích za pár mizerných solarů.“

„Ani my nejsme šoféři - a navíc nám nikdo neplatí,“ prohlásil menší mladík a otřel si rukávem pulovru kovový štítek na hrudi.

Strážce energetické stanice poznal okamžitě odznak technické univerzity v El Pasu. Antigravitační energetická stanice se nacházela na okraji pouště mezi Roswellem a Artesií. Necelých osmdesát mil od ní končila veškerá vegetace a začínaly Staked Plains. Odtamtud také startovaly vesmírné lodě a bydleli tam všichni zaměstnanci kosmodromu.

„Co jste to naložili za monstrum?“ zeptal se strážný mladíků.

„Počítačový mozek koupený na šrot,“ odpověděl řidič. „Vzali jsme si do hlavy, že vyleštíme nějakou starou kosmickou rachotinu, opravíme ji a odstartujeme. Tohle zařízení je skoro poslední, co nám chybělo.“ Uchechtl se, když si všiml užaslého výrazu v hlídačově obličeji.

„Vy chcete opravit loď...?“ vyhrkl mládenec.

„Ne chceme, my to už dávno děláme,“ opravil ho důrazně řidič. „Bohužel mohou těžkotonážní antigravitační tahače jezdit jenom v noci, jinak bychom byli už pryč. Čekají na nás. Kolik stojí ta káva?“

„Devadesát solarů. Vzali jste si pořádné sousto, doufejme že vám neuvízne v krku. Tohle je hrozně nákladná legrace. I já jsem měl jednu starou kraksnu...“

„Je nás přes čtyřicet, z toho polovička techniků z elpaské univerzity, třeba jako tady Aner. Zvládneme to. Díky, žeš nás vzbudil. Těch deset solarů si nech.“

Strážný kroutil hlavou a hleděl za oběma mladíky, jak kráčí trochu strnule po nádvoří. Zanedlouho se ozval dutý hukot a roztřáslly se okenní tabule; stroje antigravitačního tahače se pomalu rozbíhaly. Noční hlídač vyšel do noci.

Kulatá nákladní plošina se zvedla asi na šířku dlaně nad asfalt. Jeden kámen zasažený gravitačním polem prosvítl tmou a narazil do zdi. Vzápětí zazářily světlo-mety a obrysová a zadní světla. Ozvalo se zasyčení a tahač se rozjel. Za chvíli zmizel z dohledu. Nad energetickou stanicí se opět rozhostilo ticho.

„Jsou to cvoci...“ zabručel hlídač a vrátil se zpátky do kanceláře. Zamkl za sebou dveře a natáhl se na postel. Mohl spát, protože až do pěti se neměl objevit žádný

zákazník.

Když ho dvacet minut po páté ráno probudila první tahačová souprava, noční příhoda se mu skoro vytratila z myslí. Měl si ji připomenout později.

* * *

Brali své poslání vážně, dokonce velmi vážně.

Jared Coln pootočil volantem o palec doprava a vyčkal, až tahač projede širokou zatáčkou. Náklad, počítačový mozek, spočíval poklidně na plošině, sevřený ocelovými sponami. Coln vážil sedmdesát pět kilogramů, měřil skoro metr devadesát, měl světle modré oči a byl téměř lysý. Přátelé ho znali jako muže spousty zásad - které ovšem uměl rychle přizpůsobit okolnostem. Jinými slovy byl velmi mazaný a obchodně zdatný.

„Ještě šedesát mil,“ hlesl. Popel z cigarety mu upadl na podlahu kabiny. Technik Aner Saltykow mu neodpověděl. Snažil se vyladit na vizifonu nějaký vysílač. Obraz se pomalu stabilizoval a objevilo se jeviště, kde probíhala nějaká show.

„Vlastně nebyla drahá, tahle mašinka,“ řekl Jared o něco hlasitěji a ukázal levou rukou za sebe dozadu.

Aner otočil hlavu a prohlásil: „Rád bys slyšel, jaký jsi mazaný kšeftař, když jde o to napálit nějakého obchodníka se šrotem? Jak chceš. Byl jsi prostě velkolepý. Tobě nejspíš můžeme děkovat za to, že JUMPING KANGAROO bude nejlevnější vesmírná loď, jaká kdy opustila pozemský kosmodrom... přirozeně za předpokladu, že se jí to povede...“

„Hele, příteli,“ řekl Jared a sarkasticky se uchechtl, „i ty patříš k těm, kteří nejsou s to vyhmátnout mou pravou povahu. Postavil jsem se dobrovolně a rád do služeb celé té věci a tři roky se pokouším používat všechny své vlohy pro její zdar. Nejsem špatný matematik, a přece dávám v sázku život, když se pokouším řídit tahač, který se může každou chvílí rozpadnout - a ty mi předhazuješ, že lačním po lichotkách. To fakt nemám zapotřebí.“

„Zapomněl jsi na jedno, Jarede,“ uchechtl se Aner. „Patříš k nejlepším dialektikům, které znám. A nedělám si ani v nejmenším legraci.“

„Těší mě, že jsi nastoupil cestu poznání. Ale vážně: Opravdu se domníváš, že jsme schopni překontrolovat úplně celý počítačový mozek?“

Aner stáhl boční okénko a odpověděl: „Myslím že ano. Tyhle stroje jsou odepisované do šrotu, když u nich vypadne třeba jediný spoj nebo blok se spínačem. Nevypatí se je opravovat, protože nové jsou jen o málo dražší než to, co by stály náhradní díly a opravy nefunkčních bloků. Mám dojem, že mi na tenhle počítačový mozek budou stačit tři čtyři dny.“

Jared Coln a Aner Saltykow byli na cestě už dva dny. Trvalo jim hodně dlouho, než se jim podařilo v novínových inzerátech najít počítačový mozek téhle třídy. Obchodník, který ho nabízel, sídlil navíc čtyři sta mil od Tucumcari, a proto se k němu museli vydat se staříčkým antigravitačním tahačem. A nyní se už několik hodin vraceli do Tucumcari, kde na ně čekali přátelé a také JUMPING KANGAROO.

„Jak dlouho ještě?“ zeptal se Aner Jareda.

Ten pohlédl na hodinky a na rychloměr a odpověděl: „Za necelé čtyři hodiny tam budeme.“

Oba se zaposlouchali do brumlání agregátu, který rušil gravitaci a hnal tahač vpřed.

„Takovýhle projekt vyžaduje přesné plánování,“ prohlásil Jared po chvíli. „Odhadujeme, že budeme hotovi tak za dva týdny. A až kosmodromový inspektor schválí loď do provozu, můžeme odstartovat. Když dáme dohromady prázdniny a studijní volno, budeme mít osm měsíců na to, abychom se porozhlédli po Galaxii.“

„Odporovalo by ale vši logice, kdyby se něco neschruło ještě těsně před startem,“ namítl Aner.

Matematik pokrčil rameny a vyhrkl: „To nemůže nikdo vědět.“

Jared, Aner a ostatní studenti a studentky pracovali na přípravách lodi ke startu už tři roky. Představovali vzorek mladé pozemské inteligence. Byli mezi nimi lékaři, mnoho techniků a matematiků, techničtí inženýři a metalurgové, mechanici, biologové a přírodní vědci všech oborů. Bylo jich dohromady dvaadvacet a jejich věk se pohyboval kolem pětadvaceti let, i když se v týmu našlo i několik padesátníků.

JUMPING KANGAROO měla odstartovat během několika týdnů!

„Když si vezmu, jak mládenci opravili mrňavoučké kajuty, jak všechno zbrousili, nalakovali, vypolstrovali, jak dali dohromady kabeláže, přístroje a spínače,“ řekl téměř dojatě Aner. „Toho potu, co jsme při tom prolili.“

„Máš pravdu,“ odpověděl Jared vážně. „Udělalí jsme spoustu práce. Když si jenom vzpomenu na všechna

ta elektronická a energetická zařízení, na vizifony, hyperkom, arkonské pohonné jednotky a řídicí prvky! Ale ještě nejsme hotovi...”

Agregáty těžkého antigravitačního tahače hučely dál a vozidlo projíždělo rychlostí dvacet pět mil za hodinu podél vesmírného přístavu. Noc se pomalu měnila v ráno. Zatím ale nad pustinou ještě plály jasné hvězdy. Počítač, poslední důležitý článek, se vznášel necelý metr nad vozovkou.

Šlo o nejvýznamnější součást vnitřního zařízení. Elektronický obr vážil skoro dvě tuny a měl už vyhrazené místo na palubě JUMPING KANGAROO.

Do Tucumcari jim zbývalo ještě sedmdesát pět mil.

* * *

Zatímco v přesném kruhu o průměru třicet mil kolem kosmodromu stály štíhlé ocelové sloupy a ohraničovaly ho barevnými reflektory, vozovka určená pro těžkou nákladní dopravu se stáčela širokým obloukem podél Tucumcari City.

Tahač zpomalil a minul dlouhou zářivou šipku ukazující doprava, kudy vedl obchvat pro nákladní dopravu. Několik jiných sjezdů končilo přímo ve městě. Provoz zhoustl a antigrav mýjela menší vozidla.

„Vypadá to trochu romanticky, co?“ řekl Aner Saltykow a ukázal před sebe. Jared Coln zamyšleně přikývl.

Nad městem se klenul zářivý zvon, který jasně kontrastoval s černou oblohou. Na obzoru se objevil váhavě úzký proužek věštící svítání. Poslední červencové noci

byly chladné a mlhavé. V dáli za posledními nízkými stavbami prosvětovaly tmu blesky.

„To Sven svařuje rámování komor,“ zasmál se Jared znenadání. „Světelné oblouky jsou neskutečně jasné.“

Oba muži se odmlčeli. Bylo jim skoro třicet, a nemohli se zbavit zvláštního pocitu, kdykoli uviděli světla lodi.

Ke šrotišti jim zbývalo ještě pět mil...

Chvilí běželo podél tahače poštěkávající chundelaté psisko, a když poznalo, že nestačí na ocelovou obludu, zmizelo v křoví u silnice.

Aner pustil nahlas vizifon. Bylo za osm minut pět. Čekal na první ranní zprávy. Mezi stromy probleskovalo světlo bodových reflektorů. Loď ještě nebyla pořádně vidět, protože ji od tahače odděloval les. Jared zpomalil ještě víc.

„Dobré jitro, dámy a pánové, je pět hodin ráno,“ ozval se z vizifonu dívčí hlas. „Stanice El Paso zdraví své diváky a přináší nejnovější zprávy. Nejprve k všeobecné situaci...“

Aner vytočil boční okénko a poslouchal. Po chvíli stáhl zvuk.

„Loď!“ vydechl Jared Coln.

Před nimi se tyčila JUMPING KANGAROO. Dlouhý trup proudnicového tvaru se stříbřitě třpytil, pouze na několika místech měl ocelový plášť ještě matnou barvu. Po něm šplhaly jako mravenci nepatrné postavičky v zářivě žlutých kombinézách a obrušovaly a leštily opláštění. Bílé blesky vystřelovaly tam, kde se Sven Childai činil s obloukovou svářečkou. Všude vládl horečný pracovní ruch.

„Tohle budeme jednou vyprávět svým vnukům,“ hlesl Aner Saltykow a Jared Coln vycítil, jak se přítel snaží ironií překonat chvilkové dojetí.

Náhle Aner strnul a v obličejí se mu objevil vyraz, který u něj Jared neznal: Byla to směs údivu, ohromení a něčeho nedefinovatelného, co naznačovalo, že někdo nemůže uvěřit tomu, co slyší.

„Co je s tebou?“ zeptal se Jared přítele a sundal nohu z regulátoru rychlosti. Aner mu neodpověděl.

* * *

Našli data a *záznamy* v malé magnetické paměti, která začala fungovat až po opravě. *Zařízení* bylo stejně staré jako SHEBA, která tu stála přibližně padesát let. V reproduktoru to zachrastilo a pak se ozval kapitán. Mluvil jako někdo, kdo došel na konec cesty:

„Do odletu druhé lodi zbývají ještě dvě hodiny. Po-užiji je k tomu, abych po sobě zanechal pořádek na palubě prázdné, opuštěné SHEBY. Duplikát záznamu si vezmu s sebou.

Jmenuji se Sheba-Ret a název malé lodi je odvozen od mého rodového jména. Jsem kapitán - jeden z mnoha Galaktických obchodníků. Zběhlo se mnoho nevýznamných událostí, které mě nakonec přiměly, abych nouzově přistál se SHEBOU. A zrovna na planetě, kterou ovládá Perry Rhodan.

SHEBA je podle měřítek tohoto světa dlouhá sto padesát metrů a má průměr dvacet pět metrů. Beznadějně poškozený nadsvětelný pohon, korodující plášť z arkonské

oceli, zcela defektní informační *zařízení* a spoustu dalších závad lze odstranit pouze při vynaložení obrovských nákladů a neuvěřitelného úsilí; dali jsme přednost tomu, že jsme přivolali jinou skokanskou loď, abychom do ní mohli přeložit náklad a odletět zpátky.

Zdá se, že lodi stárnou se svými majiteli. Možná si koupím jinou, možná také ne. V nejlepších časech jsme se se SHEBOU hodně nalétali a vydělali jsme obrovské jmění. Jenže loď stárla, a ani já jsem nemládl. A teď sedím ve studené řídicí kabině před palubním deníkem a pronáším slova na rozloučenou. Posádka je již na palubě ORLY dvanáct, která kotví hned vedle SHEBY a čeká na povel ke startu.

Odšrouboval jsem od hlavové lišty skokanský symbol: nastavenou ruku obklopenou věčnými hvězdami. Odložil jsem také dlouhou pláštěnku a odejdu z paluby, jakmile vyjmu z přístroje duplikátní pásku.

Je to poprvé, co musí zůstat skokanská loď na planetě Pozemšťanů. Je to nesmírná ztráta, kterou by Galaktičtí obchodníci vlastně neměli připustit. Ale na tom už nezáleží. Loď je mrtvá a kapitán opouští její palubu jako poslední. Rez a déšť ji rozežerou, pokud ji někdo neroztaví. Je konec.“

Slyšeli starcův projev a rozuměli mu, neboť mluvil interkosmem. Technici, biologové, lékaři a matematik na sebe mlčky pohlédli. Matematikovi dokonce zmizel z obličeje jeho věčný ironický úšklebek. Za hodinu už opět pracovali stejně usilovně jako předtím.

* * *

Aner zesílil zvuk vizifonu na maximum a těžkým vzduchem v kabině antigravitačního tahače hřimal moderátorčin hlas. „Stát!“ vykřikl Aner znenadání. Jared zabrzdil ocelového obra na třiceti metrech a agregáty přešly na klidový provoz.

„...Opakuji. Prosíme diváky, aby věnovali pozornost důležitému hlášení. Jak bylo oznámeno v Terranii, padlo v posledních dnech definitivní rozhodnutí o nositeli Crestovy ceny. Tato pamětní cena se udílí jednou za dva roky za vědecké úspěchy a tentokrát bude věnována zástupci základního lékařského výzkumu. Nositel obdrží současně s vyznamenáním také částku ve výši jednoho milionu solarů za svou diplomovou práci o principu adaptace na cizí životní podmínky.

Jméno tohoto lékaře je Stuart Rushbrook. Není známo, kde tento mladý vědec v současné době pobývá a není k zastížení na žádné ze známých adres. Je možné, že se tento student univerzity v El Pasu vydal na dovolenou. Osoby, které znají přesné místo Rushbrookova pobytu, se žádají, aby se spojily neprodleně s naší stanicí nebo přímo s kanceláří Prvního administrátora.“

„Stuart Rushbrook!“ zašeptal Aner Saltykow zděšeně.

„Crestova cena,“ zamumlal Jared Coln a pohlédl na světla obklopující kosmickou loď.

„A skvělý jeden milion solarů!“ zvolal Aner. Vypnul vizifon, vrhl pohled na blednoucí hlasatelčin obraz a udeřil pěstí do přístrojové desky. Rozsvítila se červená kontrolka.

„Je to tak neuvěřitelné. A zrovna teď...“ Aner zalpal po dechu a potřásl hlavou. „Stuartova práce se válí tři roky v archivech. Stejnou dobu se pachtíme s opravou lodi. A když ji konečně dáme skoro do pořádku, dostane Stuart tolik peněz, že by si za ně mohl klidně koupit novou loď.“

Pohlédl na přítele. Jared měl čelo opřené o přední sklo a oči zavřené. Vzápětí otočil hlavu k Anerovi a oba se střetli pohledy.

„Náš přítel je nositelem Crestovy ceny!“ prohlásil Jared Coln. „To je nejvyšší osobní triumf, o jakém se mu ani nesnilo. A vrhne to také skvělé světlo na univerzitu v El Pasu. Nemluvě o tom, jak to pomůže našemu projektu. Tak jedeme!“

Agregáty zahučely, antigravitační tahač sebou cukl a ztěžka se rozjel. Generátory polí zavyly a kolos se hnal obrovskou rychlostí ke šrotišti. Oba přátelé už rozeznávali detaily lodi. Jared stiskl tlačítko klaksonu a nocí se rozlehlo dvojí táhlé zahoukání. Lidé pracující na plášti lodi, zpozorněli a otočili se.

Jako předpotopní nestvůra ujel tahač posledních pět set metrů dálnice a odbočil na cestu rozrytou kolejemi. Náklad na korbě se povážlivě zakymácel.

„Klidně můžeš tahač odrovnat,“ ucedil Aner. „Stuart nám může koupit kdykoli nový, stejně nebude vědět co s penězi.“

„Přesně tak,“ uchechtl se Jared. „Můžeme koupit i nové počítače. I když už vlastně rozdělujeme peníze, které jsou teprve na cestě.“

Automatika vyvolala dvě mohutná brzdicí pole, když Jared vytočil na dvoře parádní smyčku, vyhnul se

jeřábu a antigravu a zastavil těsně vedle nákladové komory lodi. Opery se zaryly do šterku a z vnitřku tahače se vyvalil kouř, jako kdyby se pálil nějaký kabel.

„Ještě jedna takováhle divoká jízda a tahač se rozpadne na kousky,“ prohlásil Jared věčně a vytáhl klíčky ze startéru. „Máš tu svůj vůz?“

„Ano,“ odpověděl Aner Saltykow. „Nač ho potřebuješ?“

„Kdo se ptá, moc se dozví. Dej mi klíčky, prosím. Já jako starý taktik...“

Aner vytáhl z přihrádky koženou tašku a vyndal z ní klíčky od vozidla. Vzápětí je vtiskl Jaredovi do dlaně.

„Díky. Hele, neříkej ostatním nic o tom, jakou měl Stuart kliku.“

„Jasně, budu zticha jako pěna.“

Gord Kedes a Seir Daitonová přišli k tahači a přidali se k těm, kteří už stáli vedle ložní plošiny.

„Kolik jste za to dali?“ křikl Gord místo pozdravu a potřásl si s Jaredem rukou.

„Zbylo nám dost, abychom koupili dvacet litrů kávy,“ řekl Jared. „Venku je dost zima. Stalo se něco zvláštního?“

Seir se postavila vedle Anera a opřela se mu o rameno. „Nic, vůbec nic... až na to, že jsme fakt skoro hotovi. Ještě zbývá, abychom my holky vyšily na polštářky *Všude dobře, doma nejlíp*,“ zažertovala.

„Tak mladá a už tak vtipná,“ uchechtl se Jared.

„Kde je Stuart?“ vyhrkl Aner a zašlápl do země zpoila dokouřenou cigaretu.

„V lodi,“ odpověděl Gord. „Nejspíš ve své budoucí

laboratoři nebo v kajutě. Co mu chcete?“

„Hádej třikrát,“ zasmál se Jared a přešel ke Svenovi, který vypnul svářečku a právě si poposunul ochranné brýle na čelo. „Hotovo?“ zeptal se ho.

„Skoro. Ty nějak pospícháš.“ Sven si opět stáhl brýle na oči, a tak neviděl, jak se Jared elegantně prosmýkl otevřenou nákladovou komorou.

Vedle lišty komory stál Acad a přišroubovával kontakty.

„Jsou už připojeny generátory?“ zeptal se Jared technika a plácl ho lehce po rameni.

„Přirozeně. Potřebujeme energii, abychom mohli testovat komunikační spoje. *Zatím* všechno běží hladce! *Zatím.*“

„Dobrá,“ řekl Jared Coln. On to tady vedl a on také rozpracoval plány. Zmáčkl knoflík, pod nímž bylo písmeno K jako komunikace. Rozsvítila se kontaktní kontrolka a Jared prohlásil: „Laboratoř, mezipalubí.“

Robot zapnul spojení a spustil bzučák v příslušné prostora. Na obrazovce se vzápětí objevil Stuart. Vypadal unaveně a překvapeně se zahleděl na Jareda Colna.

„Jsi sám?“ vyštěkl Jared. Stuart přikývl. „Zapal si cigáro, uveleb se v křesle a počkej. Hned jsem u tebe. Mám pro tebe překvápko.“

Jared vypnul interkom a zamířil do nitra lodi. Nemocniční sekce byla vyvedena v bílém stejně jako Rushbrookův lékařský pokoj. Třicetiletý černovlasý hubený Stuart seděl na kraji vyšetřovacího stolu, nervózně pokuřoval a mlčky hleděl vstříc Jaredovi. Ten za sebou zavřel bílé dveře vyplněné pěnovou hmotou a potřásl lékaři

rukou.

„Před patnácti minutami přišla z hlavního města zpráva o udělení Crestovy ceny. Obor experimentální medicína, téma adaptace na cizí životní podmínky. Nositel ceny Stuart Rushbrook. Blahopřeju!“

Mladý lékař sebou zděšeně trhl. Nevěřicně sklouzl ze stolu, popadl přítele za pulovr a vyhrkl: „Zbláznil ses?“

„Copak to nechápeš, člověče?“ zasmál se Jared a šťouchl přítele lehce pěstí do ramene. „Ty, Stuart Rushbrook, ses stal letošním nositelem Crestovy ceny!“

„Odkud to víš?“

„Z ranních zpráv. Mohli jsme se s Anerem zjevit radostí. Ostatní ještě o ničem nevědí.“

„Moje práce se povaluje bůhvídkde tři roky a čeká, až ji někdo objeví,“ řekl Rushbrook zasněně. „Já tu makám dva týdny v jednom tahu a nejsem k dosažení. Není divu, že o tom nic nevím.“

„Tak teď to víš,“ odpověděl Jared. „Říkali, že chtějí vědět, kde se momentálně nacházíš. Pokud proti tomu nic nemáš, rozjedeme to. Mám se o to postarat?“

„Myslím, že jsi ten nejvhodnější člověk,“ prohlásil Stuart a zamáčkl cigaretu do popelníku.

„Taky si myslím. Zajedu teď Anerovým vozem k nejbližší vizifonové stanici a spojím se s kanceláří Prvního administrátora.“ Vzápětí Jared nasál vzduch do nozder a dodal: „Jsou tady cítit čisticí prostředky. Už jsi hotový?“

„Ještě mi zbývá uložit si do skříněk osobní věci, jinak je všechno v pořádku.“

„Fajn. Hlášení o dokončení prací docházejí ze všech sektorů lodi,“ řekl Jared, ruku na magnetické destičce

ocelových dveří.

Poté ustoupil a dodal: „Obvykle jsi můj zástupce... tady jsou peníze. Holky ať uvaří tak hektolitr kafe a ohřejí tunu párků. Myslím, že si to zasloužíme.“

„Mám dojem, že bych to měl spíš zatáhnout já, ne?“ uchechtl se Stuart.

„Tak dobrá. Za hodinu se všichni sejdem v jídelně!“

„V pořádku,“ řekl Stuart, ale Jared ho už neslyšel.

Když Coln prošel komorou, přeběhl po dvoře k Ane-rovu vozítku a nastartoval je, opustil nákladovou komoru Acad M'dossi a došel ke generátoru svářečky. Poškrábal se šroubovákem v týle a vypnul generátor.

Elektrický oblouk zhasl a Sven Childai se otočil. „Co blbneš?“ vykřikl.

Acad na něj zamával a Sven k němu zamířil. „Co je, Acade?“ zeptal se ho.

Ten se k němu naklonil a spiklenecky mu pošeptal: „Mám dojem, že Jared chystá něco velkého. Nesl se jako panter a v očích se mu jiskřilo. Dej na mě, já ho znám už čtyři roky. A v lidech si čtu jako v otevřené knize.“

„Vždyť máš za sebou jen tři semestry psychologie,“ zasmál se Sven. „A co podle tebe Jared chystá?“

„Nějaký velký kšeft, Počkej, až se vrátí, uvidíš.“ Acad rozepjal paže jako prorok a dodal: „Slunce, které vyjde za několik minut, vyjeví, že lišák Jared opět udeřil.“

„Doufejme, že si při tom nezvrtne kotník,“ zabrumlal Sven a pustil se opět do práce.

Jared konečně opustil neudržovanou písčitou cestu a vyjel na dálnici. Zabrzdil u vizifonové budky. Vypnul

motor a vstoupil do kabiny. Jakmile za sebou zavřel dveře, fotoelektrická buňka zapnula světlo. Matematik se chvíli zamyšleně prohlížel v tmavé ploché obrazovce a pak se spojil s robotem.

Anonymní zprostředkovatel se ohlásil jen akusticky: „Tucumcari City. Komunikační úřad. Přejete si, prosím?“

„Rád bych se nechal spojit se sekretariátem Prvního administrátora v Terranii.“

Chvíli se ozývalo jen bzučení a pak se ozval jiný hlas: „S touto stanicí se lze spojit pouze v naléhavých případech. Máte k tomu oprávnění?“

„Ohlaste mě. Jde o informaci o nositeli Crestovy ceny.“

„Okamžik, prosím.“

Obrazovka se po chvíli rozsvítila a na neoholeného, nevyspalého Jareda v roztrhaném pulovru z ní vykoukla poněkud zmatená dívka.

Matně se na ni usmál a řekl: „To je sekretariát Perryho Rhodana?“

„Ano, mladý ,muži,“ odpověděla dívka.

„Výborně. Mohli bychom se pozítří večer sejít v Terranii?“

„Odkud voláte?“

„Z El Pasa, Spojené státy americké. Poslechněte, slečno - moje záležitost je vážnější, než se vám možná zdá. Jestli se nemýlím, hledáte vy nebo váš pan šéf člověka jménem Stuart Rushbrook.“

„Nemýlíte se.“ Dívka se dokonce mírně pousmála.

„Rushbrook je můj přítel,“ vyhrkl Jared Coln. „Jsme chudí studenti a do konce školy nám zbývá pár semestrů.“

Navrhuji vám poctivou výměnu. Přesnou Rushbrookovu adresu za pozvánku na slavnostní udělení ceny.“

„Rozuměla jsem dobře?“ zeptala se dívka a Jared přikývl.

„Ano. Podívejte... Stuart patří k nejlepším doktorům v El Pasu, ale je hrozně plachý. Cítil by se velmi osamělý a nervózní, kdyby s sebou neměl pár přátel.“

„To myslíte vážně?“

„Stoprocentně vážně. Mohli bychom se přece dohodnout, když vám ušetřím zdlouhavé pátrání po Stuartovi, ne?“

Dívka se zasmála, když vtom se vedle ní objevil po-starší bělovlasý muž v civilu.

„Takže,“ nedal se odbýt Jared, „vám dám přesnou adresu za šest letenek do starého transpolárního klipru mířícího do Terranie. Samozřejmě zpátečních.“

„Není to trochu mnoho?“ vmísil se do hovoru šedivec.

„Je to hodně za to, že poznáte nositele Crestovy ceny a pár jeho nejbližších přátel?“

„Dobrá,“ souhlasil muž. „Vyzvedneme si vás a vašeho přítele zítra večer kolem... kolem sedmé. A teď tu adresu!“

„Tucumcari, Tschubai Center sedm, čtvrté poschodí.“

„Poznamenal jsem si. To je Rushbrookova adresa?“

„Bude tam na vás čekat,“ odpověděl Jared. Potom se obrátil na dívku a dodal: „Uvidíme se v Terranii?“

„Terrania není El Paso,“ zasmála se.

„Pokud budete k dosažení, setkám se s vámi, platí?“

„Dobrá.“

Vzápětí obrazovka vizifonu ztmavla. Jared vytáhl z kapsy pomačkanou krabičku, vysoukal z ní cigaretu a zapálil si. Otevřel prudce dveře budky, a když usedl za volant vozu, nastartoval a co nejrychleji se vracel zpátky, zamumlal: „Stuart by na nich vydyndal maximálně dvě letenky.“

Čekali na něj asi dvacet lidí, kteří tu noc pracovali na lodi. Nově natřená a zařízená jídelna byla plná. Z hrnců, kde se hřály párky, se kouřilo a do zápachu barvy se mísila pronikavá vůně kávy.

„Přichází šéf!“ zvolal Acad M'dossi.

Stuart Rushbrook seděl mezi Seir Daitonovou a Anerem Saltykowem. Jared se k nim protlačil a zašeptal: „Dokázali jste udržet jazyk za zuby?“

Aner přikývl. Jared si vyskočil na stůl a shýbl se, aby nenarazil hlavou do plastové krabice, v jejímž středu byly připevněny lampy. Studenti a postarší mechanik Hillac k němu vzhledli.

„Ticho!“ vykřikl. A když se konečně všichni uklidnili, pokračoval: „Milí přátelé a spolupracovníci! Musím vám sdělit něco, co vás opravdu překvapí. Nositelem letošní Crestovy ceny se stal náš kamarád - Stuart Rushbrook!“

Několik vteřin bylo hrobové ticho, a pak se rozpoutalo pravé peklo. Jared chtěl ještě něco dodat, ale pak jen mávl odevzdaně rukou a seskočil ze stolu. Posadil se vedle Ragmar, která dohlížela na párky v hrnci.

„Dáš mi taky?“ zeptal se jí a ukázal na párky převalující se v horké vodě. „Ale bez hořčice.“ Nastavil plastový

talířek a čekal. Když dostal párek a chléb, přesedl si ke stolu a pustil se do jídla.

„Kromě Stuerta může letět ještě pět lidí. Vyzvednou si nás zítra večer,“ zamumlal s plnou pusou. „Budeme losovat, tedy až na mě, protože já jsem to zařídil.“

Ragmar přikývla.

„A pak staneme tváří v tvář Perrymu Rhodanovi, symbolu vlády nad půlkou Galaxie, pohlédneme do jeho šedých nesmrtelných očí a přijmeme z jeho útlé ruky šek na jeden milion solarů. Na Stuartovu počest bude uspořádána skvostná slavnost se sektem, přípitky a tak. A celá Terrania bude jásat, ocitneme se ve středu zájmu světového tisku a televize. A já si budu moct po roce zase jednou obléct smoking.“

„Smoking?“ vyhrkla udiveně Ragmar. „Za tím tedy vězí něco víc než jen Terrania a Rhodan!“

„Přesně tak!“ zasmál se Jared a odložil talíř. „Jedno zelenooké děvče, Euroasiatka... doufám, že v hlavním městě najdu nějaký útulný lokál.“

„V tobě se člověk nevyzná,“ povzdechla si Ragmar. „Tady je přece tolik hezkých děvčat. Proč tě to táhne do Terranie?“

„Kotě,“ odpověděl Jared, vzal Ragmar de Kaupové cigaretu z úst, potáhl z ní a zase jí ji vrátil, „čemu na tom nerozumíš? Jste všechny milé a zlaté... ale mně jde o víc.“

„Závazky by ti mohly být na obtíž, až se vydáš vzhůru k obloze, co?“

„Tak nějak,“ řekl po chvíli Jared. „A tam, kde jednoho dne přistanu — a i když to bude po mnoha letech — tam bude místo, kde je každý sám. Úplně sám.“

Ragmar chtěla něco namítnout, ale rozmyslela si to.

„Bože můj,“ zvolal znenadání Jared, „jsem utahaný jako kůň. Vzbud'te mě ve čtyři.“

Když došel do kajuty, rychle se svlékl, padl na postel a během několika minut usnul jako špalek.

2.

Jared Coln stál před otevřenou skříní a vázal si kravatu. Prohlížel se v zrcadle a říkal si, že vypadá sice přepracovaně, ale jinak docela uspokojivě. Bylo patnáct minut před sedmou. Jared patřil na univerzitě k předním stipendistům, a proto si po dobu prací na lodi najal v Tucumcari malé apartmá. Na pracovním stole, nad nímž visela grafika Leonarda da Vinciho, ležela průhledná krabička s orchidejí.

„Zdá se, že jsem poněkud nervózní,“ zamručel a odhodil prázdnou krabičku od cigaret do likvidátoru odpadu. Ozvalo se zasyčení a modrý plamen okamžitě sežehl papír na popel.

Vedle psacího stolu stál tmavošedý kufr s prádlem a obleky. Jared měl na sobě nenápadnou, ale elegantní cestovní kombinézu. Přes opěradlo lenošky byl přehozen lehký plášť.

„Doufám, že všechno proběhne tak, jak jsem si vypočítal,“ hlesl a vypnul reproduktor vizifonu.

Matematik působil dojmem ledového cynika, ale to byla jen maska. Už deset let se vytrvale snažil získat si odstup od věcí, aby je viděl v jasném světle. A zdálo se, že se mu to daří. Stuart Rushbrook byl téměř jeho opak. Sice

mu to precizně myslelo a byl skvělý lékař, ale o to hůř se vyznal v obchodě. Neměl smysl pro opatrné, riskantní lavírování, jakým se vyznačoval Jared Coln.

„Ale jo,“ řekl si v té chvíli tiše Jared, „já myslím, že přijde.“ Vzápětí se samolibě pousmál.

Bylo za pět minut sedm, když zabzučel interkom. Jared zmáčkl rychle knoflík vedle posuvných dveří a ozval se něčí hlas: „Pan Coln?“

„Ano, to jsem já.“

„Před domem vás očekává vůz, který vás má dopravit ke klipru, a u mě čeká jedna mladá dáma na Stuarta Rushbrooka. Je u vás?“

„Už jdu,“ zvolal Jared. Popadl kufr, přehodil si plášť přes ruku, mrštil zapálenou cigaretou do likvidátoru odpadu a do druhé ruky vzal krabičku s květinou. Vzápětí za ním zapadly dveře apartmá. Jejich kód mohl odblokovat pouze on nebo správce domu.

Stáli uprostřed haly a hleděli mu vstříc. Jared se usmál a zamířil k nim. „Jménem přátel nositele Crestovy ceny vás zdravím v Tucumcari City,“ řekl. Podal dívce orchidej a na okamžik ji tím zaskočil. Připadala mu velmi milá, když tak nevěděla, co by měla říct.

„Vlastně čekám na Stuarta Rushbrooka,“ vymáčkla ze sebe konečně. „Přijde?“

„Stuart a čtyři přátelé jsou v jiném bytě. Já neponechávám nic náhodě,“ prohlásil Jared s úsměvem. „Mám to ve zvyku, protože se bohužel musím stýkat s obchodníky se šrotem. Ale mám dojem, že jste včera nepochytila moje jméno. Jsem Jared Coln a Stuart je můj kamarád. Opravdu mě těší, že jste se pro nás stavila právě vy.“

„Vážně?“

„Tentokrát mi můžete věřit...“

„Já jsem Venda Nocová,“ řekla dívka a nechala si od Jareda podržet dveře vozu.

„Tak kam?“ zeptal se ho řidič.

„Cactus Strip sedmnáct.“

Těžká limuzína se svištivě rozjela a zařadila se do řídkého večerního provozu. Za několik minut zastavila před domem, v němž bydlela Seir Daitonová. Čekala zde na Jareda spolu se Stuartem a třemi dalšími.

„Hned se vrátím,“ řekl Jared Coln černovlásce. Vystoupil z vozu a zamířil dlouhými kroky k domu. Neviděl, jak za ním zaměstnankyně Galaktické správy Terranie hledí a lehce kroučí hlavou. Zanedlouho přišlo k vozu šest lidí.

„Vendo, dovolte, abych vám představil Stuarta Rushbrooka. Je hrozně plachý a hodný, a tak by sám ten mumraj při udílení ceny nezvládl. Považujte mě tedy za jakéhosi jeho manažera. Tohle je Seir Daitonová, přítelkyně Anera Saltykova, který vám právě potřásá rukou. A tady máme Elvu Akihanovou, naši vrchní bioložku, zlatou holku, a Acada M`dossiho, odborníka na buňky. Pozor - taky fušuje amatérsky do psychologie!“

„Považujte se všichni za mé milé hosty,“ odpověděla s úsměvem Venda Nocová.

Jared zářil jako sluníčko a pozoroval poněkud nejistého Stuarta. Když se všichni vzájemně představili a usadili se ve voze, řidič vyrazil na cestu. Cíl byl jasný - tucumcarské letiště.

Za dvacet minut dorazili tryskovou helikoptérou do

El Pasa. Tucumcarské letiště totiž nebylo stavěno na provoz kliprů. Jared si samozřejmě sedl vedle zelenooké Euroasiatky.

„Postrádám na letišti houf všudypřítomných reportérů,“ řekla Venda.

„Postaral jsem se o to, aby Stuart zůstal i nadále nezvěstný,“ odpověděl Jared. „Stačí, když ho média přepadnou a vyslechnou v Terranii. Kdy se koná oslava?“

„Za čtyřiaadvacet hodin, ale pouze v omezených prostorech.“

„To nařídil šéf?“

„Ani ne, to je práce Reginalda Bulla, Jarede. On také předá šek.“

„Perry tam ale, doufám, bude?“ vyhrkl matematik.

„Přirozeně. Pronese krátký projev o Crestově odkazu.“

„To mě uklidňuje.“

Do odletu dopravního klipru zbývalo pouhých deset minut. Protáhlý stříbrný stroj stál na nejzazším konci bílé betonové ranveje. Jakmile cestující vstoupili na schůdky, pilot nahodil první ze šesti tryskových motorů.

Když stevardka kontrolovala letenky, burácení znatelně sílilo, a sotva se cestující připoutali, proudový letoun se pohnul. Jared se uvelebil vedle Vendy a za nimi seděli Stuart, Aner, Seir, Elva a Acad.

Jared pečlivě vážil každé slovo, když promluvil: „Vendo, nemějte mě za cynika, prosím. Stal jsem se ale pastýřem těchto oveček, protože ne dost dobře ovládají pravidla hry tohoto života.“

„Kdo pracuje v kanceláři bezprostředně vedle Perry-

ho Rhodana, naučí se znát lidi, i kdyby nechtěl.“

„Tím líp. Rád bych se vás na něco zeptal. Zanedlouho staneme před Prvním administrátorem. Opuštěte mi mou opovážlivost - ale je ještě vůbec naživu?“

„Jak to myslíte, Jared?“ vyhrkla Venda ohromeně.

„Patřím k těm, kteří berou život, jaký je - práce, zábava, osudové rány a ženy. Perry Rhodan se mi ale jeví jako strnulý symbol moci, jako gigantický počítač zabývající se výhradně mocí a politikou Spojeného impéria. Nemá za sebou žádné skandály, nelze se o něm dočíst, zda vůbec má něco, čemu našinec říká soukromý život. Tak jsem to myslel.“

„Mýlíte se,“ řekla červoblásk po delší úvaze. „Ne sice úplně, ale přece jen. Perry - nebo také šéf - se vyznačuje navýsost soukromým životem. Uzavírá se před veřejností. A to se mu nejvíc daří právě v Terranii; není tam vládcem, nýbrž člověkem. Za všechno mluví skutečnost, že všichni jeho spolupracovníci jsou jím naprosto uchváteni.“

„Hm,“ zamumlal Jared. „A ještě něco: Rhodanovi je nyní tři sta devadesát let. To je čtyřikrát víc než je průměrný věk člověka. Nebudu mít dobrý pocit, až mu budu podávat ruku.“

„Nic na něm není skutečně staré. Jeho duch každopádně zůstal i přes veškeré strážně a střety mladý. Jen výraz jeho očí je poněkud cizí. Jako by je upíral stále někam do dálky. A mají silně hypnotický účinek. Nicméně jeho úsměv je stále mladistvý.“

Jared se opovržlivě ušklíbl a prohlásil: „Mám dojem, že obyvatelky Terranie, jakož i spousty dalších mi-

mozemských světů, jsou do Rhodana více či méně zamilovány, co?“

„Nejste tak daleko od pravdy, Jared.“

„Tak uvidíme. Jak se vám vlastně povedlo získat povolení dopravit nás do Terranie?“

„Jsem schopná,“ odpověděla Venda úsečně.

Tryskáč se hnal trojnásobkem rychlosti zvuku stratosférou. Přeletěl Aljašku, Beringovu úžinu, stočil se nad Japonsko a zamířil nad kontinent. Na palubě vládlo ticho, osvětlení bylo vypnuté. Někteří pasažéři se spolu tiše bavili, ale většina spala. Také Venda si opřela hlavu o Jaredovo rameno a pospávala. Jared Coln hleděl zamyšleně na pevninu, která se míhala pod letounem.

Tento pohled dobře znali muži z jiných světů. Bylo to pokaždé stejné, když kosmická loď nalétala na cizí planetu kdesi ve vesmíru. V tomto okamžiku se zhustily všechny matematikovy touhy a představy v jedinou ideu, jež se vinula jeho dalším životem jako červená nit. Nyní věděl s nezvratnou jistotou, že pro něj existuje pouze jeden cíl: Hvězdy.

JUMPING KANGAROO byla jen začátek. Měla jej i ostatní studenty dopravit do středu Galaxie, ke známým světům. Avšak jej, Jareda Colna, vábily neznámé světy. Lákaly ho vesmírné dálavy mezi galaxiemi. Podaří se mu někdy proniknout do nějaké jiné Mléčné dráhy?

Dalo mu práci vytrhnout se z těchto úvah. V příštích hodinách se bude muset zabývat přízemnějšími problémy. Otočil hlavu a pozoroval spící dívku. V obličeji měla zasněný výraz. Jared zavřel oči, objal Vendu pravou paží jemně kolem ramen a čekal, až se ozve signál k přistání.

Podle hukotu stroje a dalších drobností poznal, že klipr ztrácí výšku a zpomaluje. Zakrátko měl přijít menší otřes a začít podzvukový let.

* * *

Venda se probudila. Zdálo se, že se nedokáže rychle zorientovat, kde je. Pak se ale usmála na Jareda, mírně se začervenala a vyhrkla: „Och... měla jsem pěkně divoké sny!“

„Nebylo by taktní se vás ptát, o čem se vám zdálo. Nebo snad o kom? Já to ale opravdu neudělám,“ zašeptal Jared.

„To už jsme na místě?“ zeptala se ho černovláška.

„Ano, Terrania vás vítá. Teď budu zase pro změnu chvíli nejistý já. Chci tím říct, že budu pořád vedle sebe potřebovat někoho, kdo se o mě postará. Jinak bych v tomhle mraveništi beznadějně zabloudil.“

„Uvidím, co se dá dělat,“ slíbila mu Venda.

V Terranii bylo deset dopoledne; let trval pět hodin. V jasném Slunci se rýsovaly i detaily krajiny. Na obloze nebyl jediný mráček. Stroj naletěl od východu a přehnal se přes Kchar-kcho-to; na jihu se tyčil Nan-šan. Vypadal nepatrně a jen málo se odlišoval od zelených horských svahů. Jared, který přešel na druhou stranu letounu a vykoukl z okénka, zahlédl také kousek Čínské zdi. Dole pod legendární pevnostní stavbou čnely do nebe věže Ťing-sinu.

Gobi - nyní již přeměněná v kulturní krajinu - se rozprostírala do všech stran, přetínala ji jen řeka směřující

od jihu na sever. Rozdělovala se na tři ramena, z nichž dvě napájela zavodňovací systémy a třetí ústilo do Gošunského jezera. Na pobřeží jezera se rozkládaly bílé stavby pozemského hlavního města, domova Perryho Rhodana, města, v němž sídlila správa Spojeného impéria.

Klipr udělal široký oblouk, aby mohl přistávat proti větru od západu. Jared prošel společenským salonkem a znovu vyhlédl z okénka. Ze severu chránil Terranii mohutný hnědý masiv Altaje a ze západu ji ohraničovala Gobi. Pravidelné obdélníky umělého města přerušovaly rozlehlé parky, takže člověk měl dojem, že se dívá na barevný výkres.

Terrania byla vskutku postavena na panenské půdě a neměla dějiny jako jiná velkoměsta. Byla pečlivě promyšlena, naplánována, a postavena tak, aby byla zaručena nejen optimální funkčnost, ale i krása celku.

„Úžasný pohled,“ řekl Jared Vende, která se mezitím upravila a přistoupila k němu.

Přikývla a tiše odpověděla: „Bílé město v bývalé poušti. Za okamžik přistaneme.“

Když k letounu přijely schůdky a odsunuly se dveře, spatřili pod sebou studenti dav reportérů. Ozářily je fotoblesky a v napřažených rukou se objevily mikrofony.

„Jestli nás provedeš tímhle peklem bez úhony, nechám ti pozlatit na čelní straně tvého počítačového miláčka,“ řekl Stuart, který se zarazil na schůdkách vedle Vendy a Jareda. Jeho přítel přikývl, a pak pošeptal cosi do ucha Euroasiatce. Venda pokývala hlavou. Jared se vzápětí rozzářil jako sluníčko. Vzpažil, oddělil se od ostatních a sešel dolů po schůdkách. Reportéři jej okamžitě obklíčili a

začaly vrčet televizní kamery.

„Pár slov, pane Rushbrookku,“ vykřikl kdosi a Jared byl odveden k mikrofonům. Kamera sledovala jeho pohyby jako muší oko. Jared se rozhlédl, jako by škemral o pomoc.

„Nechtě být své přátele, pane. Vy jste důležitý. Povězte něco posluchačům džej bí sí.“

„Tady Galactic Broadcasting Corporation,“ zvolal muž v černých zrcadlovkách. „Vážení posluchači, za několik vteřin k vám promluví letošní laureát Crestovy ceny. Právě k nám přichází...!“

Matematika zaplavila směs vzájemně se překřikujících hlasů a oslnily ho fotoblesky. Nejistě se rozhlédl; přátelé právě nasedali do bílého vozu, který se vzápětí rozjel k davu, jenž jej obklopoval. Jedna dvířka měl otevřená.

Jared vzal mikrofon do ruky, usmál se do kamery a řekl: „Toto srdečné uvítání mě velmi těší. I já mám radost, že zítra bude udělena Crestova cena. Musím vás ovšem zklamat. Ne mně, nýbrž Stuartu Rushbrookovi, já jsem pouze jeho manažer. Děkuji vám!“

Matematik vrazil mikrofon do ruky zkoprnlému reportérovi, protáhl se mezi dvěma novináři a rozběhl se dlouhými skoky za bílou limuzínou. Zakrátko za sebou zabouchl dvířka. Fotografové se marně snažili dohonit zrychlující vůz.

Jared si vydechl a řekl: „Díky za nápad s limuzínou, Vendo!“

„Máš mít pozlacený počítač!“ uchechl se Stuart.

Limuzína dovezla šest studentů do terranského Hil-

tonu, kde jim Galaktická správa nechala rezervovat šest apartmá. Personál dostal pokyny, aby zachoval Rushbrookovo soukromí do chvíle, než mu bude veřejně předána cena.

Když se přátelé rozešli do svých pokojů, zůstala Venda stát před Jaredem a tvářila se náhle vážně. „Patřím k děvčatům, která se nijak netají s tím, když se jim líbí nějaký mužský,“ řekla tak tiše, aby to neslyšel nikdo nepovoláný. „Mohu vás pozvat?“

„Na tři šálky kávy ve vašem zajisté úchvatném hnízdečku?“ zeptal se jí Jared. Mlčky přikývla. „Jsi skvělá,“ dodal a vzal ji za loket. Prošli vstupní halou ven k čekajícímu vozu.

* * *

Jakmile dozněly poslední takty *Pavany pro Vznešeného Lorda z Tuglanu*, rozsvítila se v kupolovém sále opět všechny světla. Slavnostní hudba pocházela z planety vzdálené téměř třicet tisíc světelných let od Země. Tuglan byla jedenáctá planeta Latonu. Dávno zesnulý tuglanský skladatel sepsal rozsáhlé party pro rohy a dřevěné bicí nástroje a jeho výtvar jen podtrhl slavnostní ráz okamžiku.

Několik reflektorů ozářilo pult vpředu na pódiu tyčícím se tři metry nad židlemi uspořádanými do půlkruhu. Hlediště bylo zaplněné do posledního místečka.

Jedinečná událost...

Vtom se objevila štíhlá postava a před žulovou mozaikou, rozkládající se v půlkruhu za pódiem a tvořící symbol Spojeného impéria, přešla v záři reflektorů k

řečnickému pultu. Muž měl na sobě tmavý oděv, který byl současně uniformou i společenským oblekem. Televizní kamera začala tiše příst. Když se postavil za pultík, všichni hosté ztichli.

Perry Rhodan začal mluvit. Jeho hlas zněl decentně, používal krátké věty prosté všech kudrlinek a prázdných frází. Každé jeho slovo bylo věcně správné a velmi naléhavé. Stuart Rushbrook, který seděl s pěti svými přáteli v první řadě, hleděl upřeně na řečníka. Lékař byl nepřírozeně bledý a zjevně se snažil nevypadnout z role. Seir mu položila chlácholivě dlaň na paži. Jared seděl nehybně, zato jeho oči těkaly neklidně sem tam. Byl napjatý a ve střehu, připraven zasáhnout, kdyby ho Stuart potřeboval.

„Jako zástupce Spojeného impéria a jeho První administrátor zdravím všechny přítomné, zvláště pak našeho letošního laureáta ceny. My všichni, a také diváci u obrazovek, víme, proč jsme se dnes sešli v tomto sále. Nadešel den, kdy má být udělena Crestova cena. Jakýkoli výčet by byl neúplný, i kdyby se snažil zahrnout všechno, zač my - lidstvo a spojené národy impéria - vděčíme zesnulému Arkonidanovi. Dovolte, abych uvedl jen to nejzákladnější...“

* * *

Slova pronesená v kupolovém sále terranské vládní budovy zněla z každého zapnutého vizifonu na celé zemi. Galaktický vysílač v hlavním městě přenášel obraz i zvuk a signál mohl sledovat každý, kdo si naladil příslušnou frekvenci.

Perry Rhodan vzpomínal na zesnulého přítele, Arkonidana Cresta. Všichni si vybavovali bělovlasého starce a narudlýma očima. Vyvolávali si z paměti zprávy, jež se tehdy objevily, když Arkonidan bojoval svůj poslední osamělý boj. Bylo to lidstvo, nyní první mocnost v Galaxii, pro které se bil a zemřel poslední potomek arkonské dynastie.

Bylo zbytečné vypočítávat všechny výhody, které lidstvu vyplynuly z kontaktu s Arkonem. Jen proto se mohlo stát vůdčí silou této Galaxie. Technika nejružnějších oborů, kosmické lodi a nové energie; to byl jen nepatrný zlomek toho, co se objevilo před třemi sty padesáti lety.

Nesčetné vynálezy, které měli Arkonidané k dispozici již před staletími, ba tisíciletími, způsobily, že se průmyslová a hospodářská odvětví stala mocenskými centry. Život se zlepšil a zkrásněl ve všech ohledech. Země rozkvetla a dosáhla víc přepychu, moci a nádhery než většina světů, které byly jeden za druhým objeovány. Crest a jeho civilizace otevřeli Pozemšťanům bránu ke hvězdám.

Nikdo - kromě hrstky lidí, kteří se těšili díky buněčným aktivátorům téměř věčnému životu - si nevzpomínal osobně na stíhlého muže. A přece se vynořil před zraky diváků přihlížejících této oslavě věrný Crestův obraz. Nikdo jiný nemohl být Arkonidanovi nyní vděčen víc než neznámý lékař.

Řečník rovněž vzpomínal na doby, kdy se lidstvo chystalo na dlouhou cestu ke hvězdám, kdy se Perry Rhodan setkal s Crestem a Thorou. Mezi dnešním dnem a prvním letem na Měsíc zela propast věků a mocenských

zápasů. Propast, kterou překonala Země neslýchaným úsilím a nasazením nejlepších odborníků, všem nebezpečím a protivenstvím navzdory. Tato vzpomínková slavnost se konala každé dva roky, při příležitosti udělování Crestovy ceny.

Perry Rhodan konečně dospěl k závěru svého projevu. „Scházíme se dnes,“ řekl, „abychom uctili osobnost a zásluhy Stuarta Rushbrooka, který sedí mezi námi. Před třemi lety napsal diplomovou práci. Musel dlouho čekat, protože mí spolupracovníci měli spoustu práce. Poté vložili jeho rukopis do našeho supermozku nacházejícího se na Měsíci. Ten přezkoumal pravděpodobnost jeho tezí a možnost jejich uskutečnění. Zakrátko bylo zjištěno, že práce teoreticky dokládá biologickou přeměnu buněk a tím také možnost adaptace lidského organismu na životní podmínky na kterékoli planetě. Prosím Stuarta Rushbrooka, aby přišel ke mně na pódium.“

Stuart natěsnaný do smokingu vstal a křečovitě se usmíval. Vystoupal po několika schodech a zakrátko stanul vedle Perryho Rhodana. Olízl ho bodový reflektor, dvě kamery neustále vrčely, vzplály fotoblesky.

Rhodan podal laureátovi ruku. Přestože byl Rushbrook jen o málo menší než Perry, vypadal vedle Prvního administrátora jakoby ztracený, když si s ním potřásl pravicí.

Zezadu se k nim přiblížil šedovlasý muž, který nesl něco v ruku. Vzápětí se ocitl v záři reflektorů i on. Zastavil se vedle Rhodana a Rushbrooka a nyní hosté v sále rozeznali, co má v úmyslu předat oceněnému. Na plochem hladce zbroušeném obdélníkovém podstavci z tmavého

kamene spočívala Crestova posmrtná maska. Byla zhotovena ze zlata a měla velikost talíře. „Propůjčuji vám za vaši vědeckou práci na téma adaptace letošní Crestovu cenu, Stuarte Rushbrook. Zastupuji zde Galaktickou správu a prosím vás, abyste pronesl několik děkovných slov a vysvětlil smysl své práce.“

Perry Rhodan vzal z šedivcových rukou plaketu a předal ji laureátovi. Ten přistoupil k řečnickému pultu a hned se ho ujaly tři reflektory. Oslnily ho natolik, že nerozeznával obecenstvo.

„Dámy a pánové,“ spustil Stuart, odkašlal si a pokračoval: „Jako student univerzity v El Pasu cítím v první řadě velký dluh vůči svému vzdělávacímu ústavu. Vše, co jsem vložil do své diplomové práce, jsem se naučil právě tam, a proto bych ze všeho nejdříve rád poděkoval své univerzitě.“

Můj dík dále patří Galaktické správě a jejímu oddělení, které se ujalo mé práce. Nikdy bych nedoufal ani neočekával, že se mi dostane pocty převzít Crestovu cenu. Jsem ohromen a také tak trochu pyšný. Prosím, abyste mi odpustili mé dojetí.“

Rushbrook se nejistě usmál do záře světel a vůbec ho v té chvíli nenapadlo, že hovoří k milionům lidí. „Dodsud se přenechávaly adaptační procesy spíše na přírodě. Doufám, že se mi podařilo vydat se jiným směrem - směrem, který vylučuje veškeré náhodné výsledky. Vycházím ze struktury jedné buňky a pokouším se na ni působit tak, aby se dovedla přizpůsobit zcela cizorodým planetárním podmínkám.“

Zatímco Stuart se nadechl a mluvil dál, dole se Jared

naklonil k Vende a pošeptal jí: „Stuart netuší, jak si získal všechny diváky. Není roztomilý ve své bezbrannosti?“

„Toto působení se bude provádět všemi prostředky, které byly známy již v dobách, kdy ještě žil Crest. Je při tom zapotřebí zásahů biologické, elektrické a chemické povahy, proces adaptace lze přesně vypočítat a řídit; k tomu potřebné přístroje jsou však velmi složité a nákladné.

Je pro mě samozřejmé, že dám všechny výsledky svého výzkumu ve prospěch Spojeného impéria. Nicméně vás všechny prosím, abyste byli trpěliví. Od teorie, i když vypadá na papíře velmi krásně, vede k praxi velmi dlouhá, obtížná cesta. Ale můžete se spolehnout na to, že se po ní vydám. Děkuji vám všem!“

Stuart se mírně uklonil, zvedl ruku směrem, odkud slyšel bzučení kamer, a pak se obrátil k Perryemu Rhodanovi. Když si opět potřásli rukama, reflektory zhasly a zazněla hudba. Byla to *Svita hořícího vodopádu*, další z tuglanských slavnostních skladeb.

Jared si vzpomněl na okolnosti jejího vzniku. Když byl dosazen do úřadu jeden ze Vznešených Lordů z Tuglanu, nechal do jednoho vodopádu vylít chemikálie a hořlaviny. Poté byla do vody hozena zapálená louč a vzniklo několikahodinové úchvatné představení. A skladba, která se hrála při této příležitosti, nyní zněla na Stuartovu počest.

Mladý lékař svíral Crestovu posmrtnou masku v obou rukou, když se vracel na své místo. Po deseti minutách se ocitl opět v záři reflektorů a hosté se seřadili do dlouhé fronty, aby mohli nositeli ceny potřást rukou. Trvalo dlouho, než se sál vládního paláce vyprázdnil.

Venda vyvedla skupinu studentů postranními dveř-

mi. „Perry Rhodan a Reginald Bull pořádají malé setkání,“ řekla černovláska. „Můžete se na něm zotavit, pokud vás snad příliš zmohla oficiální oslava.“

Poté, co Jared dohodl na příští den televizní rozhovor s GBC, dohonil přátele a nastoupil s nimi do výtahu, který je vyvezl do jednoho z větších konferenčních sálů nacházejících se pod střechou vládního paláce. Byl prosklený ze všech čtyř stran a byl z něj nádherný výhled na terranské budovy, parky a zahrady až k vzdáleným horám lesknoucím se v posledních slunečních paprscích.

„Stojím tu v němém úžasu,“ řekl Jared tiše Venda, když se rozevřely dveře výtahu. „To jsem nečekal.“

Ze skrytých reproduktorů se linula tichá hudba a v sále zalitým teplým světlem postávaly hloučky lidí, kteří popíjeli, diskutovali a čekali na Stuarta a jeho přátele. Vedle bufetu a za dlouhým barpultem postávaly krásné dívky.

„To je jen jedno z překvapení, jakých se lze tady na správě dožít,“ řekla Venda a kývla jedné dívce. Perry Rhodan se oddělil od jedné skupinky a zamířil k Rushbrokovi. Z druhé strany se k němu blížil mužík s rezatými, vojensky zastřiženými, vlasy. Byl to Reginald Bull, vice-administrátor. Jared ho znal z novinových snímků a televizních záběrů.

„Pane Rhodane,“ řekla Venda, která na sobě měla koktejlové šaty bez rukávů, „dovolte, abych vám představila Jareda Colna. Ostatní laureátovy přátele už znáte.“

Rhodan si potřásl s Colnem rukou. Zblízka vypadal nejmocnější muž *známé* Mléčné dráhy velmi příjemně a lidsky. Až na oči. Jeho oči byly šedé a jakoby neustále

upřené do nesmírných dálek. Propůjčovaly Perrymu určitý rys nesmrtelnosti, jakési cizoty.

„Slyšel jsem od slečny Nocové, že jste Stuartův manažer. Je to pravda?“ zeptal se Rhodan Jareda. Oba se několik vteřin měřili pohledy a První administrátor se dozvěděl ledacos o ledovém klidu, s jakým Coln sleduje své cíle.

„Ano, je to pravda,“ připustil matematik. „Vidíte sám, jak je Stuart plachý a zdrženlivý. Trochu mu pomáhám, aby se neztratil ve světě, s kterým se musíme vyrovnávat.“

„Vy si asi příliš nepotrpíte na sny, co, Jarede?“

„Nenechávám si zdát o moci a tak. Mým cílem je překračovat stanovené hranice, nebo aspoň být u toho, když je někdo překročí.“

„Nechtěl byste být konkrétnější?“ zeptal se ho Rhodan klidně. Vzal Colna za paži a odvedl ho k baru.

Jared se letmo ohlédl a všiml si, že o jeho přátele je už dobře postaráno. „Měl jsem na mysli hvězdy, pane Rhodane. Hvězdy, jejichž planety ještě nejsou známy,“ prohlásil.

Barmanka postavila před oba muže číše se sektem a Venda se vyšvihla na stoličku vedle Jareda.

„Ozvěte se mi, až dokončíte studia,“ řekl Perry Rhodan. „Ještě dnes vydám příkaz, aby se někdo podíval, jaké máte na univerzitě výsledky. Pokud budou nad určitým průměrem, mohu vám poskytnout, za čím zřejmě tak tvrdošíjně jdete.“

Jared pozvedl sklenku a pohlédl na Rhodana. „Zjišťuji, že legendy o vás nelžou,“ prohlásil. „Jednoho dne se u

vás objevím. Mohu se spolehnout na váš slib?“

„Stoprocentně. Ostatně...“ Rhodan zmlkl, protože se k němu přitočil Reginald Bull, lehce jej drcl do ramene a s úsměvem řekl: „Žádají si tě vzadu. Ráda by se tě na něco zeptala delegace nějakého záhadného koncernu.“

„Ještě se uvidíme, ale teď mě omluvte,“ řekl Rhodan a sklouzl z barové stoličky.

Na ni si sedl Reginald Bull. Nejprve se zakřenil na Colna, který mu oplatil stejnou mincí, a pak na Vendu. „Víte, nechtěl jsem si nechat ujít příležitost, abych si prohlédl muže, kvůli kterému naše přítelkyně Venda, hvězda Galaktické správy, obletěla málem celou zeměkouli. Doslova klečela na svých rozkošných kolínkách a škemrala, aby sem mohla dopravit nositele ceny. Zdravím vás, Jared.“

Oba muži si potřásli rukama. Bull měl pevný stisk a zalíbil se Colnovi na první pohled.

„K mým přednostem patří jemnocit a smysl pro souznění dvou duší,“ zavtipkoval Reginald Bull. „Raději se neotáčím, abych neviděl, jak rudnete jako pivoňka, Vendo.“

„To už mám dávno za sebou,“ odsekla. „A jednoho krásného dne vám všechno splatím i s úroky, Bully.“

„Dáte si s námi ještě sklenku, Jared?“ odváděl rychle řeč ryšavec.

„Třeba i víc, pokud se mnou udržíte krok.“

„Líbíte se mi,“ řekl Bull a objednal rundu. „Vím toho hodně,“ prohlásil tajemně, když měli plné číše. „Třeba to, že šéfujete těm pěti, co tu jsou s vámi. Co vlastně budete dělat s finanční odměnou?“

„Přeceňujete mě, pane Bulle,“ bránil se Jared. „Já osobně se toho milionu ani nedotknu, patří Stuartovi.“

„Jistě. A co s ním provede on?“

„Na to se musíte zeptat jeho!“ poradil Bullymu Coln. Vzápětí se otočil a spatřil přítele, jak stojí vedle Rhodana a Seir. Mávl na něj a naznačil mu, aby přišel k pultu. Stuart kývl hlavou.

„Patrně vrazí část peněz do lodi a další do strojů a zařízení své laboratoře. Je to svým způsobem fanatický vědátor. Zatím ale neměl příliš valné finanční možnosti.“

„Chápu. A o jakou loď jde?“ zeptal se se zájmem Reginald Bull a upřel na Colna bdělé vodově modré oči.

„Jsme tým dvaadvaceti studentů a studentek. Koupili jsme na tucumcarském šrotišti starou skokanskou loď a dali ji celou do kupy.“

„Cože? Skokanskou loď?“ vydechl Bull ohromeně.

„Ano. Proč ne?“ zeptal se ho Coln udiveně.

Reginald Bull jej poplácal po rameni a zvolal: „Člověče, to je skvělé! Zdá se, že dnešní mládež ještě neztratila všechny ideály.“

„No, my rozhodně ne,“ odpověděl Jared. „Chceme se vydat na dlouhou studijní cestu po známé části Galaxie. Pracujeme na opravě lodi už tři roky. Nazvali jsme ji JUMPING KANGAROO - kvůli tomu, že jde o skokanskou loď umožňující tranzice a tak. Vnitřní vybavení je úplně nové stejně jako veškeré rozvody a máme také opravený elektronický mozek. Za týden můžeme startovat.“

„Na to si musíme připít,“ vydechl obdivně Reginald Bull. „A vy jste šéf tohoto projektu, jestli se nemýlím,

co?“

„Dejme tomu, že koordinuji práce, nic víc, nic míň. Jedním z našich cílů je Aralon.“

„To je dobré,“ řekl náhle vážně Bull. „Venda má určitě vaši adresu, že?“

„Samozřejmě!“ vmísila se do hovoru černovláška.

„Pošlu vám vlastnoručně podepsané doporučení. Ať Stuart Rushbrook koupí na Aralonu všechna zařízení a farmaceutika - doporučení mu zajistí zvláštní zacházení.“

„Děkuji vám jménem celé naší skupiny, pane Bulle,“ prohlásil Jared Coln slavnostně.

„To byla maličkost. Víte co? Říkejte mi Bully.“

Jared máchl okázale rukou a zvolal: „Kdyby tohle byl normální bar, řekl bych, že příští rundu platím já. Přesto se na to ale napijeme.“

„Prosím!“ řekla barmanka a hbitě se k nim přitočila.

„Dali bychom si tři bumbáce!“ vykřikl rozverně Jared.

„Co?“ zeptala se dívka nedůvěřivě.

„Vy tu ještě neznáte tak skvělé pití?“ podivil se matematik.

„Zatím ne. Ale připravím vám je, když mi povíte, z čeho se skládá.“

„Dobrá. Nejprve se nalije do sektové číše dvojité vodky, potom se do ní vloží plátek pomeranče nebo kousek angostury. To se doplní trochou borůvkové šťávy, přihodí se dvě nakládané třešně a všechno se dolije sektem. Suchým, pokud možno.“

Když barmanka připravila koktejl podle Jaredova receptu a rozlila jej do číší, Reginald Bull ochutnal a

pochvaloval: „Člověče, to je ale dobrota! Jste čím dál sympatičtější, mladý muži!“

„Že je to skvělé pití?“ zeptal se ho Jared. Ohlédl se po Seir, která stála s Rhodanem, Anerem Saltykowem a několika staršími pány. Všichni drželi sklenky v rukou a usmíval se.

Matematik se obrátil na Vendu a dodal: „Je mi sice jasné, že takhle to tu nevypadá každý den, ale — i tak se mi tu líbí.“ Vzápětí si připil s Bullym.

V té chvíli přišli k barpultu Perry Rhodan a Stuart Rushbrook a sedli si vedle Vendy.

Reginald Bull pozvedl ruku a prohlásil: „Tihle mladí jsou fakt skvělí. Koupili si starou rachotinu a celou ji předělali. Chtějí si vyrazit na studijní cestu po Galaxii. Co si o tom myslíš, Perry?“

„Je to pravda, Stuar-te?“ zeptal se Rhodan užasle lékaře.

„Ano, je.“

„Málem bych byl zapomněl na to nejdůležitější,“ řekl První administrátor a vytáhl z kapsy úzký proužek světle zeleného papíru. Jared natahoval krk, aby zjistil, oč jde.

„Tohle je vlastně mnohem prospěšnější část tvého ocenění, Stuar-te,“ prohlásil Rhodan a vytáhl nějaký papír. Nahnul se přes téměř prázdné sklenky ke Stuartovi a podal mu ho. Rushbrook jej téměř slavnostně rozbalil a přečetl si sumu, která byla vyspána na šeku.

„Co budete dělat s takovou spoustou peněz, Stuar-te?“ zeptal se Bull lékaře skoro dotěrně.

„Malou část investuju do lodi,“ odpověděl Rushbrook. „Zbytek pak utratím za zařízení dvou experimentálních

laboratoří. Jedné na palubě lodi a druhé v El Pasu nebo Tucumcari City. Pokusím se uvést svou teorii do praxe. K tomu ale potřebuju víc než jen stroje.“

„Perry,“ řekl Reginald Bull náhle smrtelně vážně. „Ne že by naši lidé nebyli dobří, naopak jsou prvotřídní. Tady ale máme skupinu, pro kterou bychom měli udělat všechno, až dostudují. Nejenže mají talent, ale také jdou tvrdě za svým cílem. Měli bychom s nimi spolupracovat.“

„S tím počítám, Bully. Hned ráno vydám příslušné pokyny. Můžete čekat stipendia... a také několik náročných zkoušek, pánové. Platí?“

Jared a Stuart na sebe pohlédli, a pak se Jared usmál na Perryho a řekl: „Přijímám podanou ruku, První administrátore. Tak jako na znaku Spojeného impéria.“

„Pokud budete potřebovat poradit s tranzičním pohonem, obraťte se klidně na mě,“ nabídl jim Reginald Bull. Stuart přikývl. Zdálo se, že ještě pořád nechápal úplně, jak se mohl stát středem vědeckého světa a těšit se přízni obou nejdůležitějších mužů na Zemi.

Po chvíli družné zábavy se Perry a Bully rozloučili a odešli. Šest přátel a Venda zůstali sedět u baru. Ani jeden z nich si stále ještě nedovedl představit, že by se mohli První administrátor a jeho zástupce zajímat o jejich projekt.

* * *

To je přesně cesta všeho lidského poznání: Na počátku musí být nápad.

Také tentokrát byl nápad přezkoumán, zavržen a znovu přezkoumán. A pak se z něj postupně stal plán. Byl

důkladně prověřován, zda jej lze vůbec uskutečnit. Zprvu to stálo pouze čas a úsilí. Často se zdálo, že nápad ztroskotá. Bylo třeba mnoha drobných vynálezů šetřících práci nebo přinášejících různá vylepšení.

A pak - jedinečný pocit štěstí.

Crestova cena. Podpora, kterou přislíbili Rhodan a Bull. Bylo toho téměř mnoho najednou.

A nejpozději za dva týdny začne dlouhý let.

* * *

Rushbrook už měl máloco společného se zakřiknutým vědcem, když se Venda a Jared vypařili. Měl mírnou špičku, seděl mezi přáteli a dalšími neznámými hosty a vyprávěl bez ustání lékařské vtipy. Přímo se koupal v náhlé popularitě.

Jared a Venda sjeli výtahem dolů. Noc byla chladná. Osvětlené terranské bulváry, nádherné, udržované parky a zahrady, tiše šumící fontány, svěží vzduch - to vše tvořilo opojnou atmosféru. Oba mladí šli mlčky k bílému vozu zaparkovanému vedle vchodu.

„Kam to bude?“ zeptal se matematik černovlásky, když si sedl za volant.

Venda pokrčila rameny. Za několik minut bylo uvnitř vozu teplo a z dívčíných ramen sklouzl nylonový kožich. Jared zalitoval, že si s ní vůbec něco začal. Tušil, že loučení bude těžké, a to i pro něj.

„Co takhle nějaký malý bar?“ zeptal se černovlásky. „Ještě mi zbylo po kapsách pár drobných.“

Venda přikývla. Navedla Jareda na dálnici mířící na

pobřeží Slaného jezera. Těžký vůz klouzal téměř neslyšně ani ne na šířku dlaně nad nepřímou osvětlenou vozovkou. Bar se nacházel několik metrů od břehu. Hladina jezera se křišťálově třpytila ve světlech neonů.

„Zítra dopoledne je tiskovka a bude ji přenášet televize. Pak mám do večera čas,“ řekl matematik najednou.

„Já také,“ odpověděla Venda. „Vzala jsem si dovolenou.“

„Fajn. Víš přece dobře, že potřebuju neustálý dohled.“

Sklenky s drinkem stály před nimi, ale oni se jich ještě nedotkli. Hleděli si do očí a Jared tiskl Vende její jemnou ruku. Venda přijímala jeho pozornost zjevně ráda.

Bar byl skoro prázdný a nějaký muž hrál na křídlo.

„Co budeš dělat, až to tady skončí, Jared?“ řekla znenadání Venda tiše.

„Dostavíme loď a odletíme. Budeme ve vesmíru patrně tak sedm osm měsíců. Potom nám začíná semestr. Mě zbývají ještě čtyři - půjdu do osmého, a pak finito.“

„A co budeš dělat dál?“

„Pokusím se dostat se sem na kosmickou akademii. Doufám, že První administrátor nezapomene na svůj slib. Moje specializace je kosmická matematika - možná bych se mu hodil. Chtěl bych létat ke hvězdám.“

„Pomůžu ti,“ slíbila mladíkovi černovláska s rozkošným úsměvem.

Rozbíhající se motor Boeingu hřměl řídkým vzduchem bývalé poušti Gobi. Klipr čekal na konci dráhy a cestující už byli na palubě. Tedy až na Jareda, který ještě stál s Vendou v závětrří letištního startovacího vozíku. Po

zemi se vinuly tlusté kabely. Všude byl cítit pronikavý pach rozpáleného kovu a rozlitého paliva.

Matematik držel dívčin obličej v dlaních a hleděl jí z blízka do zelených očí. „Raději to zkrátíme,“ zamumlal. „Než dosedne klipr v El Pasu, už dávno nebudu vědět o mumraji kolem Stuarta. Ale na tebe budu myslet pořád.“

Venda z něj nespustila oči a byla pobledlá.

„Využiju každé příležitosti, abych se podíval do Terranie. Cestu z letiště k tvému bytu znám nazpaměť.“

„Pane Colne!“ křikl kdosi od schůdků.

„Jsem strašně rád, že jsi,“ zašeptal Jared něžně. „Konečně jsem našel někoho, o kom můžu snít. Budu tě mít stále před očima.“

Dlouze Vendu políbil, odtrhl se od ní, posmutněle na ni pohlédl a pustil ji. Rychle se otočil a rozběhl se ke schůdkům. Stačily mu čtyři skoky a byl v letounu, kde musel strpět vyčítavý pohled stevardky. Prošel kolem ní a sedl si.

Tryskový obr se ani ne za minutu odlepil od země a zamířil k El Pasu. Jared byl během letu neobvykle zamlklý a nebyla s ním řeč ani několik dní potom. Nemluvil ani se Stuartem.

* * *

JUMPING KANGAROO se celá blyštěla. Měřila sto padesát metrů a její průměr činil dvacet pět metrů. Měla zkosenou zád', z níž vykukovaly tmavé otvory trysek, a oblou příd'. Působila vskutku majestátním dojmem.

Stuart Rushbrook, Acad M'dossi a Asiatka Elva

Akihanová instalovali v laboratoři *zařízení*, která dokázali sehnat tady na Zemi. Jared si odtáhl do kajuty dva kufry a začal se ubytovávat. Šatstvo uložil do skříní a do policíček rozestavil kazety s mikrofily.

Aner Saltykow a Sven Childai provedli závěrečnou kontrolu. Seděli v jídelně a před sebou měli rozložené velké papírové archy. K desce stolu byl připevněn interkom, kterým se dalo bleskově spojit s jakýmkoli sektorem lodi.

„Můstek!“

Na obrazovce se objevily obličejy Hillaka a Leshe Takowa. Mechanici společně s deseti svými kolegy instalovali zařízení a vedení nebo je opět uváděli do provozu.

„Hotovo. Právě byla provedena osmá kontrola startu s předpokládanými hodnotami. Loď je připravena vzlétnout. Veškerá spojení jsou otestována. Stroje mají za sebou šest zkušebních rozběhů. Nádrže jsou plné.“

Aner si odškrtnl další položku v kontrolním seznamu a vykřikl: „Spojovací chodby!“

Z malého skladu se ohlásila skupina studentek a několika techniků. „Všechny chodby, průchody, výtahová šachta, schodiště a osvětlení, hasicí zařízení, spínače a magnetické zámky prošly dlouhodobými testy. Všechno připraveno ke startu!“

Aner si odškrtnl další bod. Zkontroloval sklady. Vršily se v nich konzervy, kanystry s vodou a bezpočet dalších potřebných věcí. Zásoby měly dvaadvacetičlenné posádce vystačit na osm měsíců, voda na jeden rok.

„Strojovna!“

„Hotovo!“

„Palivo... radiová zařízení... lokalizátory...?“

„Dlouhodobě otestováno.“

„Startovací a přistávací zařízení... počítačový mozek...?“

Gord Kedes a Ragmar de Kaupová stále ještě kontrolovali přeprogramovaný stroj. Proháněli počítačem fiktivní data bezpočtu tranzičních skoků a kontrolovali výsledky jeho výpočtů.

„Ohlásíme, jakmile skončíme s testem,“ slíbila Anerovi Ragmar.

* * *

O den později...

Dvanáct lidí se chvělo napětím. Jared Coln a Aner Saltykow, matematik a mikrotechnik, vedli přípravné práce. Stuart jim v tom nemohl příliš pomáhat, a přece udělal, co bylo v jeho silách. Světlovlasý Japonec Sven Childai a Indonésanka Elva Akihanová položili kilometry kabelů a vedení a zamontovali stovky různých spínačů. Ruku k dílu přiložili také Acad M'dossi a Niven Artik, který vedl veškeré opravářské práce. Gord Kedes, Hillac a Lesh Takow odpovídali za funkčnost pohonných jednotek, Ragmar de Kaupová a Seir Daitonová vypomáhaly všude tam, kde bylo zapotřebí.

K nim se přidružilo dalších třicet studentů. Polovina z hochů byli technici. Dívky měly naopak nejrozumnější specializace, od kulturní psycholožky až po organickou chemičku.

Byly tři hodiny odpoledne. Devět dní předtím se

vrátili do Tucumcari City.

Psal se 11. červenec roku 2326.

Jared se opřel zády o opláštění komory, zavřel oči.

Tři hodiny třicet minut. Čtyři patnáct...

Z dálnice sjel vůz a zamířil po úzké cestě ke šrotišti.

„Na místa, mládeži!“ vykřikl matematik. Do deseti vteřin byl v komoře sám. Tmavomodrý vůz se znaky Kosmického úřadu se rychle blížil a zanedlouho zastavil asi padesát metrů od lodi. Vylezl z něj křehký muž, prohlédl si zpoza černých skel okolí a zamířil k lodi. Jared sešel po rampě dolů a čekal.

Inspektor měl na ruku bílé rukavičky, bezvadnou uniformu a bílou brigádýrku. Pohlédl na Jareda, zakroutil hlavou a řekl: „Je to ztřeštěnost chtít zprovoznit loď určenou do šrotu. Nikdy vás nenapadlo, že by se mohl tenhle plechový doutník rozlomit už při startu?“

Jared začal v duchu počítat. Když došel k deseti, letmo se usmál, napřáhl vstříc inspektorovi pravici a zahlaholil bodře: „Dobrý den, inspektore Bernie! Zdravím vás jménem svých kolegů.“

Bernie okázale přehlédl nastavenou ruku a Jared ji vzápětí stáhl zpátky. „Šel byste se mnou laskavě do lodi, pane?“ zeptal se matematik inspektora ledově ač uvnitř vřel vztekem.

Kontrolor se jen pousmál, když vyšel po rampě do komory.

Sotva udělal dva kroky vpřed, Aner Saltykow zapnul vnitřní osvětlení. Inspektor kráčel nevzrušeně do nitra JUMPING KANGAROO.

„Kde chcete začít, pane?“ zeptal se ho Coln klidně.

„Ve strojovně,“ ucedil Bernie.

Ani ne po padesáti metrech vešli do haly, v jejímž středu probíhala ocelová, bíle natřená, galerie. Bernie vystoupal po žebříku za Jaredem a rozhlédl se. Strojovna byla čistá a nablýskaná. Všechno se jen lesklo - Hillac a Artik odvedli perfektní práci.

„Jak se vám to líbí, pane?“ zeptal se Coln Bernieho. Hillac stál za ovládacím panelem a vzhlížel k nim.

„Dokonalý pořádek,“ odpověděl inspektor, aniž si sundal sluneční brýle z očí.

Jared chvílku přemýšlel a pak řekl: „Měl byste si sundat brýle, pane, abyste lépe viděl.“

Bernie se k němu prudce otočil a zasyčel: „Chcete mi snad předpisovat, co mám dělat, mladý muži?“

„To v žádném případě,“ omluvil se s úsměvem Jared.

„Jaký pohon má loď?“ vyštěkl inspektor.

„Normální arkonský nadsvětelný, se kterým se dají provádět tranziční skoky minimálně 0,03 a maximálně 9000 světelných let.“

„Opláštění?“

„Arkonská ocel. Strukturálně zhuštěná ocel, která oproti normální snese neporovnatelně vyšší zátěž.“

„Děkuji. Poučování jste si mohl klidně odpustit.“

„Promiňte, pane. Jaké máme šance, že budeme moci zítra odstartovat ke zkušebnímu letu?“

„O jakých šancích to mluvíte?“ podivil se inspektor.

„No, já myslel...“

„Nevěřím, že tato loď bude někdy schválena do provozu. Než se ale rozhodnu, musím mít naprostou jistotu.“

Bernie vešel do chodby a rázoval lodí dál. Tu a tam se zastavil, otevřel dveře a nahlédl do místnosti za nimi. Jared, který si všechno prošel před ním, pochyboval, že by byla jiná soukromá loď tak ošetřená a načinčaná jako KANGAROO.

„Myslím, pane, že byste se neměl příliš namáhat a brát v potaz pouze negativní stránky této akce,“ prohlásil Coln, když se po chvíli Bernie chystal vystoupit po schodech vedoucích do pilotní kabiny. Inspektor se zarazil a otočil.

„Tato loď nejenže je zřejmě absolutně neschopna letu,“ zavrčel, „ale jde mi na nervy také vaše ironie. Uvědomte si, že nemluvíte s žádným ze svých kolegů.“

„To jsem už pochopil, pane,“ odpověděl důrazně Jared. „Kdybyste si nyní prohlédl můstek, prosím. Je úplně předělaný a funkční stejně jako všechna *zařízení* na této skokanské lodi.“

„Posouzení, zda tomu tak opravdu je, nechtě laskavě na mně!“ vyštěkl Bernie a otevřel rázně dveře. Naskytl se mu pohled na široká záda Anera Saltykova. Mikrotechnik měl čerstvý pilotní průkaz. Na hlavě měl bílou přilbu s vysílačkou a poslouchal hlášení docházející z různých sektorů lodi.

Inspektor se pomalu, s pohrdáním rozhlédl po pilotní kabině. Jared zachovával i nadále svůj nepřírozený klid. Stiskl tlačítko pod jednou z komunikačních obrazovek a promluvil. Automaticky se zapojil do okruhu, na kterém mohl hovořit s Anerem.

„Tady Jared,“ řekl nahlas. „Slyšíš mě, Anere?“

Aner přikývl, aniž na něj pohlédl.

„Pásky běží; je to kvůli zaznamenání této památné prohlídky. Trvám na tom, aby s tebou inspektor prošel rutinní startovní kroky. Je povinen to provést podle odstavce čtyři, bodu osm zkušebního předpisu. Je to na tobě. Já teď opustím loď, ale brzy se zase vrátím. Do té doby snad bude inspektor Bernie hotov. Pokud vyzní posudek negativně, což předpokládám, zařídíme se podle domácího práva. To znamená, že jej vyprovodíme za použití jemného násilí.“

„Je mi to jasné, Jared. Tady máš klíčky od vozu.“

Bernie stál uprostřed centrály a vypadal, jako kdyby nevěřil svým uším. Jared se na něj podíval a tiše dodal: „Slyšel jste, co jsem říkal, pane? Nemyslete si, prosím, že jen vy máte práva. Máte stejná práva a povinnosti jako každý řadový občan Země, kterými jsme i my. Ještě o mně uslyšíte - a patrně se vám to nebude příliš líbit. Zatím se poroučím!“

Když Jared za sebou zasunul přepážku, zaslechl ještě v reproduktorech Anerův hlas: „A tady je automatické zablokování startu pro případ, že by...“

Coln se hnál jako šílenec do Tucumcari. Bylo mu jedno, jestli zničí Anerovo vozítko docela. Zuřil, cítil zklamání a spravedlivý hněv zároveň. Za dvacet minut zastavil vůz před vizifonovou budkou, z které se spojil před několika dny s Terranii.

„Tucumcari City, meziměstská ústředna. Přejete si?“

„Spojte mě se sekretariátem Prvního administrátora v Terranii, prosím.“

Na okamžik se ozval bzučivý tón a pak se ozval jiný hlas: „Toto spojení lze dostat pouze v naléhavých přípa-

dech. Máte příslušné oprávnění?“

„Spojte se na Vendu Nocovou. Sdělte jí, že Jared Coln musí bezpodmínečně hovořit s viceadministrátorem Reginaldem Bullem. A pospěšte si - je to naléhavé!“

„Okamžik, prosím!“

Stalo se to, nač netrpělivý Jared čekal. Venda se objevila na obrazovce, vzhlédla od stolu - a strnula. „To jsi ty, Jared?“ vydechla ohromeně.

„Promiň, že se setkáváme takhle, ale ten zatracený inspektor... Hele, žádali jsme podle předpisů o přezkoušení lodi Kosmickým úřadem. Dodali jsme všechny podklady a vyplnili příslušné formuláře. Poslali nám mrňavého arogantního inspektora, který věděl už dopředu, že nám nevydá povolení ke startu. A podle toho taky proběhla prohlídka. Rád bych mluvil s Bullym. Šlo by to?“

Venda přikývla a vyhrkla: „Zůstaň na spojení, až domluvíš s Bullym, ano? Ráda bych s tebou mluvila.“

„Já taky,“ zajíkl se Jared.

Obrazovka blikla, a když se znovu rozsvítila, objevila se na ní velká kancelář s masivním psacím stolem. Za ním se hrbil Reginald Bull a četl si nějaký spis. Vzhlédl, a když poznal matematika, zvolal: „Halo, Jared. Co je? Už jste dostali loď do vzduchu?“

Coln zavrtěl hlavou a řekl: „Kvůli tomu vám právě volám, Bully. Promiňte, nechtěl jsem vás zneužít. Jenže inspektor je předpojatý a nechce schválit loď do provozu, přestože funguje absolutně bez závad. Tři roky na ní dřelo dvacet techniků. Nemohl byste v tomhle směru něco podniknout?“

Reginald Bull okamžitě zvažněl. Chvilí bubnoval

prsty na desku stolu, a pak se zeptal: „Co byste udělal, kdybych nezasáhl?“

Jared se nemusel rozmýšlet dlouho, protože počítal i s touto možností. „Pár mých přátel sedí v nejrozumnějších redakcích. S radostí by se vrhli na takové sousto. *Kosmický úřad šikanuje chudé studenty*. A následovala by patřičně působivá story se všemi detaily. Kromě toho bych podal stížnost u správního soudu. To by možná leccemu napomohlo. Opravdu vás nerad obtěžuji, Bully, ale nejde jen o mě, nýbrž o sen mých jedenačtyřiceti kamarádů a kamarádek.“

Reginald Bull si vyhrnul rukáv bundy a pohlédl zamýšleně na hodinky. „A tohle všechno se odehrává v Tucumcari City?“ zeptal se.

„Ano, na jednom šrotišti čtyřicet kilometrů od kosmodromu. Jedenáct mužů tam čeká, až inspektor ukončí prohlídku, která je věru podivná.“

„To je síla,“ zamumlal si spíš pro sebe Bully. „My se tu snažíme co mužem zjednodušit všechny věci a procesy a nějaký inspektorský skrčkové se chovají, jako kdyby jim patřila zeměkoule. Poslechněte, Jarede, je ta loď opravdu bezvadně připravena ke startu?“

„Absolutně. Provedli jsme šest zkušebních náběhů pohonného ústrojí a bezpočet dlouhodobých testů.“

„Máte pilota?“

„Ano, Anera Saltykova. Má průkaz třídy bé a byl nejlepší ze všech účastníků kurzu.“

„Jestli není pravda, co tvrdíte, Jarede, tak vám vlastnoručně utrhnu hlavu. Přiletím k vám tryskáčem. Mohl byste mě vyzvednout v Tucumcari?“

„Děkuji vám, Bully,“ řekl s lehčím srdcem Coln.
„Jak dlouho vám asi potrvá let?“

„Nanejvýš tři hodiny.“

„Dobrá, počkám na vás v malém světle červeném voze vedle kontrolní věže.“

Obrazovka opět blikla a objevila se na ní Venda.
„Dosáhl jsi, čeho jsi chtěl?“ zeptala se matematika.

Jared přikývl.

„Nemohli bychom se ještě jednou vidět, než odletíte?“

„Já nevím, Vendo. Možná Bully přistane z nějakého důvodu v Terranii. Myslím jako s naší lodí. Jistý si tím ale nejsem.“

„To mě mrzí...,“ zašeptala a rychle zrušila spojení.

Coln ještě minutu roztržitě zíral na ztemnělou obrazovku a pak vyšel z budky. Na své kolegy se mohl spolehnout, a tak zamířil k letišti, aby počkal na Reginalda Bulla.

Tryskáč přistál za dvě hodiny. Jared se rozběhl Bullymu v ústřety a oba si srdečně potřásli rukama. Poté se hromotlucky Reginald Bull vměstnal na sedadlo spolujezdce a vyrazili. Jared ryšavému štětináči po cestě vyličil, co přesně se odehrálo na lodi mezi ním a inspektorem.

Jen málokdy podlehl Reginald Bull tak spontánnímu nadšení jako ve chvíli, kdy dojeli k lodi. Členové posádky jej vítali stisky rukou a doslova ho vtáhli na palubu. Inspektor už tam nebyl.

„Ten hnusný diktátorek,“ ulevil si Aner. „Nechal tedy záznam, v němž se pokouší zdůvodnit svoje zamítavé stanovisko. Je vylhané od začátku do konce.“

„Mám dojem, že tě čeká spousta práce.“

Jared krácel těsně za Bullym, který se rozhlížel a mlčky si měřil čist'ouneké chodby. Potom otevřel přepážku jedné kajuty a nahlédl dovnitř. „Dali jste si opravdu záležet,“ prohlásil. „Ale běda vám, jestli nemáte v pořádku techniku!“

Ryšavec došel do strojovny a mrštně se proplétal mezi stroji, které byly jako nové. „Vypadá to dobře,“ poznamenal po chvíli spokojeně.

Potom zamířili na můstek. Panoramatické obrazovky stále ještě ukazovaly část šrotiště a v pozadí poušť. „Kde je pilot?“ zvolal Bully a zarazil se.

„Zde!“ vykřikl Aner Saltykow a prodral se dopředu.

„Pošlete lidi do jednotlivých sektorů a zahřejte stroje. Povím vám potom, co je třeba ještě doladit.“

„Tak pohyb, lidičky!“ zvolal Aner netrpělivě.

Kromě Bullyho, Anera a Jareda nezůstala v pilotní kabině ozářené tlumeným zeleným světlem živá duše. Aner se připoutal a nasadil si těžkou přilbu.

„Pilote Saltykove,“ řekl mu Reginald Bull. „Přikazuju vám, abyste odstartoval. Leťte s lodí co nejdál od planety, zrychlete a na druhé straně Jupiterovy dráhy proveďte tranzici. Cíl si vyberte sám - ale neskákejte příliš daleko, jasné?“

„Provedu, pane!“

Počítač začal zběsile pracovat a na ovládacím panelu se postupně rozžihaly kontrolky a stupnice. Ručičky se vychylovaly, a zatímco Aner ustavičně mluvil do hrdelního mikrofону, v zádi lodi začaly stroje pracovat.

Ozval se sykot, jak pneumatické zařízení zatlačovalo přepážky komor do těsnění. Rozšuměla se ventilace.

Lod' se pomalu zvedala ze země.

Pohonné jednotky pracovaly bezvadně a vynášely JUMPING KANGAROO do výše. Bully seděl vedle Anera a mlčky sledoval startovací manévr.

Lod' se vznesla kolmo k modré obloze asi do výše dvanácti set metrů a pak Aner zrychlil. Energie se měnila v plyn a opouštěla neviditelně trysky. Gravitační absorbéry pohlcovaly akcelerační tlak a vyrovnávaly přetížení.

„Zdá se, že to funguje slušně,“ řekl Bully a otočil se k Jaredovi. Vodově modré oči se mu jen leskly a čísel a z něj dychtivost. „Dávejte pozor na přístroje, pilote!“

Bernie právě vcházel do své kanceláře, když jej dostihl krátký suchý třesk. Panoramatické okno lehce zadrnčelo. Inspektor se zastavil a vzhlédl vzhůru k obloze nad kosmodromem.

JUMPING KANGAROO právě ve strmém letu překonala rychlost zvuku. Bernie stál několik vteřin jako opářený, a pak začal bleskurychle jednat. Ti studenti nejenže měli lod' neschopnou letu, ale také tolik nebetyčné drзости, že neuposlechli jeho pokynů. Ale já jim ukážu! zuřil v duchu.

Ve všech pohotovostních prostorách se rozječely poplašné sirény. Posádka jedné „gazely“, dálkového průzkumného letounu, se rozběhla k vozítku, které ji dopravilo i s inspektorem Berniem k plavidlu. JUMPING KANGAROO zaměřili v rekordním čase necelých deseti minut a „gazela“ odstartovala.

„Nepřetržitě vysílejte na lod'!“ přikázal Bernie. „Povězte jim, ať se okamžitě vrátí s tou rachotinou dolů. Neprodleně!“

„Provedu, veliteli,“ řekl důstojník a vyladil volací frekvenci. Gazela zrychlila a již za deset minut se těsně před oběžnou dráhou Marsu přiblížila až na několik málo kilometrů ke KANGAROO.

„Tady průzkumný letoun gazela sedm,“ zachrčelo v reproduktoru nad Saltykowovou hlavou. „Volám loď KANGAROO. Okamžitě se ozvěte! Opakuji: Okamžitě se ozvěte!“

„Zde loď KANGAROO. Volá Jared Coln. Přejete si navázat vizuální spojení?“

„Samozřejmě!“

Jared Coln se pobaveně zasmál a stiskl příslušné tlačítko. Protáhlá obrazovka se pomalu rozsvěcovala a obraz se zaostřoval. Objevila se pilotní kabina průzkumného plavidla, v níž bylo několik příslušníků Imperiálních ozbrojených sil a inspektor Bernie, tentokrát bez tmavých brýlí.

Ti měli možnost vidět můstek skokanské lodi, v němž seděl Jared Coln a nevzrušeně si měřil Bernieho. Inspektor také viděl pilota, jemuž jen hrály prsty na tlačítkách a spínačích ovládacího panelu.

„Zbláznil jste se definitivně, Colne?“ zaječel Bernie. „Odstartoval jste s lodí, přestože jsem to výslovně zakázal!“

„Tento zákaz zrušila vyšší moc, pane,“ odpověděl matematik a v obličeji se mu nepohnul jediný sval.

Bernie byl na pokraji nervového kolapsu. „Nevyprávějte mi žádné pohádky,“ zachrčel. „Kdo by vám dovolil...?“

V té chvíli vstal Reginald Bull a postavil se vedle

Jareda. Opřel se o stůl, na němž byla kamera, podíval se pronikavě na inspektora a řekl: „Já!“

„Reginald Bull!“ vyjekl jeden z vesmírných vojáků.

„Přesně tak. Rád bych s vámi mluvil, pane inspektore. Přiletěl jsem sem přímo z Terranie. Členem této posádky je totiž nositel Crestovy ceny. Vím, jakým způsobem jste prohlédl loď. Stále si myslíte, že máte pravdu?“

„Já, pane...“ zajíkl se Bernie a zdálo se, že neví kam s očima. „Já myslím, pane...“

„Tak? Vy jste myslel? A co jste myslel?“ zeptal se Bully inspektora podezřele vlídně.

„Tyhle lodě jsou zastaralé, pane. Už léta se nepoužívají a jejich pohon je...“

„Vy jste mi ale vtipálek, inspektore Bernie. Tihle lidé dřeli jako koně, aby se mohli bez vládních dotací vydat na studijní let. Na to, že chtějí navštívit pouze obydlené a známé planety - jak lze nalézt v jejich žádosti - jim technické vybavení téhle lodi bohatě stačí. Už jsem létal na mnohem nemodernějších, ošklivějších a zdaleka ne tak pečlivě udržovaných strojích.“

To já osobně jsem vydal příkaz ke startu. Z odpovím si také tranziční skok, k němuž dojde, jakmile za sebou necháme Jupiterovu dráhu. Tímto vám nařizuji, abyste připravil papíry dřív, než loď přistane v Terranii, rozuměl jste?“

„Jistě, pane,“ zachrčel ztrápeně Bernie.

„Zvládnete to?“

„Doufám, pane.“

„Já také!“ vyštěkl ryšavec. „A teď se okamžitě vraťte zpátky a neplýtvajte časem a drahocennou energií!“

Vzápětí se obrátil na Jareda a tiše dodal: „Zrušte spojení!“

„Tak co, spokojen?“ zeptal se matematika, když obrazovka pohasla.

„Naprosto, Bully. Až se zmůžu, nechám vyrobit bronzovou plaketu, která se přišroubuje nad vysílačku a na které bude tento text: *11. července roku 2326 zničil Reginald Bull jednoho kosmického inspektora.*“

Aner chtěl předvést, co se naučil. Loď se hnala rychlostí blížící se rychlosti světla nad Jupiterovou dráhou. Zakrátko zahájil tranziční skok. Za cíl si nevybral planetu, nýbrž místo ve volném vesmíru, které určil podle souřadnic.

JUMPING KANGAROO provedla svůj první skok po padesáti pozemských letech nečinnosti. Když se opět vynořila z neznámé dimenze, Aner přibrzdl.

Počítač se opět rozběhl a chrлил dlouhé sloupce čísel.

„Prosím, pane Bulle, zkontrolujte si data.“

Štětinač přistoupil k ovládacímu panelu a srovnal nově zjištěná data udávající stanoviště lodi v normálním prostoru s těmi, která dostal od počítačového mozku a skokové automatiky. Nesouhlasila jen čtvrtá položka za odsazením - odchylka od jedné ze tří os normálního prostoru činila necelý jeden kilometr.

„Prima,“ pochvaloval si Bully a poplácával Anera po rameni. „Teď si to zopakujte! Skočte zpátky nad Jupiterovu dráhu a zamiřte k terranskému kosmodromu. Všiml jsem si, že konvertor alfa má nějaký potíže při práci; nechám vám zabudovat novejš. Roboti to budou mít určitě hotový za pár hodin. A navíc si myslím, že krátká zastávka v Terranii bude docela příjemná, že, Jared?“

„Myslíte si správně, viceadministrátore, ostatně jako vždycky,“ zasmál se Coln a otočil se v křesle od stolku s vysílačkou.

O několik minut později vyplivl naprogramovaný počítač data pro zpáteční skok a loď opět zrychlila. Po hodinovém letu se KANGAROO vrátila do pozemské atmosféry. Aner ji navedl jistě na přistání a dosedl s ní vedle několika kulových gigantů. Vypadala vedle obřích superkřížníků jako bezvýznamný trpaslík.

Bully a Jared opustili palubu.

„Speciální transportér dopraví KANGAROO do loděnice. Nemusíš se o nic starat. Pojd', vezmu tě do města.“ Reginald Bull poprvé Jaredovi zatykal. Mohl si to ale dovolit, protože jemu bylo téměř čtyři sta let, zatímco matematikovi pouhých třicet.

Coln se s Anerem Saltykowem dohodl, že se vrátí na palubu do deseti hodin.

* * *

Roboti pročesali celou loď a všechno ještě jednou přezkoušeli složitými přístroji. Příliš mnoho toho ale nenašli. Bleskurychle odstranili několik drobných závad. A tak nakonec přibyl na lodi nejen nový konvertor alfa, schopný produkovat víc energie, než kdy KANGAROO mohla potřebovat.

Jared Coln dorazil na palubu přesně na minutu. Přivezla jej Venda. Zakrátko se štíhlá loď vznesla do vzduchu a zanechala za sebou na zemi stále se zmenšující dívčí postavu. Jared zůstal sedět před obrazovkou, dokud mu

Venda nezmizela z dohledu úplně.

Když KANGAROO opět přistála na šrotišti, ostatní členové posádky na ni už čekali se zavazadly plnými učebnic a osobních potřeb.

Poslední noc na Zemi.

Nad krajinou se klenula temná obloha se srpkem měsíce. Bylo chladno a kolem lodi vládl klid - všichni spali ve svých malých kajutách. KANGAROO měla odstartovat časně ráno, jakmile ji olíznou první sluneční paprsky. Nikdo na její palubě netušil, jakým dobrodružstvím poletí vstříc.

Jared Coln nemohl usnout. Pomalu procházel chodbami, tu a tam se něčeho dotkl a otevřel nějaké dveře. Vrátil se do pilotní kabiny, a nakonec vyšel z lodi ven. Sedl si asi třicet kroků od ní na rezavý pás buldozeru, zapálil si cigaretu a přemýšlel.

On, Jared Coln, se velmi přiblížil svému velkému cíli. A přece... Nebylo by lepší zůstat na Zemi u Vendy? Nevěděl. Když však konečně zvedl oči k hvězdnému nebi, nebylo co rozhodovat. Volání hvězd bylo silnější a vábi-
vější než všechno ostatní.

3.

Před třemi hodinami odezněl charakteristický zvuk oznamující návrat do normálního prostoru. První tranzice se podařila nade všechna očekávání; loď se ocitla těsně nad cílem. Přeskočila dvacet sedm světelných let. Stará kocábka pracovala bezchybně, jako kdyby právě opustila výrobní dok.

Osmá planeta... první cíl.

Ferrol v systému Vegy. Planetu zalévala modrá zář hvězdného obra. JUMPING KANGAROO pilotovaná Anerem Saltykowem ztrácela výšku a klesala na temně zelené lesy, z nichž se pářilo. Loď měla povoleno přistání na všech známých světech, na nichž se mohla posádka zdržovat bez složitých ochranných opatření.

Niven Artik seděl u vysílačky, Ragmar de Kaupová obsluhovala lokalizátory. Stříbřitá loď se spojila s povrchovými stanicemi a dostala povolení přistát na náhorní plošině poblíž sídla rodu Sichů.

Pod lodí se táhl nekonečný koberec zelené džungle. Řeky vypadaly jako nehybné rtuťové stružky a v dáli se tyčily obrysy pohoří; jeho svahy byly střídavě hnědé, zelené a žluté.

„Místo přistání má být vyznačené,“ prohlásila Ragmar. Otočila se na Anera, který ji sice slyšel, ale neviděl. Vedle něj seděli Stuart Rushbrook a Lesh Takow. Mlčky pozorovali nehybné panorama.

„V Galaktické příručce jsem četla, že vysílač poblíž místa přistání vydává trvalý tón,“ pokračovala Ragmar.

„Rozumím!“ ozval se Aner Saltykow v Interkomu.

Hukot agregátů ve strojojně se změnil. Přetrvávalo jen zvláštní praskání, které vydával ventilační pohlcovač prachu. Ozývalo se do chvíle, než loď přistála.

JUMPING KANGAROO konečně dosedla na povrch. Když se otevřela vstupní komora a několik studentů se odvážilo ven, byli přivítáni domorodci a zástupcem Thorty, hlavního města Ferrolu.

Ten na ně promluvil bezvadným interkosmem: „Va-

še loď již byla ohlášena. Vybrali jste si nejvhodnější den pro přistání. Víte, že se dnes koná *Slavnost podzimní sklizně*?“

„Ne,“ odpověděla Seir Daitonová. „Ani jsme nepočítali s tím, že se setkáme s takovou pozorností. Ta slavnost se koná v Sic-Horumu?“

Ferron zavrtěl hlavou a řekl: „Ne. Tady poblíž náhorní plošiny. Na rozlehlé mýtině. Budete se jí chtít zúčastnit, že?“

„Pokud bychom směli...“

„Samozřejmě. Když dovolíte, půjdu s vámi do lodi a povyprávím vám něco o těchto horských kmenech a jejich rituálech.“

„To je velmi dobrý nápad. Děkujeme.“

Den na Ferrolu trval dvacet osm a čtvrt hodiny. Posádka KANGAROO přistála sedm hodin před setměním. Když se zešeřilo, kráčeli po úzkých stezkách mezi prapodivnými stromy za svým průvodcem.

Asi po hodině pochodu se Ferron zastavil a řekl: „Musíte být docela potichu. Sichové vám dovolí, abyste se dívali, ale nesmíte je rušit. Můžete filmovat, ale žádné fotoblesky.“

„Díky,“ řekl Gord Kedes, který se protlačil dopředu k Ferronovi. „Mám ale jednu otázku. Neznáte nás, nic o nás nevíte. Proč se o nás tak staráte?“

„Nehledě na nepsaný zákon pohostinnosti mám o vás informace, že jste studenti pozemské univerzity. Dnes se sice zatím ještě vzděláváte, ale zítra už zaujmete postavení, v kterých přijdete do styku s mnoha cizími rasami. Chceme s vámi být v přátelském vztahu.“

„To je zcela pochopitelné stanovisko,“ řekl Gord a potřásl průvodci rukou. „Budeme na Ferrol vzpomínat jen v dobrém.“

„Přesně o to nám jde.“

Příslušníci horského kmene se váhavě pustili do slavnostního tance. Zprvu mezi sebou nechali kolovat velkou černou mísu. Z té se napilo všech padesát až šedesát tanečníků s výjimkou žen - ty se nádoby ani nedotkly. Předtanečník pozvedl jakousi drnkačku a všichni na něj upřeli pohledy a ztichli.

Začal domorodý tanec. Ticho přerušovaly pronikavé skřeky, které se postupně sladily s rytmem, v jakém bušili do vysokých dřevěných bubnů dva svalnatí Sichové. Tanečníci se dali téměř nepozorovaně do pohybu a obklopil je neprostupný shluk žen. Pohyby všech byly vláčné a klidné.

Vtom náhle předtanečník vykřikl nesrozumitelné slovo a do ostatních jako kdyby vjel čert. Křepčili a trhali sebou jako posedlí. Měli na obličejích masky démonů, mladých dívek, zvířat a dalších, zatím neznámých tvorů.

Vlhká těla se kroutila a svíjela jakoby ve smrtelných křečích a zdálo se, že na mýtinu dopadá děsivá tíže. Civilizovaní horalé se proměnili v demony, zvířata a pitvorné obludy...

Jeden z mužů priskočil k ženám. Na obličejích měl masku zvířete podobného krokodýlovi s obrovskými modře svítícíma očima. Světlo loučí mu olizovalo zpocené tělo. Jako pomatenec dupal nohama do písku, a jak sebou škubal, měnilo jeho tělo barvu. Světlo modrá přešla v azurovou, tmavozelenou a nakonec se z ní vyklubala světle

zelená.

Jeho křepčení a barevné proměny trvaly asi pět minut, a pak se Sicha zhroutil a zůstal nehybně ležet na zemi.

Nyní vstoupily do středu kruhu ženy. Bubnování znělo dutěji a hlasitěji a z loučí pohybujících se vzduchem odlétávaly modré jiskry. Ženská těla se svíjela jako hadi. Nad nepřetržitým bubnováním a dupotem se vznášely zvláštní melodické kadence vyluzované vzdálenou píšťalou. Její podivné tóny doléhaly ke strnulým hostům odněkud z křoví za nimi. Do nich se mísilo šustění, klapání, vytí a bédování. Nikdo nevěděl, odkud přicházejí tyto zvuky.

Muži začali kroužit kolem žen ve stále se zužujících kruzích a natrásali se. Zablskly se ocelové zbraně a provištěly vzduchem jen těsně kolem těl. Rachot bubnů byl pomalu nesnesitelný. Nyní měly masku také všechny ženy a předváděly nádherný rej. Sichové kroužili po mýtině a znázorňovali střídání ročních období a sepětí všeho živého s přírodou. Ta zde byla vyjádřena jako nemilosrdná moc, lhostejná, nelítostná a krutá.

Uprostřed reje dvojic náhle stála osamělá dívka s modrou kůží. Z křoví vystoupila divoká *zářivá* maska a blížila se k ní s dlouhým lesklým oštěpem v ruce. Z hrdel tanečníků se draly nesrozumitelné zvuky. Když se maska přiblížila k dívce na tři kroky, ozval se řev, při kterém málem praskaly ušní bubínky.

Maska se zaklonila, až se její hlava málem dotýkala země, napřáhla paži a hodila oštěp. Rázem se rozhostilo na mýtině naprosté ticho. Oštěp pronikl dívčíným tělem a připíchl je k zemi.

A vzápětí se všichni opět divoce roztančili. Louče začaly prskat a zhasínat a dav těl a masek se hrnul pryč po stezce. Zanedlouho všichni domorodci zmizeli ve tmě. V písku zbyly zastrčené pouze tři pochodně, které osvětlovaly ležící dívku.

Jeden Sicha přešel pomalu po mýtině a zastavil se před ní. Pozvedl obě paže, setrval v této póze několik vteřin, a pak popadl oštěp a mocným šklubnutím jej vytrhl z nehybného těla. Poté zmizel ve tmě i on.

Dívka se převálila, vstala a zůstala bez hnutí stát. Po chvíli pomalu odešla za ostatními a v písku po ní zbyl jen obrys jejího těla. Nikde se neleskla jediná kapka krve. Postupně uhasly poslední louče.

„Ještě před třemi tisíci let se takhle tančilo i na Zemi; naši předkové vzývali neviditelné bohy úplně stejným způsobem.“

„Úžasné. A přitom jsem viděl docela přesně, jak se jí hrot oštěpu vynořil vzadu mezi lopatkami...“

„Tenhle zážitek rozhodně stál za tři roky úmorné dřiny.“

Studenti se pomalu vraceli na loď.

Druhý den si prohlédli domorodou vesnici - shluk čistých chatrčí obývaných zamlklými Sichy. Odpoledne se JUMPING KANGAROO vydala na další let.

* * *

Devátá planeta kroužila kolem jasně žlutého slunce. Zde byly introdukovány rostliny, kterým před lety hrozil zánik - polospáči z Beta-Albirea. Pozemští kadeti a Myšob

Gucky zachránili jisté množství telepatických rostlin a zasadili je do půdy na dvou planetách. Na Zemi tyto metr vysoké červené tulipánovité rostliny nakonec odumřely, ale na Šrailu se spokojeně rozmnožovaly. Pozorovaly studenty a vyměňovaly si s nimi impulzy.

Lod' zakrátko odstartovala. Studenti přistávali na dalších planetách, a sbírali materiál. Každý odborník se snažil rozšířit si okruh svých znalostí. Botanici zkoumali rostlinné druhy, technici se seznamovali s pro ně neznámými stroji. Historici prohledávali staříčké archivy a kopírovali si podklady, biologové a chemici hovořili s vědci z nejrůznějších kultur. Plynuly dny, a lod' co chvíli přistávala na nějaké planetě - alespoň to tak vypadalo.

Cizí rituály, slavnosti, tance, architektura, hudba, výtvarné umění, energetické hry...

Shromažďovali letmé zážitky, snímky a zprávy, vyprávění, knihy a mikrofilmy a z bezpočtu drobných faktů si vytvářeli celkový obraz. Vznik a zánik, rozkvět a soumrak civilizací a kultur, to vše vyvolávalo rozmanité myšlenkové pochody - které se ukládaly v mozcích dvaadvaceti lidí a nechávaly je vyžrát mnohem víc, než si v té chvíli uvědomovali. Nejvýznamnější závěr pozorování všemožných odlišností byl, že myšlenky se mohou ubírat jinými cestami.

Teprve později mělo vyjít najevo, jak je tento let obohatil. A to trval teprve sedmnáct dní.

„Nehledě na spoustu jiných věcí, které jsem ještě nestačil promyslet, jsem se naučil zpaměti asi tak setinu Kosmické příručky,“ prohlásil Sven Childai, když vešel na můstek. Lod' se právě vzdalovala podsvětelnou rychlostí

od systému, který navštívili.

„Například vím přesně, že jsme blízko systému Kesnar. Vlastně bychom měli příště přistát na Aralonu, nemyslíš?“

Aner Saltykow si hověl v pilotním křesle, otočený zády k čelním obrazovkám. Poklidně pokuřoval a odpočíval. Ještě nenadešel okamžik další tranzice. „Nejen ty studuješ příručku. Vyzná se v ní tak trochu i pilot téhle báječné lodi.“

„Výborně. Budeme skákat?“ zeptal se ho Sven.

„Ano, zaskočíme si na Aralon. Mám dojem, že Stuart nasbíral tolik nového materiálu, že se už pokouší experimentovat. Nebo lépe řečeno se chce pokusit.“

„Ještě jsme ani jednou nepotřebovali pomocné čluny,“ řekl Sven. „Vlastně bychom si měli ověřit, jestli vůbec fungují.“

„Jen klid, Svene. Sám jsem je testoval. Jsou absolutně bez závad.“

* * *

Ani ne za dvacet šest hodin spočívalo protáhlé těleso na obdélníkové přistávací ploše. Žluté slunce svítilo na parkové stromy a keře. Zahrady na Aralonu, čtvrté planetě Kesnaru, byly proslavené velkolepostí a krásou po celé Mléčné dráze. Ale planeta proslula nejen díky svým parkům. Centrální svět Arasů získal svou slávu skrze Galaktické lékaře.

Přistávací plocha se nacházela na samém konci rozlehlého kosmodromu postaveného nad složitým systémem

kaveren a zasahujícího až do jednoho z parků. Sluneční paprsky se lámaly v listoví a třpytily se ve šterku pečlivě udržovaných cest i v okolní trávě.

Stuart Rushbrook a Seir Daitonová kráčeli pomalu směrem od lodi. Komora byla otevřená, ventilace vypnutá a rampa vysunutá. Kromě několika nízkých staveb, rádiových majáků, podivně zakulacených vchodů do slují a ulic, nic neukazovalo na to, že Aralon je obydlený. Téměř celá planeta se skládala z gigantické sítě podzemních chodeb, sálů a měst; Arasové byli velmi citliví a stáhli se z povrchu.

JUMPING KANGAROO byla navedena na přistání pomocí naváděcího paprsku. Stuart Rushbrook sdělil Arasům důvod přistání a ti mu slíbili, že budou čekat v jednom z nejbližších vstupů do podzemního města.

Lékař a Seir došli k obloukovým vratům, zpod nichž vycházelo světlo. Jinak byla všude tma jako v pytli. Když dorazili k zastřešenému vchodu, ozářilo je zelené světlo zapnutých lamp a před nimi se vynořili dva Arasové.

Lidé měli na sobě běžné kombinézy z plastové tkaniny. Nedosahovali výšky Arasů, kteří měřili dva metry, byli neuvěřitelně štíhlí, skoro křehcí. Hleděli svýma rudě svítícíma očima na studenty a lebky pokryté bezbarevnými vlasy se jim leskly ve světle.

„Vítáme vás,“ řekl jeden z Arasů.

Stuart k němu přistoupil a podal mu ruku.

„Vy si nás máte vyzvednout?“ zeptala se Seir hostitelů.

„Doslechli jsme se z rádia, že jste si přiletěli s námi promluvit,“ řekl ten v modrém obleku.

„A obchodovat,“ doplnil jej s úsměvem Stuart. „Bylo nám řečeno, že na Aralonu byly vyrobeny nejlepší léky a přístroje, jaké si lékař nebo biolog jen může přát. Je to pravda?“

„Ano, je.“

„Rádi bychom od vás pár těchto věcíček koupili. Ale rádi bychom také probrali nejruznější možnosti manipulace s buňkami.“

„Naši vědci si s vámi rádi pohovoří. I když to nebude zadarmo,“ zachichotal se Aras.

„Doufám, že nás to nezruinuje,“ odpověděl Stuart. „Pokud jsou vaše přístroje, znalosti a léky tak skvělé jako vaše parky, pak klobouk dolů.“

„To je nade vši pochybu. Sejdeme se za hodinu, prosím, tedy za pozemskou hodinu, a my vás dopravíme do města.“

Dvanáct lékařů, biologů a mikrobiologů sedělo ani ne za dvě hodiny v šálku, kde je Arasové hostili. Nemohl samozřejmě chybět ani Jared Coln.

Ten měl na starosti obchodní stránku setkání. Připravil si vyjednávačí taktiku, protože dobře věděl, jaké nehorázné sumy si nechávali Galaktičtí lékaři zaplatit za své poznatky a zboží. Doufal, že mu jeho taktika vyjde.

Jeden z Arasů vstal a slavnostně spustil: „Jak nám bylo sděleno, jsou na palubě JUMPING KANGAROO sami mladí vědci. Jeden z nich dokonce před nedávném obdržel prestižní Crestovu cenu. Crest byl jedním z velkých Arkonidanů, je tedy i naším předkem.“

Laureát ceny se jmenuje Stuart Rushbrook a sedí mezi námi.“

„Za jakou vědeckou práci jsi dostal cenu?“ zeptal se mladého lékaře jeden z araských vědců.

„Zabývám se možnostmi přizpůsobit lidský organismus podmínkám života na jiných planetách bez mutací a násilných zásahů. Napsal jsem o tom diplomovou práci.“

„Ale - takto přizpůsobení lidé přece už existují!“ namítl jiný lékař.

„Ano, ty ale stvořila svým zásahem sama příroda. Já se pokouším jít jinou cestou.“

„Úžasný plán. Mohli bychom znát podrobnosti?“

„Něco za něco!“ vmísil se do debaty Jared Coln a pátravě se rozhlédl.

Když Arasové pochopili, co má na mysli, zasmáli se. Byli nejen vynikající lékaři, ale také mazaní obchodníci. A takový obchodník dokáže ocenit, když musí smlouvat a dohadovat se.

„Stuartovi chybí přístroje a chemikálie, které by mu umožnily cíleně změnit jednotlivé buňky. Na tom je založena jeho teorie.“

Nastala vzrušená diskuse o podmínkách dohody, ale nakonec byla dohoda uzavřena.

Teprve poté Stuart Rushbrook vysvětlil, z jakých poznatků vyšel, a Arasové mu sdělili zkušenosti s ovlivňováním organických tkáňových a kostních buněk. Mladý lékař si horlivě poznamenával a po několika hodinách se s přáteli dohodl, které přístroje, chemikálie, odborné publikace a mikrofily bezpodmínečně potřebuje.

„Kdo vlastně založil onu Crestovu cenu?“ zeptal se nakonec jeden z Galaktických lékařů.

„Nejmocnější muž Spojeného impéria Perry Rho-

dan. Je to jeden z nejlepších lidí, které znám,“ odpověděl Jared Coln.

„A tady...“, spustila Elva Akihanová a vytáhla obálku, kterou podala přes stůl svému araskému protějšku, „tady mám ještě něco. Dopis od Reginalda Bulla.“

Galaktický lékař roztrhl obálku, vytáhl list, nejprve přelétl zběžným pohledem řádky a pak přečetl dopis nahlas:

„Prosím, abyste poskytli vedoucímu tohoto týmu mladých vědců Jaredu Colnovi a jeho příteli Stuartu Rushbrookovi, letošnímu laureátovi Crestovy ceny, veškerou podporu a vyhověli jejich žádostem. Obracím se s touto prosbou zejména na aralonské lékaře; ve zvláštních případech platí samozřejmě také pro obyvatele jiných planet, jež jsou ve styku se Spojeným impériem nebo jsou jeho členy.

Reginald Bull,

státní maršál a viceadministrátor.“

„Celá záležitost se tak jeví v poněkud jiném světle,“ prohlásil Aras zamyšleně a pohlédl na své krajany. Ti rozvážně pokyvovali hlavami. „Ve zcela jiném světle,“ dodal vzápětí.

„Doufáme, že ve světle, jež bude pro nás příznivější po finanční stránce,“ řekl Jared a pohlédl mluvčímu Galaktických lékařů pevně do očí.

„Třicetiprocentní sleva,“ řekl kdosi. Jeden z Arasů se zvedl, lehce se uklonil Stuartovi a pokračoval: „Máme zde mladé vědce, které bychom měli podpořit. Jsou to Rhodanovi a Bullovi přátelé a zástupci Země. *Žádná* rasa na nás neútočí, v neposlední řadě proto, že všichni uznáva-

jí naše schopnosti. Přátelským postojem bychom mohli dosáhnout toho, že si na nás jeden z Pozemšťanů zde shromážděných vzpomene, až budeme potřebovat něco my.“

„To byla dlouhá řeč. A také velmi uvážlivá a poctivá řeč,“ řekl Jared a natáhl k vědci ruku přes stůl. Vzápětí ucítil, jak se kolem jeho dlaně pevně sevřely kostnaté prsty.

„Nikdy vám to nezapomeneme,“ prohlásil Stuart. „Můžeme tedy považovat obchod za uzavřený?“

„Ne tak docela,“ odpověděl Aras. „Co se týká slevy... Máme snížit částku, nebo dodat víc zboží?“

„Myslím, že by byla vhodnější větší dodávka,“ prohlásila Elva. „Bude se ti lépe pracovat, Stuarte.“

„Souhlasím.“

Trvalo další dvě hodiny, než se dohodli na přesných podmínkách.

„V noci vám dopravíme všechno na loď,“ slíbili studentům Arasové. „Do té doby byste mohli být našimi hosty, co říkáte?“

Nikdo nic nenamítal. Město působilo na návštěvníky jako malý technický zázrak stvořený v naprostém souznění s přírodou. Řady obytných prostor a továren se táhly spirálovitě ze dna trychtýře až k povrchu a končily zastřešenou a osvětlenou bránou.

Kotlina byla protkaná zahradami. Rostliny jen zářily v kaskádách různobarevných světél zrcadlících se na hladinách zlatavých a stříbřitých jezer. Všude vál mírný vánek vyráběný stroji obstarávajícími cirkulaci vzduchu v jeskyních. Paprskovitě se rozbíhající chodby vedly k

dalším městům, továrnám a skladům. Všechna podzemní sídliště potomků Arkonidanů byla vzájemně propojena.

Kesnar již dávno zmizel za zaobleným horizontem a na obloze se rozzářily hvězdy. V povrchových zahradách pozpěvovali noční ptáci a ozývaly se zvláštní zvuky. Loď tonula v zelenkavé záři reflektorů a polohových světel tahačů, z nichž vyjížděly vysokozdvizné vozíky a nakládaly do útrob lodi těžké bedny, plastové kontejnery a nádrže s chemikáliemi. Někteří studenti již dopravili do svých příbytků krabice s knihami a pečlivě zabalenými mikrofilmy.

K Jaredovu uchu doléhal šumot vzdáleného příboje. Stál u šupinatého kmene araské palmy a mlčky kouřil.

Vedle něj sedělo v trávě děvče a objímalo si rukama kolena. „Je to už devátá planeta, kterou jsme navštívili,“ zašeptalo.

Matematik se usmál do tmy. Znovu se mu před vnitřním zrakem objevil cíl určující celý jeho život - výprava do vzdálených oblastí Mléčné dráhy. A tuto studijní cestu považoval za velmi cennou a přínosnou.

„Jaký je vlastně další svět, na kterém máme přistát?“ zeptala se tiše dívka.

Jared mlčky potáhl z cigarety. Kdesi v křoví bzíkl nějaký hmyz. Pohasla vzdálená hvězda, aby se zakrátko opět rozzářila. Po obloze neplul jediný mráček.

Cende Neversové bylo necelých dvacet tři let, měla blond vlasy, byla štíhlá a zelenooká. Seznámila se s Jaredem na jednom semináři a pomáhala s rekonstrukcí lodi. Nyní měli na palubě JUMPING KANGAROO možnost vídat se velmi často.

„Já ani nevím,“ odpověděl po chvíli Coln a oba opět ztichli.

Z lodi zazněl hluboký bzukot, signál, aby se všichni vrátili na palubu. Členové posádky se sbíhali ze všech stran a hrnuli se po rampě do osobní vstupní komory. Přepážky nákladního prostoru se syčivě zasunuly.

Stuart stál vedle několika Arasů a dojednával s nimi způsob platby. „Mám konto u Banky Spojeného impéria. Chcete to proplatit odtamtud?“

„Jsme ve spojem se všemi většími bankami. Tedy čtvrt milionu solarů,“ zněla odpověď.

„Čtvrt milionu solarů,“ opakoval lékař. Vypsal částku, podepsal šek a vytrhl jej z knížky.

Potřásli si rukama a vzápětí Aner Saltykow zmáčkl podruhé tlačítko bzučáku. Zanedlouho se zavřela za Stuartem, Jaredem a Cende těžká ocelová přepážka komory.

„Navrhuji, aby si všichni odpočinuli, než se pomalu dostaneme na rychlost světla a budeme moct provést tranzici,“ ozvalo se z palubních reproduktorů.

JUMPING KANGAROO se lehce vznesla do výšky. Polohová světla měla vypnutá. Aner věděl, že Arasové jsou citliví na jas. Nechali za sebou aralonské zahrady a na opačné straně širého moře se objevil světlý proužek, příslib nového dne.

Počítač vyvrhoval čísla. Hledal souřadnice příští planety a před Anerem se vršily na ovládacím panelu dlouhé sloupce dat. Loď zrychlila a hnala se podél slunečního systému. Plynuly hodiny a loď skoro nepozorovaně, ale vytrvale zvyšovala rychlost.

Cíl byl jasný - oranžové slunce vzdálené od Země

necelých 55 000 světelných let, kolem něž obíhala chladná planeta Kusma. Měli v úmyslu prohlédnout si na ní stanici. Uvnitř této stavby se nacházel výtvar, který představoval naprostou záhadu pro všechny vědce. Šlo o tajemné cizorodé stroje - o kterých se zmiňovaly už staré arkonské ságy.

Do tranzice zbývalo ještě dvacet minut. Většina posádky spala, jen na můstku sedělo několik lidí. Aner se rozvaloval v pilotním křesle, vedle něj si hověli Stuart Rushbrook a Seir Daitonová a naproti nim si četl v nějakém vědeckém pojednání Jared Coln. Na stolech stály sklenky a k šumícím ventilačním šachtám se táhla oblaka těžkého cigaretového dýmu.

Minuty se jednotvárně vlekly a všech čtyř se zmocnil podivný stav. Bděli a snili současně. Urovnávali si zážitky a nacházeli se ve světě, který jim zprostředkovával další vzrušující dojmy.

Pět minut...

Jared začal být neklidný. Odložil knihu, když si předtím pečlivě založil stránku lístkem. Vstal a přecházel po kabině sem tam.

„Co je s tebou?“ zeptal se ho ospalý Aner.

Jared mlčky pokrčil rameny. Stále se procházel po pilotní kabině, sledoval číselníky a stupnice, porovnával jejich údaje s daty na panelu, sjížděl pohledem pásky hrnouce se z hyperkomu, posadil se do křesla a znovu vstal.

„Jsi nějaký nervózní,“ poznamenala Seir a nespouštěla oči ze štíhlého matematika. „Něco jsi slyšel nebo viděl?“

„Ale nic, prostě jsem neklidný,“ zabručel Jared.

„Nevím ale proč.“

Konečně loď zahájila tranzici.

JUMPING KANGAROO prošla strukturou normálního prostoru a narazila na stěnu 5D systému. Prodrala se jí ve zlomku vteřiny a zanechala za sebou v tomto místě kosmu otřes. Z obrazovek zmizely hvězdy. Generátory zaječely, znovu se uklidnily a vydávaly stálý tón. Ventilace spolehlivě šuměla. Loď se ocitla v hyperprostoru.

Trvalo to přesně devět vteřin, jak později ukázala časomíra.

Tato doba uplynula neuvěřitelně rychle. Potom zhaslo světlo. Loď ještě nikdy předtím nebyla v hyperprostoru tak dlouho.

Výpadek postihl všechny světelné zdroje. Vzápětí se rozječely skokové generátory a ze vzduchových cirkulačních zařízení se vyvalil štiplavý dým. Lodí otřásaly děsivé údery. Kdosi bezmocně vykřikl a v mžiku ztichl.

Než stačili zasáhnout mechanici, stala se spousta věcí. Loď jako by narazila do neviditelné betonové zdi. Nosníky praštěly a z pláště odlétávaly nýty. Lidi uchopila mocná síla a házela jimi sem tam.

Posádku pohltila tma, dusila je a způsobila jim bezmocné bezvědomí. Loď se začala nekontrolovatelně otáčet všemi směry.

* * *

Psal se čtvrtý srpen roku 2326.

Byl to přesně den, kdy mrňavý Siganec Lemy pozvedl paprskomet a vypálil. Zasáhl jeden z buněčných

aktivátorů.

Tento čtvrtý srpnový den skončil gigantickým úderem, který otřásl celou Galaxií. Neznámé stroje v eysalských podzemních bludištích pracovaly na plné obrátky a formovaly své síly k jednomu jedinému úderu, který otřásl veškerou strukturou Mléčné dráhy. Spousta přístrojů shořela, roztavila se, přestala fungovat. Bubny hyperprostoru se rozduněly v divokém fortissimu.

Čtvrtého srpna se udál gravitační náraz, který se šířil v pátém rozměru jako kruhy na hladině rybníka. Neznámý generátor na Eysalu vytvořil rázovou vlnu, vybuzen zášahem agenta USO Danglera. Ta vzápětí otřásla hyperprostorem.

Vezmi hrst oblázků a hod' je plnou silou na hladkou tvrdou plochu, třeba na balvan. Kamínky se rozletí do všech směrů; nahoru, dolů, do všech stran a proti sobě. Rozdělí se podle záhadného vzorce. Několik jich dopadne na původní místo, jiné odletí bůhvíkam.

Je jedno, jak velký je balvan - několik oblázků vždy odletí mimo a nelze je následně najít.

Pokud by tento balvan představoval Galaxii, lodě skákající hyperprostorem by byly oblázky. Všemi, které se nacházely v onu chvíli čtvrtého srpna roku 2326 v hyperprostoru, mrštila neviditelná ruka na balvan. Některé to odrazilo tak daleko, že se nikdy nenašly. Nikdy...

Jedním z těchto oblázků byla také JUMPING KANGAROO. Opustila Galaxii a čelo rázové vlny ji odhodilo stranou. Prolétla neznámými hranicemi 5D struktury.

Tvrdilo se toto:

Jistý důstojník na základně flotily USO se obrátil ke

svým podřízeným, kteří se snažili uspořádat docházející hlášení.

„Zatraceně!“ vybuchl. Na chvíli se odmlčel a pak dodal: „A Bůh buď milostiv chudákům, kteří právě přeskakovali hyperprostorem. Nikdo je nikdy nenajde. Skokanské i jiné lodi... všechny do jedné jsou ztraceny...“

„Jak to myslíte, pane?“ zeptal se ho nižší důstojník.

Důstojník mu na to nic neřekl a jen strnule hleděl na pásy vinoucí se po stole...

Jeden z mužů, kteří se o tom dověděli v Terranii.

„Byla tam přece loď, na jejíž palubě se nachází nositel Crestovy ceny. Stará skokanská rachotina. Doufejme, že zrovna kotvila na nějaké planetě.“

„Proč?“

„Protože lodi, které právě tranzitovaly, vyhodila z kurzu gravitační rázová vlna. Většina z nich nemá šanci, až se znovu vynoří z hyperprostoru. Tedy pokud se vůbec vynoří!“

Trvalo tři dny, než se o tom doslechla Venda Nocová. Když pochopila celý dosah neštěstí, šestý smysl jí napovídal, že postihlo i Jareda.

4. srpna 2326 vytrhla neznámá síla starou, zcela zre-novovanou skokanskou loď JUMPING KANGAROO z hyperprostoru a mrštila jí bůhvíkam.

Ale kam?

To nikdo nevěděl. Nemohl to ani nikdo tušit, neboť se něco takového nedalo vůbec domyslet ani vypočítat. Loď prostě a jednoduše zmizela. Někam...

* * *

Bylo mu, jako kdyby byl lapen do pevné sítě obřího pavouka. Při každém pohybu narážel na neviditelný odpor. Znovu se propadl do temnoty při dalším záchvatu mdloby; bojoval s tlakem na hrudi. Bolest mu proudila jako žhavá láva snad do každého svalu. A když dokázal otevřít oči, viděl jen tmou protkanou závoji matného světla.

Když Aner konečně dokázal zaostřit, zdálo se mu, jako by tma poněkud ustoupila. Bylo mu, jako by zápolil s naprosto iracionálním přírodním pohybem.

Opatrně zkusil napnout svaly. Šlo to, ale pocítil prudkou bolest. Pomalu se překulil, rozplácl se na podlaze a jako obří brouk lezl tmou vstříc vzdálenému světelnému kruhu, který vycházel z nedovřené přepážky.

Saltykow narazil hlavou do něčeho měkkého, poddajného.

„To jsi ty, Jarede?“ zachrptěl kdosi.

„Ne, já jsem Aner,“ vyhrkl pilot. „A ty?“

Ozvalo se zavrčení, a pak mechanik řekl: „To jsem já, Hillac. Jak jsem se sem dostal, k čertu?“

Náhle vzplálo nouzové osvětlení. Otevřela se přepážka a oba muži vzhlédli k temné postavě. Stuart Rushbrook se vyškrábal na chodbu z nemocniční sekce.

„Co to bylo, zatraceně?“ zavrčel lékař.

„Nadměrný tranziční šok,“ ozval se Aner. „A já...“ Zarazil se, protože si nemohl vzpomenout, jak se dostal na chodbu z pilotní kabiny.

„Seděl jsi vedle mě, když se to stalo,“ připomněl mu Stuart. „A teď jsme tady. Co to má znamenat?“

„Možná se to hned dozvíme,“ odpověděl Saltykow.

„Musím na můstek.“ Přestože ho bolelo celé tělo, rozběhl se k pilotní kabině. Když se vrátil dovnitř, připadala mu prázdná. Pak ale spatřil Cende Neversovou, jak se pokouší vyškřábat na nohy.

„Jak jsem se sem dostala?“ vyhrkla nechápavě. Po tváři se jí táhl dlouhý krvavý šrám. „Co dělám na můstku?“

„To nikdo neví,“ odpověděl jí Aner. Sedl si do křesla, otočil se k panelu a stiskl několik tlačítek. Kontrolky zadoutnaly, a pak znovu zhasly. Pilot použil nouzové spínače. Po několika vteřinách se rozběhl nouzový generátor. Na menších monitorech se objevily záběry z nitra lodi. Pomalu začala fungovat ventilace a odsála dým. Do šachet proudil kyslík z velké nádrže a byl rovnoměrně rozdělován po lodi.

„Zničilo to zdroj,“ hlesl Aner a spojil se s nemocniční sekci.

„Tady Stuart. Co chceš, Anere?“

„Je u tebe Hillac?“

„Právě mu obvazuju ruku.“

„Pospěš si. Ať najde Leshe a jdou se podívat, co se stalo ve strojovně.“

„Jasně, Anere,“ zachrčel mechanik a zvrhl do sebe celou sklenku lihu, kterou mu nalil lékař.

Všude na lodi přicházeli k sobě další členové posádky. Tranziční šok je buď vyhodil postelí a křesel nebo je uvedl do transu.

Saltykowi se mezitím podařilo dát do pořádku obří čelní obrazovku. Objevila se na ní obloha, která vypadala už na první pohled velmi cize. Žlutá a fialová slunce, rudé

závoje plynu a modré, stříbřité proužky mlhoviny visely nehybně před lodí.

„Zatraceně,“ zavrčel pilot. „Odválo nás to hezky daleko. Doufám, že najdu tuhle polohu v příručce, jinak...“

Za hodinu se situace změnila, ale nezlepšila. Loď se vznášela ničím nepoháněna v neznámém vesmíru. V dáli byly vidět dva nepatrné světelné body; patrně slunce a jeho souputník. Za nimi se rozprostíraly spletené kruhové útvary — cizí hvězdy.

Zdálo se, že zde nevládne sametová černota, nýbrž jemná mlžná modř. Pohled periskopem však ukázal, že tato mlhovina sestává z hvězd, lépe řečeno z husté sítě modrých sluncí. Nepatrné slunce vpředu bylo jasně bílé, druhé těleso mělo barvu bílé kávy.

„Tady strojovna,“ ozval se náhle Hillac.

Aner se otočil a sledoval, jak Cende opouští centrálu. Na monitoru se objevil třaslavý neostrý obraz a v okénku dole mechanikův obličej. Oči měl vytřeštěné hrůzou.

„Tady dole zůstaly nepoškozené čtyři věci, Anere,“ vyřážel ze sebe Hillac. „Jeden nouzový agregát, který lze pohánět jadernou energií a může zásobovat loď elektřinou. Pak dva sektory světelného pohonu, spínací stanice a paměťový blok, chválabohu ten největší. Tak, a teď víš, jak na tom jsme.“

Aner přikývl a prohlásil: „Znamená to, že se můžeme bez cizí pomoci jenom tak vléct a moc daleko se nedostaneme, nemám pravdu?“

„Co teď?“ ptal se ho bezradně mechanik.

„Jsme schopni uvést loď opět do provozu? Máme přece spoustu nástrojů a skvělé lidi!“

„Ne,“ řekl tiše Hillac. Ustoupil asi o metr stranou. Aner spatřil Leshe, který právě zapínal generátor na atomový pohon. Ten, jak pilot věděl, dokázal dodávat elektřinu lodi celé dva roky. Byla to velmi slabá útěcha.

„Vidím,“ hlesl Aner Saltykow. „Sejdeme se všichni v jídelně.“

„Rozumím!“ Hillac se odpojil a monitor pohasl.

V té chvíli se na můstek vrátil Jared Coln. Zdálo se, že si velmi dobře uvědomuje, co se stalo. Dosedl ztěžka na opěradlo pilotního křesla.

„Zjistil jsi už něco?“ zeptal se Aner matematika a ukázal na přístroje.

„Něco jo,“ odpověděl Jared. „Během tranzice nás zasáhl nějaký energetický otřes a vyvrhl nás z hyperprostoru. Předtím nás ale posunul o zatím nezjištěný kus dál. Na časomíře jsem odečetl, že tranzice trvala devět vteřin. Víc nevím.“

„A co skutečnost, že ani jeden z posádky nebyl na svém místě, když loď vstoupila zpátky do normálního prostoru?“

„Bud' se KANGAROO ocitla na kratičký okamžik ve vyšší dimenzi, nebo v takové, která se nachází pod nám známou stupnicí. Kdyby to trvalo déle, přemístily by se také neorganické předměty. Třeba pilotní křeslo by teď bylo ve vstupní komoře nebo v pomocném člunu. Už chápeš?“

„Moc ne, ale beru to,“ namítl Aner. „Já mám mnohem nepříjemnější poznatky. Nejsme téměř schopni pohybu, skokové generátory se roztavily. Jediná naše šance spočívá v tom, že odešleme hyperkomem radiogram.“

„Pokusíme se o to. Zajímalo by mě, odkud se vzala ta energetická rázová vlna?“

„To mě taky. Kde jsou ostatní?“

„Po cestě jsem jich pár potkal. Šli za naším nositelem Crestovy ceny, aby je ošetřil. Vypadá to dost zle, co?“

Pilot mlčky přikývl. Pak ukázal na slepé kontrolky a řekl: „Vypadla asi třetina všech přístrojů. Jsou k nepotřebě. Budeme muset počkat na záchranářskou loď. Jen doufám, že jsme se nevynořili zrovna na nejzazším okraji Galaxie.“

Oba se zahleděli na obrazovky, které Aner mezitím uvedl do provozu. Většině monitorů jen vypadly pojistky. Před lodí viděli modravou hvězdnou mlhovinu s dvěma světélky jiné barvy uprostřed.

„Říká ti to něco?“ zeptal se Jared pilota a zavrtěl nechápavě hlavou.

„Ne! Nejsem schopen rozeznat jedinou známou konstelaci.“

Coln zapálil dvě cigarety a jednu podal Anerovi. Mlčky pokuřovali a vyhlíželi do vesmíru. Zanedlouho přišli na můstek také Seir, Artik, Sven a Ragmar. Zatímco Ragmar se začala starat o programování elektronického mozku, aby vypočítala polohu lodi, Seir zasedla ke komunikačnímu zařízení.

Následující půlhodinu panoval v centrále čilý pracovní ruch. V ostatních sektorech lodi členové posádky překonávali následky šoku a postupně odcházeli do jídelny.

„Zkoušela jsem to na všech frekvencích a pořád jsem zvyšovala rádius, ale spojení jsem nenavázala. Víc nemůžu udělat.“

Mám už jen jednu možnost - opakovat celý postup znovu,“ hlásila Seir.

Jared přikývl. Jeho výraz neprozrazoval, co si myslí. „Zkus to ještě jednou, prosím,“ řekl Seir.

Ani napodruhé se Seir spojení navázat nepodařilo. Z přístrojů se neozvalo jediné pípnutí.

„Poloha, v které se nacházíme, je počítači neznámá,“ oznámila Ragmar.

„Vyšplhám nahoru a zkontroluji příslušenství. Třeba stávkují senzory.“ Artik vyšel z můstku, vylezl po úzkém schodišti a ocitl se v šachtě s hlubokým výklenkem. Odsunul kovový kryt z křemičitého skla a zapnul červenou baterku. Když stanul na poslední příčli úzkého žebříku, snažil se objevit nějakou známou hvězdu nebo konstelaci.

Marně.

V Modré mlhovině nebylo žádné slunce, které by patřilo ke známému spektrálnímu typu. Loď jako by zabloudila do části Mléčné dráhy, v níž neplatily zákony Hertzsprungova-Russelova diagramu.

Zmocnilo se ho děsivé podezření a stáhlo mu hrdlo. Plouhavě jako odsouzenec na smrt zakryl Artik senzor, zhasl baterku a šplhal dolů. Stanul uprostřed můstku, pohlédl z jednoho na druhého a rozpráhl paže ve výmluvném gestu.

Jared pohlédl vyzývavě na astronavigátora. Světlovlasý obr mu pohled opětoval a pak v bezmocném vzteku udeřil slohou plnou hvězdných map o opěradlo křesla. Pevný plast se roztránil na tisíc kousků.

„Jarede - co to má všechno znamenat?“ zeptala se Seir matematika v neblahé předtuše.

Ten vstal a z obličeje mu zmizela veškerá vlídnost. Tvrdě, jako by jej prodchla téměř nepozemská lhostejnost, pohlédl postupně každému z přátel do očí.

„Žádné rádiové spojení, žádné známé hvězdy. Jen tato nehybná konstelace před lodí - to může znamenat pouze jedno. Povím to ale všem najednou, až budeme v jídelně.“

Usmíval se až zlověstně, když vycházel z pilotní kabiny. Nyní dosáhl toho, po čem toužil už hezkých pár let. Až na to, že za zcela jiných podmínek.

Zdálo se, že červená nit jeho života se přetrhla.

Když se Jared Coln, který se se samozřejmostí muže oplývajícího bezmeznou sebedůvěrou ujal vedení, prodíral mezi členy posádky doprostřed jídelny, rozhostilo se plíživé ticho. Nastaly minuty, v nichž jako by se nikdo ani neopovážil dýchat.

Nikdo si nevšímal šumotu ventilace.

Jared došel do středu obdélníkové místnosti, stoupl si na židli a pohlédl na obličeje, které k němu vzhlížely nedočkavě a bázlivě zároveň.

„Lod' odvála z hyperprostoru nějaká energetická rázová vlna,“ řekl tiše, autoritativně. „Nedokázali jsme navázat ani rádiové spojení, ani jsme nenašli jedinou hvězdu, kterou by znal náš počítač. A ten má přitom v paměti uložena data přibližně čtvrt milionu známých sluncí a jejich vztažných bodů.“

Z toho lze vyvodit pouze jedno:

JUMPING KANGAROO doletěla k poslednímu bodu své cesty. Ztroskotali jsme někde v cizí galaxii. Kromě toho je lod' schopna zvládnout stěží jeden světelný rok, víc

ne. Tak je to, přátelé. Je mi líto, že vám to musím říct takhle natvrdo.“

4.

Až na ty, kteří už předtím byli na můstku, nikdo nebyl schopen uvěřit kruté pravdě, kterou jim předestřel Jared Coln. Když se matematik zahleděl do jejich očí, všiml si, že několika z nich začíná pomalu docházet krutá pravda. Vyznal se v lidech natolik dobře, aby věděl, co může očekávat v nejbližší chvíli.

„Technické oddělení - seřaďte se tady vlevo, prosím,“ zvolal. Muži a několik dívek se mlčky prodrali k místu, kam ukázal velitel, a vytvořili dvacetičlennou skupinu.

„Hillaku a Takowe, vezměte si je na povel! Pokuste se dát v nejbližších hodinách a dnech strojovnu do pořádku, jak jen to půjde, ano?“

Oba mechanici přikývli a Jared pokračoval: „Vím dobře, co se ve vás odehrává - i já mám strach. Nemáme ponětí, jak daleko od Země jsme se ocitli, nikdo nás neslyší a nikdo nám ani nemůže pomoci. Pokud ale podlehneme panice, jsme ztraceni definitivně.“

V té chvíli se lidí zmocnila čirá hrůza. Jared hleděl do vystrašených očí, viděl čela orosená potem a třesoucí se prsty. Několik dívek se muselo posadit na rychle přistavené židle.

„Nedaleko nás je nějaké slunce. Pouhým okem je vidět, že má jednu planetu. K té se pokusíme doletět. Loď zavěsíme na oběžnou dráhu a přistaneme na povrchu s

pomocným člunem. Pokud se nemýlím ve své hypotéze, mohli bychom si tak zachránit život. Potraviny, energie a voda nám každopádně vydrží víc než půl roku, když se trochu uskrovníme.“

„A kde to jsme?“ vykřikl kdosi.

Jared pozvedl ruku a s lítostí odpověděl: „To zatím nevíme, ale zjistíme to během několika hodin. Až se rozejdeme, osádka můstku udělá všechno pro to, aby vypátrala naši polohu. Zatím je jisté pouze to, že nás rázová vlna vynesla pryč z naší galaxie.“

„Tak to bychom měli,“ prohlásil lékař nevzrušeně. „Navrhuji, abychom se teď všichni pustili do svých úkolů. V zájmu všech je nezbytné přijmout nepopulární opatření. Ta vám sdělíme palubním rozhlasem z můstku. Děkuji vám.“

Jared, Stuart a Aner zůstali v jídelně. Matematik zamířil do kuchyně a zanedlouho se vrátil s podnosem, na němž stály šálky a konvice s kávou.

„Dvaadvacet lidí má teď co dělat,“ poznamenal Aner Saltykow. „Hillac a Takow jim nedají vydechnout. A až skončí, budou tak utahaní, že usnou, aniž je napadne páchat sebevraždu nebo nějakou podobnou šílenost.“

„Už před poradou jsem zapnul bezpečnostní okruhy u obou postranních hangárů s pomocnými čluny. Nemůže se do nich kromě mě nikdo dostat. Tady jsou klíčky.“ Jared předal dvě zvláště tvarované kovové tyčinky pilotovi.

„V pilotní kabině je sedm lidí,“ řekl Aner. „Ragmar, Seir, já, Stuart, Jared, Niven a Gord. Zbývá tedy třináct členů posádky, na které musíme dohlédnout.“

„To si vezmu na starost já,“ slíbil Jared. „Jsem pře-

svědčen, že mi nikdo neproklouzne mezi prsty.“

„Dobrá,“ souhlasil pilot. „Tohle nebezpečí bychom tedy měli pod kontrolou. Navrhuji, abychom se teď pokusili nahoře zjistit naši polohu a prozkoumat planetu i s jejím bílým sluncem. Možná tam budou podobné podmínky jako na Zemi!“

„Tomu nevěřím,“ namítl Stuart Rushbrook. „I když možné je všechno,“ připustil vzápětí.

Palubní rozhlas začal svolávat jednotlivé členy posádky, aby se dostavili na svá stanoviště. Procházeli kolem Jareda, který stál na úpatí schodiště, mhouřil oči a vyhlížel do chodby. Po chvíli vytáhl cigaretu, obřadně si ji strčil do úst, ale nezapálil si ji. Pomalu zamířil chodbou dolů.

Po chvíli vyšel na galerii vinoucí se asi v poloviční výši kolem strojovny. Technici se horlivě činili. Velkými klíči rozmontovávali zničené, spálené stroje a kontrolovali jednotlivé součástky. Hillac a Takow kolem poletovali jako rozzuření sršni.

Jared sešel po točitém schodišti do spodku lodi, kde se nacházelo dvaadvacet kajut a medicínská stanice. Opatrně za sebou zablokoval přepážku oddělující spodek od horní chodby a vybavoval si jména členů posádky, kteří nemají co na práci.

* * *

Zatímco se matematik potuloval po lodi a činil opatření, která měla jeho přátelům zabránit v zoufalých činech, na můstku se mlčky, soustředěně pracovalo. „Slunce je od nás vzdálené sedm astronomických jednotek,“ řekla Rag-

mar do napjatého ticha. „Planeta je o něco menší než náš Jupiter a patrně na ní vládnou podobné podmínky.“

„Má nějaké měsíce?“ zeptal se jí Aner Saltykow.

„Zatím nebyly žádné zjištěny. Zjišťuji ještě poměry gravitace.“

Zatímco se Seir stále pokoušela navázat spojení, vypočítával Aner, jaké množství energií bude zapotřebí, aby se pomalu doplížili k planetě a zavěsili se na její oběžnou dráhu. Potom dlouho rozmlouval hrdelním mikrofonem s Takowem. Na dlouhém panelu se rozsvítilo několik kontrollek. JUMPING KANGAROO téměř neznatelně zrychlovala a oba zářící body se pomalu zvětšovaly.

„Já to vzdávám,“ řekla do ticha Seir a vypnula vysílačku. Vzápětí se mírně usmála na Stuarta.

„Ani nevíš, jak jsem rád, že se usmíváš,“ řekl lékař.

„My všichni budeme potřebovat v příštích týdnech hodně dobré nálady.“

Ragmar a Artik zjistili přesné hodnoty, projeli je počítačem a předali Anerovi. Stroje sunuly starou loď pomalu, ale vytrvale vpřed. Gord a Artik pozorovali periskopickým refraktorem okolní vesmír a po téměř hodině a půl konečně spatřili Mléčnou dráhu. Elektronický mozek se znovu rozjel na plné obrátky a po chvíli vychrлил data.

Niven Artik si je prostudoval a prohlásil: „Opravdu nás to vyhodilo skoro napříč k rovině naší Mléčné dráhy. Srovnáním dat vzdálenosti, detailních snímků a naměřených úhlů můžu říct následující:

Nacházíme se na nejzazším okraji nepravidelné galaxie. Je to na devadesát osm procent Mlhovina NGC 5194 v souhvězdí Honicích psů. Vzdálenost od Země víc než

šest set kiloparseků — to je tedy přibližně něco přes milion devět set padesát tisíc světelných let.“

„Dostat se tak daleko od Mléčné dráhy se ještě nepovedlo žádné lodi galaktických národů. Zase jednou jsme jedničky,“ zavtipkoval Aner Saltykow.

„To je sice pravda, ale nikdo nám to prvenství asi neuzná,“ namítl blondatý astronavigátor. „Než zabloudí nějaká loď do těchhle končin, proměníme se dávno v prach.“

„Škarohlíde! Pořád přece nám zbývá ta planeta!“ zvolal Aner a ukázal na obrazovku. Bílé slunce se posunulo doleva a uprostřed se objevila zrzavá a matně hnědá planeta ve tvaru téměř ideální koule.

* * *

Jared Coln se plížil jako vlk na lovu nejrůznějšími prostorami lodi. Zatímco v pilotní kabině zjistili s konečnou platností krutou pravdu, snažil se matematik dohlédnout na životy svých kamarádů.

Tiše otevřel přepážku vpravo. Místnost za ní tonula ve tmě. Slyšel hluboké pravidelné oddechování. Zdálo se, že zatím nevypukla panika, které se tak obával. Chvilí váhal, a pak rozsvítil.

Cende ležela na svém lůžku, a když Jared spatřil její štíhlou postavu, vzpomněl si na Vendu. Okamžitě se v duchu pokáral. „Cende?“ zašeptal.

Dívka se ani nepohnula. Silný pramen světělých vlasů jí spadl do čela. Oči měla zavřené a hrud' se jí pravidelně zvedala a klesala.

Jared se k ní pomalu blížil, nezapálenou cigaretu stále ještě v koutku. „Cende?“ řekl tentokrát hlasitěji. „Ty spíš?“ Když blondýnka nereagovala, zatřásl jí rameny a vykřikl: „Cende — probud’ se!“

Dívčina hlava se bezvládně bimbala ze strany na stranu a její obličej byl nepřírozeně bledý. Jared stiskl knoflík komunikátoru a nechal se spojit s můstkem. „Tady Jared. Stuarte?“ zvolal, když robot navázal spojení.

Na kontaktním monitoru se objevil lékařův obličej. Povytáhl obočí, když spatřil za Jaredem nehybnou dívku. „Hned jsem tam,“ řekl.

Za dvě minuty už stál vedle přítele s velkou koženou brašnou v ruce.

„Zachráníš ji?“ zeptal se ho Coln stísněně.

Stuart pohlédl rychle na hodinky a řekl: „Od chvíle, kdy spolýkala tablety, mohla uplynout tak hodina a půl.“

„Nemůže to být víc než hodina, protože jsem u ní byl a bavil se s ní. Vůbec nevypadala ospale,“ namítl matematik.

Potom pomohl Stuartovi vypumpovat Cende žaludek. Lékař jí píchl prostředek na povzbuzení srdeční činnosti a nechal donést konev silné horké kávy. Když se blondýnka probírala, nejenže jí bylo mizerně, ale zdálo se, že ještě není úplně při smyslech.

Stuart pohlédl na přítele a řekl: „Ostatní nechám na tobě.“

Když odešel z kajuty, sedl si Jared k Cende na postel a zavrčel: „Zbláznila ses? Co tě to vůbec napadlo?“

Skoro neznatelně pokrčila rameny a pohlédla na něj zkalenýma očima. Stále ještě nevěděla, máli spát či bdít.

„Já nevím, Jared,“ zašeptala konečně. „Opravdu nevím.“

„Tak zralá holka jako ty by měla být statečnější. Proč sis o tom se mnou nepromluvila. To se mě bojíš?“

Blondýnka mlčky přikývla.

Jared se zasmál a pokračoval: „Takhle je to pořád. Všichni ve mně vidí jen suveréna, zvyklého prikazovat, a přitom jsem člověk jako každý jiný. Místo abys sledovala, jak se budou věci vyvíjet dál, dala jsi na první dojem. Chybí ti pět semestrů psychologické diagnostiky, kotě.“

„A co bych asi zjistila, kdybych je měla?“ zeptala se Cende a matně se usmála.

Jared si povzdechl, vzal ji za ruku a odvětil: „Ledacos, má milá - ledacos! Třeba že mám pro tebe skrytou slabost, kdo ví?“ Matematik se zasmál a dodal: „Teď se ale snaž usnout. Musím se podívat, jestli nenapadla stejná pošetilost ještě další nešťastníky. Já se vrátím.“

„Počkám na tebe,“ řekla Cende a nespustila z něj oči, dokud nezhasí a neodešel z kajuty.

Jared byl na nohou celých pět hodin, když ale padl k smrti unavený do postele, zdálo se, že zažehnal nebezpečí případných sebevražd.

Zatímco spal jako dudek, změnila JUMPING KANGAROO kurz a obletěla planetu. Poté byly vypnuty pohonné jednotky. Bylo jasné, že už se dají stěží znovu nahodit. Prokázaly alespoň poslední službu.

U Saltykowa se sešlo několik techniků s osádkou můstku na poradě, která měla koordinovat další postup.

„Je naprosto vyloučené třeba se jen pokusit o návrat,“ zachrčel Hillac a udělal místo Takowovi, který si sedl na opěradlo jeho křesla. „Skokové generátory jsou

roztavené, nedá se použít jediný drát nebo odpor, vůbec nemluvě o těžkých Illmanových izolátorech.“

„Jak pokračují opravy, Leshi?“ zeptala se Seir vrchního strojníka. Měla zarudlé oči a pod nimi tmavé kruhy.

Podsaditý, snědý Takow zavrtěl hlavou a odpověděl: „Nemá to smysl. Nemáme žádné stolice na tažení drátu a chybí nám spousta dalších nástrojů. Kromě toho bychom stejně nebyli schopni vyrobit tolik energie, aby stačila na jeden jediný sebemenší tranziční skok.“

„Takže jsme tu uvízli,“ prohlásil Acad M'dossi. „S tím se prostě nedá nic dělat.“

„Vskutku neuvěřitelný konec studijní cesty známými končinami Galaxie,“ ucedil obrovitý Artik. „Většina posádky si jej zřejmě představovala docela jinak.“

„Asi nejsi daleko od pravdy,“ hlesla unaveně Seir. „Alespoň já k většině patřím. Propadne mi štipko.“

Všichni se zasmáli.

Aner se zakolébal v pilotním křesle sem tam a řekl. „Chválabohu jsme nepodlehli panice a začínáme se z toho dostávat. Fakticky máme pořád ještě nějaké možnosti. A taky máme dost času je všechny přezkoumat.“

„Proviant nám vystačí na půl roku,“ namítl Sven.

„Vyrobenou energii lze průběžně doplňovat z generátoru. Můžeme jí nabíjet cívky pomocných člunů, udržovat loď v obyvatelném stavu a provádět spoustu technických prací,“ prohlásil Hillac, starý mechanik, který se přidal k mladým vědcům bez vyhlídky, že dostane kdy zapláceno. Choval se vyrovnaně, bylo mu jedno, v které části Stvoření zemře.

„Planeta nevypadá zrovna vábně,“ řekl Niven Artik

a ukázal na obrazovku. Hnědavá koule vykukovala mezi uhánějícími mraky.

„V její atmosféře musejí zuřit pořádné bouře,“ zavrčel Aner. „Sluneční paprsky zřejmě jen málokdy proniknou na povrch.“

„Mám dojem, že tam bude buď příliš vysoká, nebo nízká teplota pro lidský organismus,“ uvažoval nahlas Hillac. „Změřil ji někdo?“

„Už dvacet minut mám dole sondu. Co chvíli by měla začít vysílat.“

Za dalších dvacet minut začala sonda předávat impulzy do dekodéru počítače.

Ragmar vzala do ruky děrovanou pásku vyjíždějící z otvoru a odečítala z ní: „Střední teplota: Padesát stupňů Celsia. Silné větry blízko povrchu, skoro orkány. Výš v atmosféře jsou neuvěřitelné turbulence. Život na povrchu: *Žádný*. Povrch je bez zelených rostlin. Patrně vysoká vlhkost vzduchu, nepatrné nebo vůbec žádné sluneční záření. - Planeta je zkrátka něco mezi Venuší a Jupiterem. Gravitace: 3 g.“

„Kdo si ještě myslí, že bychom tam mohli přežít?“ zeptal se všech Niven Artik odevzdaně.

Chvíli bylo ticho, a pak Aner řekl: „Já.“ Vstal, protáhl se a pokračoval: „Věřím tomu. Koneckonců máme na palubě něco zřejmě jedinečného, co neměla *žádná* ztroskotaná loď v minulosti.“

„Co?“ vyhrkli Hillac a Seir současně.

Pilot se zasmál, otevřel těžkou přepážku a zvolal: „Zjistíte to snadno, chce to jen trošku přemýšlet. Já osobně se ale teď půjdu na dvanáct hodin natáhnout.“

„Bud' budeme šest měsíců pomalu umírat, nebo se pokusíme něco udělat s touhle zapeklitou situací. Navrhuju, abychom poslali dolů pomocný člun s posádkou. Nejmodernějších skafandrů tu máme dost. Kdo se hlásí dobrovolně?“

Jídelna byla plná a všichni věcně diskutovali o vzniklé situaci.

Do výšky vyletělo mnoho paží. Aner vybral Gorda Kedese, odborníka na elektroniku, vrchní bioložku Elvu Akihanovou a Nivena Artika.

„Musíme získat podklady postačující pro jeden z nejfantastičtějších projektů, o jakém jsme kdy slyšeli. Rozhodující ale nebudou naše osobní pozorování, nýbrž data, která nám dodají přístroje na povrchu, analyzátory ovzduší, gravitační měřiče, anemometry a podobně.“

„Znamená to, že posádka kluzáku má za úkol dopravit dolů přístroje a instalovat je na povrchu?“ vpadl Aner Saltykow do řeči Artikovi.

„Přesně tak,“ odpověděl technik. „A samozřejmě dovézt zpátky jak přístroje, tak informace. Vy byste měli mezitím přestavět celou loď.“

Zatímco ostatní se trousili z jídelny a technici se drželi Hillaka a Takowa, zamířili Aner, Jared, Artik, Akihanová a Kedes dolů do hangáru.

„Vezmeme člun vlevo,“ rozhodl Jared. Z pohotovostních schránek vytáhli těžké skafandry a rozložili je na podlaze. Žluté obleky byly zhotoveny z kovových kloubů a

plastu vyztuženého ocelí, takže se v nich dalo snadno pohybovat. Místo rukavic byly připevněny umělé ruce řízené automaticky zevnitř. Kulovitá přilba byla opatřena rozmrazovacím a čistícím zařízením. Členové expedice se mohli mezi sebou domlouvat pomocí minikomů. Doplnky tvořily nejrůznější signální lampičky a brašny, v nich byly uloženy kyslíkové bomby a malý gravitační absorbér.

Za půl hodiny byli všichni tři oblečeni a Aner, který měl čtvrtý minikom připevněný na zápěstí, jim oznámil: „Start a přistání člunu proběhne automaticky. Přístroje máte už v kabině. Výzkum potrvá minimálně čtyři hodiny. Vraťte se v pořádku zpátky!“

Kovový žebřík vedoucí k průhledné pilotní kabině se prohnul pod těžkými skafandry, když po něm Artik, Akihanová a Kedes začali lézt.

Pomocný člun měl tvar vřetene, dvě štíhlé šípovité nosné plochy měl zkosené a nad sedadly se klenula polokoule z pancéřového skla, které vydrží tlak sedmdesát atmosfér. Pohonné mechanismy vyčnívaly částečně ven a tři široké housenkové pásy umožňovaly kluzáku pohybovat se po povrchu. Jeho původním živlem však byl vzduch, kde měl skvělé manévrovací schopnosti.

Hydraulické nosníky natočily matně stříbrný člun přídí k ústí komory. Aner ustoupil a sledoval úzkými průhledy vnitřní přepážky, jak je plavidlo vypouštěno z lodi. Vzápětí naskočily jeho malé plazmové pohonné jednotky a vzdalovalo se od mateřské lodi. Vnější klenutá přepážka se v mžiku zavřela.

„Ted’ budu čtyři hodiny dřepět u vysílaček, klepat se strachy a sledovat, jak se vede těm třem,“ prohlásil Aner.

„A já se budu klepat strachy s tebou,“ řekl Jared a oba přátelé vyšli společně nahoru do pilotní kabiny.

* * *

Obrysy planety se zaoblily. Planeta se blížila ke třem lidem pod kupolí z pancéřového skla. Naskytl se jim děsivý pohled. Když pilot přiškrtil pohon, pomocný člun začal padat střemhlav dolů. Obraz planety na monitoru se rozmazal.

Během této letové fáze vládlo hrobové ticho.

Bylo to, jako když prolétá míč vzduchoprázdňem. Jen ojedinělé trhané vzdechy svědčily o tom, že posádka je ještě naživu. Špice kluzáku vzdálená stěží dva metry od kokpitu mířila na cosi neurčitého, co se skrývalo za příkrovem mléčných mraků.

Byly zřetelné první známky atmosféry. Křídla kluzáku prořezávala plyn a způsobovala tak vysoký svistot, jehož intenzita se stále zvyšovala.

Vtom se ozvalo zahřmění impulzního rázu pohonného ústrojí a pád se zbrzdil. Vrchní bioložka se pomalu otočila ke Gordovi a v obličeji lemovaném černými vlasy měla napjatý výraz. Jako kdyby čekala, že se člun každou chvílí roztrhne o nějakou velehoru.

„Jak to asi bude vypadat tam dole?“ zašeptala Elva.

„Očekávám zbrázděnou pravěkou krajinu plnou kamení a otevřených rudných žil,“ odpověděl Gord. „Skály těch nejroztodivnějších tvarů, kyselá deště, silné bouře a zamořené ovzduší. Přízračné šero, jezera tekutého plynu - a podobné příjemnosti.“

Tělnatý elektronik se odmlčel a pohnul lehce řízením. Kluzák okamžitě poslechl, přestože se nacházeli teprve v nejhořejší atmosférické vrstvě.

Mraky zhoustly a po několika dalších vteřinách šíleného střemhlavého letu začaly fungovat přístroje, jejichž čidla dosáhla na povrch. Nyní znali i přesnou výšku.

„Dva tisíce metrů,“ hlesl Gord Kedes.

Stroj se prodíral téměř naslepo hustou mlhou. Někde dole pod ním se rozprostíraly hory, doliny a patrně také nekonečné hromady kamení, zalévané jedovatými srážkami, které přinášely orkány zuřící nad krajinou.

„Patnáct set metrů,“ přerušil pilotův hlas napjaté ticho. Pomocný člun stále ještě padal dolů, i když nyní už stále šikměji. Pořád je obklopovala temnota a oblaka se hnala kolem nich. Gord Kedes měl co dělat, aby vyrovnával poryvy silného vichru.

„Devět set metrů.“

„Osm set metrů.“

Rozeřval se impulzní pohon a kluzák vzdoroval ze všech sil děsivému náporu orkánu, který jím otřásal a pohazoval si s ním jako s hračkou. Náhle začal padat znovu téměř kolmo k povrchu.

„Sedm set metrů. Snad se konečně protrhnou mraky,“ zavrčel elektronik rozzuřeně a obsluhoval oběma umělými rukama spínače na přístrojové desce. Rychlost pádu se opět zmírnila.

A najednou prolétli stěnou mraků a nechali je nad sebou. Bylo to, jako by člun prorazil šedý závěs. Matné světlo dopadalo na krajinu, která děsila svou opuštěností.

„Naletíme na přistání na tmavou náhorní plošinu

poblíž té kotliny. Pokusím se na ní udržet,“ řekl pilot.

Elva přikývla a zeptala se Gorda nejistě: „Tady že bychom měli žít? To je příšerné.“

Kedes se pokusil přistát na vyhlédnutém místě hned napoprvé, ale přecenil své síly. Těsně předtím, než dosedl na hnědošedý povrch, vytáhl pomocný člun znovu vzhůru, vytočil pohonné jednotky na plný výkon a teprve potom provedl hladké, předpisové kolmé přistání. Ještě než pomocný člun dosedl, vysunuly se z komor housenkové pásy a jako první se dotkly země.

„Přistáli jsme. Nejspíš jsme první živé bytosti, které zabloudily do téhle nekonečné, bezútěšné pustiny. Dobře si ji prohlédněte - je to náš nový domov,“ řekl elektronik.

„Je mi do breku.“ zakňourala Elva.

„Teď se pusťme do úkolu, který jsme dostali. Postavíme přístroje a nasbíráme údaje, které by nám mohly poskytnout obraz o téhle planetě.“

Gord Kedes vypnul stroje, vyklopil přepážku výstupní komory a současně otevřel i vnější příklop. Přístroje byly konstruovány tak, aby odolaly vysokým tlakům a nerozežraly je žádné agresivní látky. Alespoň ne za čtyři hodiny, po které tu měli zůstat tři průzkumníci.

Postavili zařízení v závětrí u dlouhé strmé skály. Jeden aparát vystřelil asi metr hluboko do skály ocelový trn, na němž byl připevněn kovový kruh. Tři postavy ve žlutých oblecích jím provlékly lana a pustily se do instalace měřicích přístrojů. Stále jim hrozilo nebezpečí, že je poryv větru srazí až k samému okraji náhorní plošiny.

Povrch planety byl pustý a nepřátelský. Aneroid kreslil na speciálním papíru dlouhou křivku. Zdejší tlak

převyšoval normální tlak na Zemi o dvacet atmosfér. Vzduch byl řídký a nad holou krajinou vládlo šero. Prapodivné skalní útvary nevrhaly stín a náhorní plošinou se táhly široké brázdy a průrvy.

Elva se znechuceně otrásla a sedla si na bobek vedle plynového detektoru. Hodnoty se ukládaly do nepatrného elektronického prvku, z jehož displeje se dalo odečíst, že dusík zde působí dvacetinásobným tlakem na jeden čtvereční centimetr.

Ustavičný orkán hnal po obloze husté mraky. Jen zubatý světlejší kruh ukazoval, kde stojí slunce. Zaměřovači přístroje zjišťovaly dobu oběhu planety a jeho přesný směr. Přestože sluneční paprsky jen vzácně dopadaly přímo na povrch, vládly zde nečekaně vysoké teploty.

„Tady nahoře čtyřicet pět stupňů Celsia,“ zamumlal Gord. „Dole v údolích bude patrně ještě tepleji.“

Na tomto světě vládla šed' s jemnými odstíny hnědé. Nikde nebyla vidět žádná zelená rostlina, nebylo zde ani památky po trávě a na oblých kamenech se neobjevovaly ani řasy. Vypadalo to, že na téhle planetě se nikdy nemůže uchytit organický život.

K obzoru stoupalo jakési přírodní schodiště tvořené skalními bariérami. Na vrcholu, vpravo od náhorní plošiny, se tyčila neskutečně rozeklaná skála. Vlevo byly menší skalní útvary.

Vtom se napnulo jedno z plastových lan vyztužených drátem z arkonské oceli. Niven Artik se tápavě prodíral k okraji srázu, který se nacházel jen několik málo kroků od pomocného člunu. Náhorní plošina měřila v průměru asi tři sta metrů, tvořila téměř ovál, byla do hladká zbrou-

šená a mírně se svažovala. Hladký povrch však narušovaly rýhy a zaoblené zářezy. Niven se blížil opatrně k propasti.

„Dávej si pozor!“ varoval ho Gord.

„Jenom klid,“ odpověděl Niven a kráčel dál.

Elva se obrátila a hleděla za ním.

Artik se najednou zastavil. Byl asi tři metry od okraje. „Pojďte sem!“ zavolal na ně.

Zanedlouho k němu došli a dívali se, kam ukazuje technikova kovová ruka. „Tak tady máme život na téhle planetě!“ ucedil.

Jaký to byl ale život! Rozlehlou kotlinu rozdělovalo dlouhé pohoří. Měřila v průměru nejméně padesát kilometrů a byla zalesněná. Mezi pahorky se vinuly řeky a třpytivá jezírka zdobila údolí jako zvláštní drahokamy.

„Co to má znamenat?“ vyhrkla Elva. „Tam dole je dokonce vegetace!“

„To je hlavolam pro chemiky,“ dodala po chvíli. „Jsem sice bioložka, ale tohle nechápu. Jak může něco růst, když gravitace činí 3 g a tlak vzduchu je dvacet atmosfér?“

„Jak dlouho nám ještě potrvají měření tady nahoře?“ zeptal se Niven Artik Gorda Kedese.

„Asi tak hodinu. Pak budou paměti plné.“

Maličké přístroje pracovaly nepřetržitě. Rozkládaly plyn na jednotlivé složky a zkoumaly jejich povahu a přesné chemické složení. Ustavičně sledovaly rychlost větru, měřily teploty a určovaly přesné stáří hornin a minerálů, pronikaly pod povrch tohoto světa a za devadesát minut zaznamenaly kolem půl milionu dat, která ihned uložily a roztřídily.

„Tady Aner Saltykow, jste na příjmu?“ ozvalo se slabě v přilbových reproduktorech tří průzkumníků.

„Rozumíme ti, ale příjem ruší elektromagnetické bouře,“ odpověděl ihned Gord Kedes a snažil se vyladit minikom.

Po chvíli se mu to podařilo a komunikace byla o poznání snazší.

„Jak to vypadá tam u vás dole?“ zeptal se ho Aner.

„Příšerně. Skály, vápencové desky a neskutečná pustina. Bouře, kamení, šero. Slunce není skoro vidět. Stojíme na náhorní plošině a provádíme optická a kartografická měření. Před sebou máme údolí, které je lesnaté, a vidíme něco jako řeky a jezírka.“

Přístroje pracovaly ještě dalších třicet minut a pak se automaticky vypnuly. Informace byly uloženy v pamětech a čekaly na to, až budou vyhodnoceny nahoře v lodi.

„Takže nejde o žádný život v našem slova smyslu?“ ozval se znovu Aner Saltykow.

„Obávám se že ne,“ prohlásila Elva. „Zaletíme do údolí a odebereme vzorky. Odtud nám to připadá jako voda.“

„Dobře, Elvo,“ odpověděl Aner. „Hodně štěstí! Čekáme na váš návrat a jsme jako na trní!“

Přístroje byly uloženy do speciálních pouzder. Tři lidé ještě chvíli postáli a rozhlíželi se po krajině.

Vtom je zasáhl první nápor. Gord se otočil úžasnou rychlostí kolem své osy a zapřel se nohou o skálu. Rozpřáhl paže a zachytil Elvu, která klopýtala k okraji srázu. Plastové lano se hrozivě napjalo, ale neprasklo.

Niven Artik zalehl a lezl po čtyřech ke člunu, který

se povážlivě kymácel. Z mléčných mraků se spustily kapky velké jako pěsti a rozpleskávaly se o skálu.

Gord a Elva se společnými silami probíjeli zpátky ke kluzáku. Když se rozběhly pohonné jednotky, Niven odpojil poutací lana.

Vichřice hnala těžké kapky skoro vodorovně přes náhorní plošinu a ty se tříštily o skály do všech stran. Déšť zhoustl a bubnoval těžce na pancéřové sklo kokpitu a vytvářel na něm olejovitý film. Kupole byla během několika vteřin neprůhledná.

„Zatraceně - čím se nás to tenhle svět zase snaží překvapit?“ vykřikl rozzuřeně Gord Kedes, který se dosud choval naprosto chladnokrevně.

„Vy tam dole... co se stalo? Jste v nebezpečí?“ ozval se okamžitě Aner Saltykow z centrály JUMPING KANGAROO.

„Prší,“ odpověděl Niven úsečně, ale v hlasu mu zazníval podtón paniky. „Kapky jsou velké jako pěst, buší nám do kluzáku a zdá se, že jsou z oleje nebo podobné látky. Z kokpitu nevidíme ani na krok.“

„Zapni automatický stěrač, Gorde!“

„Počkám, až přestane pršet.“

Vnější přepážka byla už uzavřená, ale posádka kluzáku podle chvění poznala, že venku se rozpoutalo peklo. Dvacet minut seděli v pilotní kabině, naslouchali hukotu živlů a čekali, až pomine onen strašlivý uskok přírody. Náhle liják ustal. Gord zapnul stěrač. Plyn začal proudit z tenkých trysek zaobleného ramene a to přejelo několikrát po kupoli kokpitu. Zakrátko se mastná tekutina odpařila.

„Ted’ honem do kotliny, nasbírat vzorky a zpátky do lodi!“ zvolala Elva. „Podruhé mě sem dolů nikdo nedostane.“

„Vždyť už startuju,“ řekl Gord Kedes klidně.

„Zatím jsem nechtěl nic říkat, abyste mě neměli za slabocha,“ prohlásil Niven Artik. „Pokud se ale nestane zázrak, nepřežijeme tady ani náhodou.“

„Máš pravdu,“ přisvědčil elektronik. „Ale co se týká toho zázraku - nesmíme podceňovat, co dokáže lidský mozek, když se ocitne v zoufalé situaci.“

Kluzák se přenesl přes okraj srázu a klesl až na několik metrů nad dno propasti. Gord hledal místo, kde by mohli přistát. Nakonec dosedl na břeh jezírka, kde začínal les, a otevřel malý průlez na boku pomocného člunu.

Uplynula čtvrt hodina a průzkumníci byli skoro hotoví.

Gord vytrhl malým antigravem ze země podivuhodný strom i s kořeny a rozřezal jej ultrazvukovou pilou na kousky. Do nákladního prostoru pak uložil jeden z hlavních kořenů, spodek kmenu a větev se světle hnědými kožovitými listy.

Elva posbírala stébla, která se dala nazvat trávou jen s velkou dávkou fantazie. Odlomila větev blízkého keře a uložila ji do kontejneru.

Niven Artik nabral trochu vody z blízké říčky a z tmavohnědého jezírka. Voda v pozemském slova smyslu to rozhodně nebyla. Oč vlastně šlo, měly ukázat až analýzy na lodi. Tekla líně do nádržek a technik uvažoval, zda to má na svědomí vysoká gravitace.

Plné byly i přihrádky v zádi pomocného člunu. Pů-

da, horniny a minerály z náhorní plošiny, vzorek půdy odebraný u břehu, vzorky vegetace - to vše posbírali, pečlivě zabalili a uložili. Zdálo se, že získali poměrně rozsáhlé informace o tomto světě.

Niven Artik si vzpomněl na knihu, kterou četl před lety. V ní stálo, že člověk jako biologický celek se dá popsat necelým tři čtvrtě milionem informací, které se vztahují k jeho postavení ve Stvoření, jež ho obklopuje. Autor přitom do této sumy záměrně nezahrnul pojmy jako duch, duše, tvůrčí inteligence nebo mezilidské kulturní problémy.

Dat, jež nasbírali tři průzkumníci na planetě, bude zřejmě ještě víc. Budou však vypovídat pouze o tom, jak by měla vypadat bytost, která je schopna dobýt tento svět. Technik odhadoval, že jich může být už víc než jeden a půl milionu.

Poklop komory zacvakl do pláště, rozeřvaly se pohonné jednotky, ale posádka to vnímala pouze jako vzdálený hukot. Pomocný člun se odlepil od povrchu a stoupal pomalu do výšky. Vznesl se nad úroveň náhorní plošiny a hnal se vstříc nízkému visícím mrakům. Zakrátko vřetenový stroj prorazil bariéru pohybujících se plynů ve výši dva tisíce metrů a po několika vteřinách se posádce naskytl pohled do beztvaré temnoty vesmíru.

Zakrátko se univerzum změnilo v závoj modrých prachových částic. Znovu lidské oko osvědčilo svou nadřazenost vůči těm nejlepším elektronickým obrazovkám. Ty nedokázaly nikdy zprostředkovat tak plasticky vjem nekonečné spousty sluncí ani jejich skutečnou barvu. Jako vír v temném jezeře slabě ozářeném podél břehu se jevily

před vzdálenými slunci světlejší pásy a díry - brody a přechody k jiným regionům této spirálovité mlhoviny.

V zorném poli posádky se objevila mohutná loď. Slunce rozdělovalo její trup na blyštivou a nezjevnou polovinu. Orientovat se dalo, teprve když se rozzářily reflektory ohraničující vstupní komoru pro pomocné čluny.

Kluzák jemně dosedl do hangáru a přepážka komory se zavřela. Svěží vzduch vyfoukal zápach studeného čpavku vycházející z komorových uzávěrů kluzáku zpátky do vesmíru. V hangáru se zakrátko oteplilo.

„Pomozte mi ze skafandru - jinak v něm pojdu!“ křikla Elva Akihanová.

Aner Saltykow zaslechl její volání v minikomů právě ve chvíli, kdy se vřítíl otevřenými dveřmi do hangáru. Za ním se hnalo několik techniků. Ucítili štiplavý zápach dusíku. Zdálo se, že se ho hned tak nezbaví.

„Co jste přivezli?“ zeptal se průzkumníků jeden z techniků.

„Všechno - a ještě něco navíc,“ odpověděl Niven Artik a zmlkl. Víc ani nemusel říkat. Všechno bylo tak děsivě beznadějné.

5.

Hořící svíčka vyzařuje nejen teplo, ale také světlo. Pokud s ní srovnáme lidský život, pak je plamen svíčky vlastním znamením života. Když plamen uhasne, rozprskne se v rozteklém vosku, zemře také člověk. Dokud plápolá, je s ním spojena také naděje na život - a tato naděje také odlišuje lidstvo od ostatních druhů. Knot stále ještě hořel...

Jako koule na dlouhé šňůře rotovala JUMPING KANGAROO dva týdny v gravitačním poli kamenné planety. Všech dvaadváct členů posádky pracovalo na plné obrátky. Šlo jim o záchranu jejich vlastních životů.

Změnila se spousta věcí.

Když se botanici, biologové, fyzikové a geologové vrhli na dovezené vzorky a nákresy, nakrmili počítač dlouhou řadou čísel. Po nekonečném zpracovávání dat byla vytvořena pracovní teze. Ta byla znovu upravována, dokud nakonec nepřinesla zcela nový obraz.

A ten byl do jisté míry otřesný. Nikdo nevěřil, že by bylo vůbec možné splnit všechny požadavky obsažené v konečném návrhu. Na této planetě měla skutečnou šanci přežít pouze životní forma, které nebylo možné dosáhnout, a to ani přes veškeré úžasné výsledky biologického výzkumu.

Po dvou týdnech horečného úsilí zavládl na chvíli klid. Lidé byli tak vyčerpaní, že stačilo, aby si někam lehli, a v mžiku tvrdě usnuli. Jen několik málo těch, kteří se udržovali v bdělém stavu kávou a speciálními aralonskými přípravky, sedělo v jídelně kolem stolu a diskutovalo.

„V životě by mě bylo nenapadlo, že mě tyhle okolnosti donutí ověřit mou teorii,“ prohlásil Stuart Rushbrook a složil si hlavu do dlaní. Před sebou měl složený arch papíru s několika průřezy lidského těla.

„Ještě před patnácti dny přijímali ostatní se skepsí tvůj záměr přepracovat a aplikovat svou teorii. Teď se rozdělili na dva tábory: Jedni popírají, že by to bylo možné, druhí s tebou v zásadě souhlasí. Pracují na tom ale všichni do jednoho.“

Acad M'dossi ukázal na papíry ležící před ním. „Koordinační skupina těsně spolupracovala s mým oddělením buněčného výzkumu. Zkonstruovala bytost, která vypadá jako člověk, ale uvnitř s ním nemá nic společného.“

Vzápětí hodil před Stuarta nějaký balíček a dodal: „Tady je všechno, co chceš vědět. Je tam znázorněna každá jednotlivá fáze vypočteného metabolismu. Je to asi jedna osmina milionu dat.“

„Takže to je *Homo novo*,“ řekl Jared mžourající unavenýma očima do lampy spuštěné těsně nad stůl. „Člověk, který má být pomocí přestavby svých buněk zocelen tak, aby mohl existovat v pustině plné kamení a jedů - a ještě se v ní cítit jako doma?“

„Ano, to je on,“ přisvědčil Acad. „Takhle, a ne jinak bude vypadat, až jej Stuart propustí ze svých lékařských spárů.“

„Technické oddělení bude mít zase práci. V příštích dnech vypracuji plán na vybavení laboratoře. Budu víc než náročný, co se týká přístrojů a energií — závisí na tom koneckonců naše životy,“ řekl Gord Kedes.

„Máš volnou ruku,“ odpověděl Jared. „Doufejme, že nebudeš mít žádné potíže.“

„Potíží je dost - hlavně ale musím dosáhnout pozitivního výsledku hned na první pokus. Jinak je první dobrovolník odsouzen k smrti už teď.“

„To ti na oblibě zrovna nepřidá,“ řekl Stuart.

Gord se nepřírozeně pištivě rozchichotal. Všichni žili v posledních dnech v neúměrném napětí a skoro to vypadalo, že už nemohou dál. Sami ani pořádně nevěděli,

jak je možné, že jsou schopni se s tím vypořádat.

Následovaly úmorné rutinní zkoušky materiálu, zatímco technici zařizovali laboratoř. Jejich plán byl nejen složitý, ale přímo šílený, proti přírodě.

Jared Coln si hověl v křesle vedle lůžka Cende Neversonové. Dívka spala a matematik vzpomínal, co se stalo poté, co Stuart několik hodin po přistání kluzáku předestíral v zaplněné jídelně výhled pro nejbližší dny.

„Přátelé,“ řekl tehdy lékař, když mu Jared zjednal ticho. „Všichni víte, co se udalo. Nemusím vám snad říkat, jaké alternativy nám zůstávají. Jedna z nich je přežití každého jednoho z nás. Vyvinul jsem teorii přizpůsobení lidského organismu podmínkám cizího prostředí. Jestliže nám zásoby vystačí na půl roku, nezbyvá nám než osídlit planetu pod námi.

Když mě všichni podpoříte, provedu přeměnu. Příslušné plány, výzkumné práce a vývojové postupy musejí uzrát ještě jeden měsíc. A pak je třeba, abychom se pustili do díla. Jeho výsledkem bude *Homo novo*, nový člověk, který dobude kamennou planetu. Zůstaneme na ní a budeme trpělivě čekat na první příležitost jak se vrátit na Zem.

Všichni budeme muset pracovat do úpadu a nedopřejeme si ani chvilku oddechu. Nejenže vytvoříme obraz jiného člověka, ale také jej zrealizujeme. Z naší lodi se stane laboratoř. Čeká nás spousta práce. Jsem pevně přesvědčen o tom, že to dokážeme. Prosím vás o jedno — nepochybujte ani na okamžik o zdaru tohoto experimentu. Bude probíhat sice za nepříznivých okolností, ale dopadne dobře. Děkuji vám!“

Jared se vrátil do přítomnosti. Patřil k lidem, kteří

bleskurychle vystihnou každou situaci, ale nepřeceňují možnosti, jež se v ní skrývají - nicméně je ale ani nepodceňují.

Nebylo pochyb, že Stuart Rushbrook dokáže správnost své teorie. Na konci neuvěřitelně složitého procesu bude bytost, která bude mít s Homo sapiens společné pouze jedno - *psyché*. A jeden z členů posádky se bude muset obětovat a podstoupit jako první pokus.

Matematik pohlédl na spící dívku. Cende byla moc hezká a byla i chytrá, třebaže nedosahovala Vendiných kvalit. Jenže ta byla na Zemi. Mezigalaktická vzdálenost a jistota, že se spolu nikdy neuvidí, to vše oddělovalo Jareda a krásnou černo vlásku. Bylo po všem... zbyla jen Cende. Jared se musel zasmát, když si uvědomil, že z dvaadvaceti členů posádky je přesně polovina dívek. Slepá náhoda tomu chtěla, že muži a ženy na palubě JUMPING KANGAROO tvořili vlastně dvojice.

Byla to skutečně ale pouhá náhoda?

Matematik pokrčil rameny. Domníval se, že našel cestu jak na sebe upoutat zájem všech. Jeho věda však nebyla momentálně zapotřebí; možná se dal tento nedostatek nahradit silnějším vyzařováním osobnosti.

* * *

Teoretický výklad pokusu o přeměnu buněk lidského organismu - zvláště s ohledem na možnosti adaptace Homo sapiens diluvialis na cizí prostředí.

Úvod:

Vlastním základním prvkem těl savců je buňka. Lid-

ský organismus sestává z obrovského množství různých druhů buněk, které se do jisté míry podobají strukturou, velmi se ale liší funkcemi. Kožní buňka se velmi liší od mozkové buňky, co se týká úkolů. Jedno mají ale všechny buňky společné. Jsou odkázány na bezjaderné buňky krve - červené krvinky, které jim dodávají kyslík, a na krev jako takovou, která jim dodává veškeré potřebné živiny, o nichž se podrobněji zmíním v následující kapitole. Každou z těchto buněk nebo buněčných skupin lze ovlivnit zvenčí rozmanitými tlaky - a tento vliv se dá spočítat. Abych uvedl primitivní příklad: Má-li nějaká buňka žít z metanu a ne z kyslíku, je nutné provést v ní takové změny, po kterých je schopna existovat stejně úspěšně na této nové bázi.

Po dlouhých předběžných výzkumech jsme našli tři různé cesty změny typických vlastností buňky. Je k nim zapotřebí čisté syntézy chemické, elektrické a radioaktivní manipulace. Z té by měl - vždy pro přesně stanovené prostředí - vzniknout nejprve novoplazmatický produkt, z kterého se po uplynutí určité doby vyvine změněná, a tedy přizpůsobená buňka.

Je nám přirozeně jasné, že to zní takto mnohem jednodušeji, než to lze provést ve skutečnosti. Z buněk pokožky, kostí, nervů, cév a vnitřních orgánů jako mozku, plic, žaludku, jater je třeba vytvořit jakousi maxibuňku, jakou lze pozorovat u ptačího vejce nebo rostoucí embryonální premoruly, která v sobě nese všechny funkční rysy a vlohy všech specializovaných buněčných svazků. V praxi se o této maxibuňce uvažuje jako o mateřské buňce, z níž se vyvine přizpůsobený člověk.

Tolik tedy základní nástin.

Vezmeme-li v úvahu složité kauzální souvislosti, které potřebuje zcela funkční organismus, aby mohl existovat, dojdeme k číslu 998 891. Toto číslo nás bude provázet celou touto diplomovou prací, a proto je dobré, abyste si je zapamatovali.

Nejen součinnost plic a kardiovaskulárního systému, ale také jednotlivých nervů, kostí, hormonů a žláz, vyměšování, nejrozličnějších smyslů, vjemů a jejich předávání a zpracování v mozku, pokožky a dalších a dalších orgánů - to vše je třeba vzít v úvahu, vypočítat, naprogramovat a zahrnout do plánů, abychom z novoplazmy dali vzniknout novému organismu.

Sebemenší odchylka může způsobit, že vznikne bytost, která je identická se žádoucím výsledkem až na jednu jedinou nepatrnou nuanci. A právě kvůli ní pak není schopna přežít v novém prostředí. Tento mikroskopický rozdíl se tedy rovná rozsudku smrti, který příroda také bezprostředně vykoná. Průběh adaptace je totiž - a to je stejně důležité jako obrovské množství dat - nevratný. Rozhodující je první pokus; když se nezdaří, stane se z pokusné osoby lidský vrah, oběť vědy a zmetek způsobený neomluvitelným nedostatkem tvůrčovy péče.

Začněme tedy popisem dějů, kterých je zapotřebí, aby se dospělý člověk vrátil do fáze novoplazmy... Úryvek z úvodu diplomové práce Stuarta Rushbrooka.

* * *

Laboratoř vznikla ze dvou přestavěných skladišť. Měla zhruba tvar Y. Obě rozbíhající se ramena spojovala

úzká chodba, v níž vládly normální palubní podmínky: ventilace, běžná gravitace a teplota. Prostory po obou jejích koncích byly odděleny skleněnými okny, jež byla opatřena četnými pracovními otvory. Byly naprosto sterilní a podchlazené na minus deset stupňů Celsia.

Sterilizátory ničily v laboratoři všechny bakterie a viry. Stuart procházel ve speciálně zhotoveném obleku ultrafialovou sprchou a jako jediný mohl pracovat uvnitř za skleněnými přepážkami. O čistotu laboratoře se staraly nepřetržitě vysokonapěťové blesky proměňující kyslík v ozón.

V jejích prostorách se nacházela celá řada cizorodých přístrojů spojených dlouhými kabely vyrobenými podle vyspělé araské technologie s elektronickým mozkiem a jeho paměťovými agregáty.

Zpočátku byla v novoplazmu proměněna dvě lidská těla. Z této tuhé kaše uložené do ochranné plastové kůže měli vzniknout dva úplně noví jedinci. Celý proces měl podle výpočtů centrálního mozku trvat čtyři dny.

Byly připraveny dávkovači trysky, vstříkující chemikálie, oscilátory vysokofrekvenčního napětí a jeden kobaltový reaktor. Všechno zařízení bylo vyvinuto, vyrobeno a přezkoušeno v potu tváře technickým oddělením. A také bylo stoprocentně bez závad.

Na konci ypsilonu se nacházela komora vybavená nádržemi, zvláštními vyústěními trubek a zařízením schopným vyvíjet tlak dvaceti kilogramů na centimetr čtvereční. Přepólované antigravitační plošiny zde vytvářely gravitaci odpovídající 3 g. Byla zde připravena zkušební balení potravin. Dlouhá prosklená chodba, v níž byly

udržovány stejné gravitační podmínky, vedla k dvěma speciálním skafandrům, které neměly ani kyslíkové zásobníky, ani vysílačky a jejichž antigravitační desky byly rovněž přepólovány. V těchto oblecích měli první adaptovaní lidé vstoupit do pomocného člunu, v kterém je měl „normální“ pilot dopravit na kamennou planetu, aby se posléze vrátil do hangáru lodi sám. Transport tedy měl probíhat po dvojicích. Jako poslední měli opustit loď Elva Akihanová a Stuart Rushbrook. Jejich proměnu už bude řídit elektronický mozek.

„Dal bych nevím co za to, kdybych to mohl nejdřív zkusit na nějaké palubní kočce,“ zasténal lékař v bílém plastovém obleku, když naposledy zkontroloval zařízení. „Nevěřím stoprocentně ani sobě.“

Asi čtyřicet metrů od zatím prázdné, jasně osvětlené laboratoře stáli proti sobě Jared a Cende.

„Děvče,“ řekl matematik a ani se nehnul, „tenhle okamžik má historický význam. V posledních hodinách jsem ti pověděl ledacos o člověku jménem Jared Coln. Stuart, můj přítel, právě naposledy prochází svou laboratoří, která je výsledkem jednoho a půl měsíce horečné, ale svědomité práce. Stroje jsou dokonalé. Rozhodl jsem se, že se přihlásím jako první dobrovolník - alespoň se ostatní nebudou tolik bát.“

„Ty, Jared?“ vyhrkla Cende a snažila se něčeho zachytit.

„Ano, já,“ řekl matematik. „A nepřerušuj mě, jinak ztratím odvahu.“

„Proč mi to vlastně říkáš?“

„Rád bych, abys šla se mnou,“ zašeptal Jared a po-

hlédl dívce upřeně do očí.

„Vysvětli mi to, prosím!“ řekla Cende po chvíli naléhavě.

Jared polkl naprázdno a zachrčel. „Pokud tam vejde, bude to pro nás znamenat buď nový život, nebo konec všeho. Pokud bych s někým chtěl tohle zažít, pak jenom - kromě Stuarta - s tebou.“

„Se mnou?“ Cende stále ještě nechápala, co má Jared na mysli. Vyvedlo ji z míry, že jí vyjevil své nejosobnější pocity muž, který se jinak dovedl dokonale ovládat a působil nanejvýš chladným dojmem.

„Tato událost má v sobě cosi neodvolatelného,“ hlesl Jared. „Pokud vstoupíme do pomocného člunu a přistaneme na kamenné planetě, pak vytvoříme dvojici. Takové je mé konečně rozhodnutí. Půjdeš se mnou?“

„Miluješ mě, Jarede?“ vyhrkla Cende.

„Ano.“

„A co Venda?“

„Nikdy už nespatriíme Zemi, Cende. To je minulost.“

„Dobrá. Jdu s tebou. Mám ale strach.“

„Já také. Mám co dělat, abych se nerozklepal.“

Objali se, a když se od sebe konečně odtrhli, vydali se za Stuartem, aby mu oznámili své rozhodnutí.

Rushbrook byl vynikající lékař. Byl to vědec s mozkiem, jaký se vyskytne na Zemi jednou za sto let. Jeho chladný rozum se však zdráhal uvěřit tomu, co mu Jared vysvětlil několika slovy. Svědky jejich rozhovoru bylo několik techniků a biologů. Poté nastalo dlouhé ticho a všichni cítili jiskřivé napětí.

„Každý na lodi ví, že my dva jsme přátelé,“ prohlásil Stuart konečně. „A nikdo by mi nezazlíval, kdybych tě nevybral jako první pokusný objekt.“

„Právě proto,“ zachraptěl Jared. Chvěl se mu hlas a bylo na něm vidět, že se ovládá z posledních sil. Cende se rozvzlykala.

„Bezmezně ti důvěřuji, a proto podstoupím tohle riziko,“ pokračoval matematik. „Jsem připraven i na to, že se neproměním, ale...“ Sáhl si pod blůzu a vytáhl kovový předmět. Potěžkal jej v dlani a podal Stuartovi. Jeden z techniků sebou trhl, když spatřil zbraň. „Slíbíš mi, že ji bez milosti použiješ a zničíš to, co se ze mě stane... pokud by něco nevyšlo?“ zajíkl se Jared.

Zdálo se, že Stuart zaváhal.

„Při našem přátelství!“ zapřísahal ho Jared.

„Dobrá,“ souhlasil konečně lékař a mávnutím ruky naznačil ostatním, aby odešli. „Lehněte si na tyhle vozíky a já vám píchnu injekci.“

„Tak dělej konečně!“ vybídl ho matematik tiše. „Já už to nevydržím!“

Oba přátelé se na okamžik objali, pak se Stuart odtrhl od Jareda a ukázal na lůžko se složitými zvedáky. Jared pomohl Cende ulehnout a pohladil ji něžně po vlasech. Za několik vteřin se také uvelebil na lůžku a byl naprosto klidný. Sykla vysokotlaká injekce a vpravila dívce do žíly uspávací prostředek. Poté Stuart přešel k příteli.

Na okamžik Jared nic necítil. Pohlédl do Stuartových očí jiskřících za tlustými skly. Vzápětí na něj padla olověná malátnost. „Měj se,“ zablekotal. „Hodně štěstí, Stuarte Rush...“

Pak už nastoupil dlouhou cestu, o níž zatím nikdo nevěděl, kde končí.

* * *

Obě pokusné osoby byly nejprve zbaveny oblečení a pak klesly do tekutiny, která je zbavila veškerého ochlupení.

„Druhá fáze!“ zvolal Stuart.

Rozsvítilo se několik světel, čidla přijala impulzy a zapojila přístroje. Cende a Jareda zahalil oblak bílé páry a usmrtil veškeré mikroorganismy.

„Začíná proces zpětného vývoje,“ poznamenal lékař a pozoroval, jak obě lůžka projíždějí komorou a pokusné osoby jsou ukládány do hlubokých van vyložených platinovou vrstvou.

„Roztavit buňky na homogenní masu,“ přikázal Stuart. „Zůstanou jen nosiče informací o funkci. Mozkové buňky.

Buněčné stěny změkly a zprůhledněly a smísily se s protoplazmou. Pokožka obou lidí se roztekla a shromažďovala se na dně vany. Jako další přišly na řadu svalové buňky a během chemického působení je následovaly kostní. Bylo to, jako kdyby roztávala vosková figurína.

Vzhled těl se měnil hodinu a půl. Poté to cvaklo v regulátoru, z přístroje se vyřinulo trochu tekutého plastu a tryska jej vyfoukla v kulaté pouzdro. Průhledná pokožka rovnoměrně obložila obě platinové vany.

Na počátku všeho stála maxibuňka, v níž byly uloženy všechny geny. V novoplazmě dřímalo tajemství

osobnosti. Aralonská zařízení a farmaceutika, řízená pozemskou elektronikou, se pustila do tvořivého díla.

Maxibuňka byla manipulována, přizpůsobována a proměňována. Povaha buněčné bílkoviny zůstala zachována. Jednotlivé skupiny buněk měly později vytvořit kostní dřeň. Orgány, z nichž se později v lidském těle vytvoří krev, byly již změněny. Indiferentní krvinky budou v krevním oběhu transportovat dusík a vyměňovat jej v plicích za čpavek vznikající v organismu.

Stavba kostí...

Tyto kosti musejí vydržet dvacetinásobný tlak a trojnásobnou gravitaci. Jejich buňky budou připomínat buňky organismů žijících v extrémních hloubkách oceánů, které odolávají obrovským tlakům.

Novoplazmou probíhaly elektrické vlny, do živného roztoku byly přimíchávány chemikálie, které nepřetržitě zajišťovaly, aby živé tkáně měly konstantní teplotu. K tomu se přidávalo cílené záření. Byl to postup, jehož složitost mohla překonat jen příroda sama.

Procedura byla skončena po osmi hodinách. Když Stuart Rushbrook zkontroloval přístroje, byl na pokraji fyzického zhroucení.

„Už nemůžu,“ zasténal a Elva k němu vzhlédla od urychlovače metabolismu. V té chvíli dohlížela na fázi rýhování a dělení buněk. Nešlo v podstatě o nic jiného než o růst savčího embrya v děloze.

„Nechala jsem sem přivést lůžko,“ řekla. „Můžeš se natáhnout a trochu se prospat. Vzbudím tě, kdyby se stalo něco nepředvídaného. Na mě se můžeš spolehnout.“

Stuart přikývl a odpověděl: „Myslím, že to bude nej-

rozumnější.“

Pod plastovými bublinami ležely dvě maxibuňky. Byla to bývalá těla Jareda Colna a Cende Neversové. Poté, co byly automaty přepnuty na kontinuální dodávání živného roztoku, začalo pro pozorovatele dlouhé čekání.

Nyní se měly buňky dělit tak dlouho, dokud nevznikne nová bytost. Vzplály silné ultrafialové zářiče a ozářily obsah plastových bublin. Rozsvítily se dvě obrazovky a ukazovaly děje, které měly trvat čtyřicet hodin.

Stuartovo pravidelné oddechování a Elviny kroky byly kromě elektronických šumů jedinými zvuky v jinak ztichlé laboratoři. V jednotlivých odděleních zářily různé barevné zóny a všude se vznášel silný zápach koncentrovaného dezinfekčního prostředku. Byl zde klid jako v hrobce.

Zázračný proces začal. Elva sledovala, jak se obě maxibuňky začaly uprostřed zaškrcovat. Po dalších třech minutách se rozdělily, zůstaly ale k sobě přitisknuté. A celé se to opakovalo.

Osm buněk... šestnáct...

Vznikla morula a po ní blastula. Buňky na jejím horním konci rovnoměrně zaléval teplý živný roztok a ony se postupně rozšiřovaly a rostly. Bioložka pozorovala jedinečný zázrak zrození života...

Po čtyřech hodinách Elva násilím odtrhla oči od obou monitorů. Siluety, jež na nich byly vidět, se podobaly do nejpresnějších detailů lidskému plodu ve čtvrtém měsíci vývoje. Živný roztok byl neustále promícháván.

Zapálila si cigaretu a pozorovala Stuarta, který spal na lehátku jako zabitý. Bylo to tak lepší, nemusel si ale-

spoň dělat starosti.

Cigaretový dým stoupal pomalu do výšky, tvořil kolečka a mizel v odsávacích. Cvakala relátka a šuměla čerpadla. Atmosféra v laboratoři v sobě měla cosi nepozemského.

Obrovité hlavy pokusných osob jako by se posměšně šklebily. Těla byla schoulená, disproporční, kojenecká. Rozdíl byl v tom, že na konci této proměny nebudou vyzvednuti z živného roztoku dva kojenci, nýbrž dospělí lidé. Budou to ale jiné, cizí bytosti, které kromě povrchních znaků nebudou mít s ostatními lidmi na palubě nic společného.

Uplynula další hodina. Nyní obrazovky ukazovaly kontrakci jednotlivých buněčných skupin v obličejových partiích. Začaly se formovat nosy, zatímco místo očí byly pořád ještě jen nehotové záhyby. Každá fáze byla ve své dokonalé přirozenosti děsivá a vznešená zároveň. Opakované stvoření. Tvořily se uši a hluboko po kožních vrstvách vznikaly nové kosti, tvrdé a odolné.

V té chvíli vešel do místnosti Acad M'dossi. Všiml si zhroucené dívčí postavy a vrhl rychlý pohled na svítící kontrolky. Potom vzal spící Elvu do náruče a odnesl ji do její kajuty. Zavřel tiše dveře a vrátil se do laboratoře.

Experiment zatím probíhal podle očekávání. Nikdo ale nemohl s nezdolnou jistotou tvrdit, že skončí úspěchem.

Svaly... Byly tužší a silnější, přestože se oproti dřívějšku nijak nezvětšily a byly pružnější.

Zvláštní kapitolou byly plíce. Buňky, jež měly vytvořit posléze alveoly a bronchie, byly podrobeny manipu-

laci. Při zrání plodu měla vzniknout jakási ventilační chlopeň podobná srdeční. Ta zajistí, aby v plicích docházelo k výměně amoniaku za dusík z novohemy.

„Nyní se uzavřely cévy a začínají vytvářet systém analogický našim organismům,“ zamumlal Acad a udělal příslušný zápis do protokolu.

Tento systém se bude stejně jako u člověka skládat z arteriálního a venózního traktu. Novohema přijme v plicích dusík a pumpující srdce ji nasaje a odvede do aorty, odkud bude zásobovat živinami játra, celý střevní trakt a následně všechny buňky v těle.

Nasycená čpavkem, tvořícím se v organismu jako odpadní produkt metabolismu, vrátí se novohema nesčítelnými vénami zpátky do plic, kde se zbaví svého nákladu a čpavek se vyloučí stejně jako v pozemských podmínkách oxid uhličitý.

Srdce...

Sval, který musí nepřetržitě pracovat celý život. Pevná, odolná svalová vlákna stahující komory a otvírající a zavírající systém chlopní.

Zatímco vysílený Stuart Rushbrook stále ještě spal, Acad M'dossi bděl. Na palubě JUMPING KANGAROO, která kroužila modrým vesmírem kolem pusté planety, vládl hluboký klid.

Mikrobiolog zapisoval a těkal pohledem střídavě na obrazovky a kontrolky. Automatika přemístila obě vany pod tlakový poklop. Zde už byla atmosféra nasycena dusíkem a zářily ultrafialové reflektory.

Přiblížil se čas proměny. Uplynulo osm hodin a Acada M'dossiho měl vystřídat další mikrobiolog Eerner

Šui. Stuart pořád spal. Trochu se zavrtěl, a pak opět znehybněl a začal pravidelně oddechovat.

Obraz na obou monitorech se změnil. Těla začala již nabývat hrubých obrysů. Zatím se ještě nedalo rozlišit, které z nich patří Jaredovi a které Cende. Acad nicméně věděl, že dívka ležela vpravo. Výzkumníkovu srdce se sevřelo hrůzou, když domyslel do konce možné následky procesu přeměny. Před duchovním zrakem mu vyvstal Stuart Rushbrook. Stál ve vstupní komoře pomocného člunu, v ruce zbraň a páčil zuřivě po dvou obludách.

Acad si otřel z čela studený pot a psal dál: *Když se objevily hrubé obrysy adaptovaných organismů, ukázaly rentgenové snímky, že vnitřní výstavba probíhá zatím žádoucím, plánovaným způsobem. Musíme doufat.*

Čas: Nula čtyřicet.

Stuart Rushbrook se konečně probudil, když Eerner střídal Acada. Všichni tři se zastavili před obrazovkami a napětím málem ani nedýchali. Lékař hleděl na dílo svého ducha, které bylo vidět na monitorech. Dvě protáhlá, neforemná těla pokrytá tmavou pokožkou ležela v poutacím magnetickém poli strnule na dnech platinových van. Obličejové ještě neměly definitivní rysy a vypadaly odporně. Zatím nebyly vidět prsty na rukou ani na nohou, ale jakési oblé pahýly, v nichž to ustavičně pracovalo.

Žlázy...

Žlázy s vnitřní sekrecí řídily všechny procesy zrání organismu, který prošel za posledních čtyřicet osm hodin cestu od okamžiku zplození až po devátý měsíc. Kdyby nefungovala jediná buňka hypofýzy, kdyby slinivka nevylučovala hormon působící na stoprocentní přeměnu akryl-

polymerů a nerozdělovala účinné látky do novohemy, byly by následky nedožrnné. Proces byl nevratný. Vědci nemohli dělat nic jiného než čekat.

Trvalo to ještě dalších deset hodin.

Stuart pobíhal po všech kontrolních prostorách laboratoře, nejraději by vlezl do každého přístroje, bez ustání kouřil a cítil se prachbídnně. Nedokázal pozřít jediné sousto a dupoval se kávou, kondenzovaným mlékem a povzbuzujícími prostředky z Aralonu.

Čekání mu působilo přímo tělesná muka. Připadalo mu, že to trvá celou věčnost, a soužily ho obavy, nejztrěšnějši domněnky a nejtísnivější představy.

Ztemnělými okny nebylo vidět do nitra laboratoře. Jediné spojení představovaly oba rentgenové monitory a velká obrazovka nad výzkumníky. Čas plynul a Jared a Cende dospěli na třiadvacet let. Od plazmatického stadia prošel jejich vývoj novorozeneckým a kojeneckým obdobím, dětským věkem a pubertou. Zrychlený metabolismus způsobil, že konečně dozráli.

Mozek získal z deponie vzpomínek spoustu vjemů a vědomostí.

Měli vlasy, nehty, zuby a hmatové buňky v pokožce.

Obě vany se naplnily znovu tekutinou speciálního složení. Vznikaly nervové dráhy, kompletní nervová soustava se začala nabíjet energií a vyvíjela se svalová hmota. Šlachy a kosti nabyly konečné podoby a funkce. *Začaly* působit nově vytvořené smysly a jejich zakončení se spojovala s mozkiem.

Vývoj obou organismů se dostával do závěrečné fáze. Chybělo pouze vědomí - to mělo být probuzeno přesně

modulovaným elektrickým impulzem.

Pořád ještě ale museli čekat...

Technici byli již v prostorách spojujících východ z laboratoře s přechodovou komorou pomocného člunu. Osm mužů naposledy kontrolovalo tlakové podmínky, antigravitační *zařízení* a potraviny. Zapnuli přívod dusíku do skafandrů a vytvořili v nich trojnásobnou tíži. Připravili normální skafandr pro pilota, kterým měl být znovu Gord Kedes, a doplnili zásobníky kluzáku energií.

* * *

„Za tři minuty budou odpojeny urychlovače,“ řekl Acad. Stál spolu se Stuartem a Eemerem před ovládacím panelem a obrazovkami.

„Já vím,“ zavrčel Stuart. „Nemusíš mi to připomínat.“

Zbraň ležela na plošince ovládacího panelu. Byla odjištěná. Obě těla ještě ležela jako kamenné sochy ve vanách. Hlavní zásobování bylo vypnuté, živný roztok odčerpán. Zbýval poslední nezbytný krok. Rozsvítily se obrazovky, na nichž se měly objevit pokyny pro Jareda a Cende. Zvukové povely byly zamítnuty.

„Jak to jen dopadne?“ hlesl Eerner vzrušeně.

Stuart se k němu otočil a prohlásil: „Na to zřejmě není zvědavější nikdo víc než já. Zatím šlo všechno fantasticky - ti dva ale ještě nezískali zpátky své vědomé já.“

„Ještě dvě minuty,“ řekl Acad klidně. Ruku měl položenou na velkém spínači a hleděl napjatě na časomíru nad pultem.

Nervové vypětí tří výzkumníků bylo pomalu nesnesitelné.

Třicet vteřin... dvacet... deset...

„Ted’!“

Acad prudce otočil spínačem. Z prostoru za prosklenou přepážkou se ozvalo praskání a mikrobiolog zanedlouho ukončil aktivační šok. Ustoupil rychle od panelu, aby viděl na všechny tři monitory najednou. Magnetické poutači pole se rozplynulo.

Nyní by se měly sochy pohnout.

„Zatracené čekání!“ vykřikl Stuart hystericky.

Pokud všechno proběhlo správně, měl se matematikův mozek probudit o tři vteřiny dříve než mozek historicky. Obě těla se měla nyní pomalu zvednout a...

„Obrazovky!“ zachrčel lékař.

To, co se odehrávalo před jejich očima, nemělo obdoby. Ultrafialové lampy zhasly během aktivace. Ani rentgenové monitory nic neukazovaly. Zářila pouze velká obrazovka.

Jared Coln otevřel oči, několikrát zamrkal a nechal je otevřené. Zdálo se, že se probírá rychle. Stuart cítil přes bílý plášť, jak mu Eerner zarývá prsty do ramene.

Matematik pokrčil nohy, opřel se o ruce a pomalu vyklouzl z vany. Gravitační desky pracovaly a v jejich dosahu vládla gravitace 3 g. Ohřevné pláty udržovaly teplotu šedesát stupňů nad nulou. Ventilace vháněla dovnitř směs dusíku a čpavku v poměru 19 k 1. Jared se zhluboka nadechl, na okamžik mu znehybněla hrud' a pak opět vydechl.

„Bože můj, on žije,“ zašeptal Acad.

Jared se protáhl a opatrně si zkontroloval všechny údy. Zdálo se, že se cítí v jedovatém ovzduší a pod děsivým tlakem jako ryba ve vodě. Vzápětí se probírala rovněž Cende, a jako by něco řekla. Jared jí pomohl z blýskavé vany. Oba adaptovaní jedinci na sebe pohlédli, a pak zpozorněli. Cende ukázala na obrazovku, kde se rozsvítila první slova.

Kameru máte přímo pod tímto štítem. Jestliže se domníváte, že pokus se vydařil, udělejte smluvené gesto, prosím. Je všechno v pořádku?

Jared Vzpažil, spojil palec s ukazovákem a naznačil kolečko. Současně se usmál do kamery. Ze Stuarta spadlo veškeré napětí. Zapotácel se a musel se opřít o Eernera. Na obrazovce se rozzářil druhý nápis.

Udělejte několik kroků, prosím. Máte připravené skafandry. Je v nich příslušná tíže a v zásobnících máte směs dusíku a čpavku. Až se objeví další pokyn, uzavřete si přílby.

Oba adaptovaní si navzájem pomohli do těžkých skafandrů.

„Pomalů se tomu ani neodvážuju uvěřit,“ vyhrkl Acad. „Připadá mi nemožné, že tenhle dlouhý, nesmírně komplikovaný proces dospěl k jednoznačně kladnému výsledku.“

„Počkej ještě hodinu, a pak to bude opravdu jisté.“

Před chodbou, vedoucí k pomocnému člunu, je připraveno několik konzerv. Snězte je, až kluzák odstartuje dolů na planetu. Pilot vás bude filmovat - stačí udělat příslušné gesto nebo napsat heslo do písku nebo do půdy.

Jared přikývl, vzal dívku za ruku a zamířil s ní k tla-

kové komoře.

Uzavřete přílby, zapojte přívody.

Jared přikývl, provedl rozkaz, přesvědčil se, zda má pořádně nasazenou a utěsněnou přílbu také Cende, a přistoupil k přepážce. Otočil ručním kolem a vstoupil za ni. I tam vládly podmínky příznivé pro oba adaptované. Teprve když za nimi zapadla vnější přepážka, otevřel se vstup do prosklené chodby.

Technici je sledovali zpoza skel, jak míří k pomocnému člunu. Vtom se zděsili. Za kulatými průhlednými přílbami spatřili obličejy jen málo podobné lidským. Rysy měly sice stejné, jako by měli před sebou Jareda a Cende - ale jejich pleť byla zlatá a hleděli před sebe fialovými očima. Také vlasy a brvy jako by byly z černých skelných vláken.

Vzplál další nápis: *Pilot na vás čeká. Je to Gord Kedes. Dopraví vás dolů a bude vás filmovat - nepohybujte se příliš rychle, prosím.*

Jared a Cende prošli chodbou a dostali se do zorného pole poslední kamery. Malá komora výsadkového člunu byla otevřená a vedl k ní žebřík. Nejprve vlezla dovnitř Cende a pak Jared. Žebřík se zasunul do kluzáku a zaklapla zaoblená přepážka. Automatika poté uzavřela hangár.

Gord seděl už v pilotním křesle a hleděl vstříc přichozím. Nemohli vidět, jak jej vyděsil jejich zjev. Připadali mu nepozemsky cizí a krásní zároveň.

Jakmile se rozevřela vrata hangáru, byl vidět modrý kosmos. Kluzák se pomalu sunul po kolejích k východu špicí napřed. Potom cvakla magnetická zarážka, výsadkový člun se vyklopil z otvoru a spustil se vstříc špinavě

hnědým mrakům.

Gord Kedes přistál na stejném místě jako před měsícem. Kamenná planeta přijala tři osoby stejně nevlídně jako tehdy - vůbec nic se na ní nezměnilo. Skály se tyčily tam kde předtím a trupem kluzáku cloumal pořádný orkán.

Sotva plavidlo dosedlo, otevřel se průlez. Jared a Cende vystoupili ven. Teprve v té chvíli si vzpomněli, že mají s sebou potraviny. Stáli před kluzákem a nepřetržitě je natáčela kamera.

Na povrchu vládlo i nadále bezútěšné šero. Kamera sledovala, jak se Jared souká z těžkého skafandru. Poté roztrhl obal jedné konzervy a prohlédl si obsah, který se vzdáleně podobal sendviči. Zakousl se do něj, chvíli žvýkal a pak se pousmál a spolkl sousto. Přihlížel, jak se Cende zbavuje skafandru. Když z něj vystoupila, odhodil konzervu, popadl oba skafandry a donesl je zpátky do kluzáku. Po chvíli se vrátil ven a zamával na Gorda, který stále tiskl spoušť kamery.

Matematik se shýbl a vzal do ruky úlomek kamene, který se uvolnil z okraje široké průrvy. Potěžkal pazourek v ruce, prohlédl si ho ze všech stran a začal jím rýt do skály.

Gord Kedes se nadzvedl v křesle a namířil kameru na dlouhý nápis. Současně si jej přeříkával.

Stuart odvedl skvělou práci. Všechno je v pořádku, cítíme se jako mladí bohové. Počkáme na vás dole v kotlině. Přileťte, jak nejrychleji to půjde.

Gord ulehčené zamával a oba adaptovaní pozdrav opětovali.

Přepážka komory se zaklapla a Kedes odložil kame-

ru. Vzápětí zavyly pohonné jednotky a člun začal stoupat kolmo vzhůru. Pilot zrychlil. Pospíchal, protože si dobře uvědomoval, jak důležité poselství přináší. Kluzák prorazil hustý příkrov hnědavých mraků a prodíral se nezadržitelně vzhůru. Vystřelil do vesmíru a hnal se vysoko nad bouřlivým mořem mraků. JUMPING KANGAROO - vrak, který se už nedokázal pohybovat vlastními silami - se vznášela na orbitu a právě dokončila polovinu oběhu. Gord obrátil stroj k lodi a hnal se k ní po známé dráze.

Když vplul do hangáru, předal technikům člun a oba skafandry a zamířil na můstek.

„Byl to první šok,“ prohlásil, jakmile do místnosti vešel, „když jsem viděl, že mají černé vlasy, které jako by ani nebyly vlasy, a zlatou pokožku, která svítí až nepozemsky. Na chvíličku jsem se bál, protože jsem si všiml, že mě Jared ani Cende nepoznávají. Potom jsem s nimi přistál a byli mi cizí jako jakékoli neznámé bytosti. Ostatně to ukážou i záběry.“

Kdosi založil film do videorekordéru a na obrazovce umístěné na zadní stěně pilotní kabiny se objevily první obrázky. Byly barevné, ale neozvučené. V poměrně malé místnosti se tísnila celá posádka.

Objevila se náhorní plošina a pak bylo vidět, jak si oba adaptovaní svlékají skafandry. Na rozdíl od běžných skafandrů chránících jejich stále ještě lidské bratry před jedovatou atmosférou a drtivým tlakem kamenné planety byly tyhle upravené tak, aby chránily Jareda a Cende před podmínkami běžnými pro život na Zemi.

Všichni na obrazovce sledovali, jak se oba adaptovaní rozhlíží po krajině. Vlastně měli poprvé možnost

vidět, jak je planeta pod nimi bezútěšná a ukrutná. Šero zmatňující barvy filmu ještě zhoršovalo beztak stísněnou náladu.

„Jared a Cende dokázali, že tam dole se dá žít. Nikdo mě ale nepřesvědčí, že to bude příjemný život.“

„Já bych byl rád, kdybych byl už tam dole. Hlavní přece je, že přežijeme.“

„Je to bezútěšná pustina, kamenná divočina.“

„Nemůžeme se s nimi nijak dorozumívat!“

Film skončil záběry matematikova nápisu a obrazovka zhasla.

„Tohle je důkaz správnosti tvé teorie, Stuarte,“ prohlásil Aner Saltykow. „Nikdo z nás se už nemusí bát, že se z něj stane monstrum.“

Můstek se rychle vyprázdnil, zůstali jen Aner a Stuart. Stačili se sice vyspat a vypadali svěže, ale nervy měli stále ještě napjaté k prasknutí.

„Jsi jediný, kdo bezvýhradně souhlasí s mou tezí,“ řekl lékař. „Ostatní se na mě zřejmě dívají se směsicí posvátné úcty a bezmezného hrůzy. Děsí je představa, že přijdou o svou milovanou podobu. Měli jsme to všechno držet ještě ve větší tajnosti. Udělali jsme chybu i v tom, že jsme jim pustili film.“

„Nesmysl,“ namítl Aner. „Není to nic jiného než živočišný strach, který dřímá v každém z nás. Ne každý se dokáže tak železně ovládat jako náš přítel Jared.“

„Já rozhodně ne,“ řekl Stuart a zapálil si další cigaretu. Konečky prstů měl už celé žluté od nikotinu. „Kdo tvoří další dvojici?“ zeptal se vzápětí pilota.

Aner pokrčil rameny a dodal: „Jsem tu ještě k něče-

mu potřeba? - Hele, nejdřív se půjdeme najíst a pak svoláme do jídelny poradu. Třeba se přihlásí další pár.“

Dvě hodiny nato byla určena nová dvojice - Seir Daitonová a Aner Saltykow. Tentokrát už nemusel Stuart trávit v laboratoři celou dobu. Byly provedeny nezbytné přípravy. Tříkrát dvacet jedna znamenalo, že šedesát tři dny budou nepřetržitě pracovat adaptační *zařízení*. Ještě devatenáctkrát se snese výsadkový člun na kamennou planetu a vrátí se na loď. Podvacáté už zůstane dole možná navždycky.

Jako poslední měli opustit JUMPING KANGAROO Stuart Rushbrook a Elva Akihanová.

Kamenná planeta čekala. Kosmickou pustinu osídlí čtyřicet dvě živé bytosti. Dost málo na to, aby se zmocnily tohoto světa. A také už dávno nebudou lidmi.

6.

Šikmá kamenná plošina, zbrázděná zářezy a matně osvětlená temnou oblohou. Rozeklané hory a pod nimi rozlehlá kamenná pustina. Ani sluneční paprsek na ni nezabloudí. Orkán ženoucí se nad náhorní plošinou se rozrážel o dvě postavy. Stály těsně vedle sebe a jedna měla položenou ruku na rameni druhé. Od okraje strmého srázu je dělilo necelých deset kroků; dva cizinci v nehostinném světě...

* * *

„Život nebude nikdy příliš lehký, ale je tu nádher-

ně,“ řekl Jared. Slyšela jej pouze Cende. Hlasivky adaptovaných vibrovaly ve frekvencích od tří tisíc do šedesáti tisíc hertzů.

„Tohle není planeta, jak nám ji vylíčili Stuart a průzkumníci,“ zasmála se dívka. „Očekávala jsem leccos, ale tohle ne.“

Plošina se změnila. Šedý povrch narušovaly fialové a žluté pruhy. Po jejích okrajích se třpytil bezpočet drobných krystalků. Jako barevné plameny obrovské hranice plápolaly prolákliny a rozsedliny vysoké hory vzhůru až k příkrovu mraků.

Slunce vyšlo na delší chvíli zpoza mraků a zalilo krajinu jasným žlutým světlem. Ozářilo mohutné štíty, bylo nádherné, teplé...

Krystaly rozehrály symfonii mihotavých barev - a to byl také první dojem, kterým na adaptované zapůsobila skalní plošina.

„Je to nádherné,“ vydechla Cende. „Nikdy by mě to nenapadlo, ať bys mi to vysvětloval sebelíp. Naše pozměněné smysly...“

„Už nejsme děti Země, patříme sem, a tady také budeme žít. Podívej!“ Jared ukázal dolů do kotliny.

Vypadala jako nehybný les skleněných korálků nebo ledových krystalů. Obklopovaly ji tmavorudé svahy přírodních skal, táhnoucí se až k bílým lesům na obzoru. Zadní strana kotliny nebyla vidět, a to ani přizpůsobeným zrakem. Koruny stromů se vlnily rytmicky v jemném vánku. Podle pozemských měřítek to však nebyl větřík, nýbrž skučící vichřice. Cende hluboce vdechovala vůně, které vichřice přinášela, a prohlížela si své tělo.

Jared si všiml jejího pohledu a pochopil.

Měli dokonalá těla. Pružná, svalnatá a ukrývající ne-
tušené síly. Bude radost těšit se z jejich *zázračné* moci.
Jared napjal všechny svaly a vyskočil tři metry vysoko.

Pokožku měli z ryzího zlata, z povlaku o síle tři tisíce milimetru. Vlivy atmosféry, tekutin a trvalého větru budou spotřebovávat tuk kožních buněk rychleji, než jej dokážou nahrazovat. Odkud to Jared věděl?

Černé nehty, tvrdé jako ocel, a vlasy jemné jako hedvábí, ale odolné... mistrovské dílo Stuarta Rushbrooka bylo ještě dokonalejší, než sliboval jeho záměr. Jared si předtím nedovedl představit, že by adaptovaná těla vnímala tak nadšeně svou pohyblivost a radost z výkonu. Bylo víc než zřejmé, že oba žijí.

Jared pohlédl na dívku a znovu se usmál. „Jsi krásná, Cende,“ řekl tiše. Vítr se zmocnil jeho slov a odnesl je pryč. Historická měla vskutku nádherné štíhlé tělo a pohybovala se pružně jako leopardice. Všechno na ní bylo bez jediné poskvrnky.

„Ano,“ vydechla Cende prostě.

„Zkusíme sestoupit dolů?“ zeptal se jí Jared. Cende přikývla. Vzali se za ruce a snadno překonali okraj srázu. Při sestupu si zručně vypomáhali nejrůznějšími skalními výstupky a důlky. Když to nešlo, vzal Jared Cende do náruče a snesl se s ní třeba o třicet metrů níž.

Zakrátko byli dole na mírnějším svahu ležícím v chladném stínu horské stěny. Kdesi pleskal pramen ropy.

„Tamhle,“ řekla Cende a ukázala na výstupek, po němž se řinula modrá stružka.

„Ropa obarvená mědí II,“ vysvětlil jí Jared. Ani sám

nevěděl, že to ví. Nový mozek mu zjevně nepřetržitě reprodukoval zdánlivě zapomenuté informace.

„Jak to chutná?“ zeptala se ho Cende. Nabrala si trochu řídké olejové tekutiny do dlaně a napila se. „Není to špatné,“ zamumlala. „Chutná to skoro jako víno.“

Přešli až k okraji bílého křoví a dostali se na přírodní stezku, vyhlazenou a nablýskanou staletými dešti a větry. Cítili se skvěle, když po ní běželi.

„No jistě, tady nahrazuje vodu ropa,“ řekl Jared dívce. „Rostliny, my, vzdušný obal — to všechno na tom závisí. Už se nemůžu dočkat, až začne pršet, protože ropu obsahují určitě také mraky.“

Oba adaptovaní lidé si připadali nepatrní oproti majestátním horám, z kterých sestoupili do údolí. Na jejich úpatí ležely hromady šterku prapodivných tvarů, zářící všemi barvami spektra. Spektra, které bylo mnohem širší než pozemské a mělo tolik neznámých odstínů, že jim bylo třeba dát nejprve jméno.

Mnohobarevné mraky se táhly nad kotlinou a proměňovaly svými stíny bílé lesy v měňavé lesklé moře. Oblaka se znovu protrhla a „ultrabílá“ barva listoví až oslňovala v záři slunečních paprsků.

„Co na nás čeká tam v lesích?“ zeptala se Cende Jareda.

„Stín, klid, nocležiště - a možná i zvěř...“

„Možná!“ přisvědčila dívka. „Velká, nádherná zvířata.“

Obou zlatokožců se zmocnilo jakési opojení, prochlo jejich těla i duše, a přece nebránilo jasným myšlenkám.

„Jak žijí tyhle stromy?“ vyhrkla Cende a sáhla si na povislou větev. „A co tráva, mech a keře se stříbrnými listy?“

„Čpavek, který vydechujeme a kterého je v ovzduší pět procent, se sráží na listech a ty jej vstřebávají. V půdě je acetylén. Ten přichází do kontaktu s platinou a mění se v diaminoacetylén. Uvolňuje se dusík, který my dýcháme.“

„A co plody?“

„Diaminoacetylén se v kontaktu s niklovým katalyzátorem v buňkách mění na nitril kyseliny akrylové, který polymeruje při vysokém tlaku a teplotě tři sta dvacet tři stupňů Kelvina. Dužinu plodů tedy tvoří čistý polyakrylnitril obsahující různé výluhy a kovové příměsi, které dodávají ovoci chuť.“

„Odkud to víš, Jared?“ vyhrkla Cende a zastavila se. Nerozhodně si přehodila červený plod z jedné ruky do druhé.

Jared pokrčil rameny a poznamenal. „Předtím jsem to nevěděl. Vzpomněl jsem si na to, až když jsem ti to začal vysvětlovat.“

Stromořadí houstlo a lesní půda lehce pružila pod nohama. Byla měkčí než koberec.

„Když ohřejeme ropu s chloridem vápenatým, dostaneme tuhý tuk - ale ani tohle jsem nikdy předtím nevěděl,“ řekl Jared zamyšleně. „Odněkud jseřn musel tyhle vědomosti získat.“

„Není to nádherný svět?“ rozplývala se Cende. Žvatlala jako malé dítě, na které se jen valí záplava nejrůznějších dojmů. „Můžeme vidět slunce, Jarry,“ řekla dívka a zničehonic padla matematikovi do náruče. „Není to skvě-

lé?“

Jared ji pohladil po dlouhých vlasech. „Je to tím, že máme lepší oči. Vyrovnají se včelím. Tenhle hmyz dokáže vidět slunce i při zatažené obloze a rozeznává barvy, které člověk není schopen vnímat. Také dokážeme zaregistrovat malou část spektra rentgenového záření. Ty z toho máš radost jako malé dítě, Cende!“

„Ano, Jarry,“ vydechla dívka celá rozzářená.

„Nebýt nehody při tranzici, nikdy bychom neprožili něco tak jedinečného. Nikdo by nenašel odvahu nechat se takhle radikálně změnit. Země, Terra - říká ti to ještě něco?“

Cende zavrtěla hlavou a odpověděla: „Řekl jsi o mně, že jsem jako malé dítě. Země je pro mě ráj hezkých, ale nevratných dětských vzpomínek. Ve srovnání s tímhle světem je však ubohá a šedivá. Vždyt' jsme objevili nejméně dvacet nových barev.“

„Ještě jsme je ani nepojmenovali!“ namítl Jared a zakroutil hlavou. „Zanedbáváme výzkum. Chtěla by ses někdy vrátit na Zem?“

„Jen v případě, že by ses vrátil i ty.“

„Já to ale neudělám, ani kdybych mohl.“

Matematik kráčel dál. Trhal hvězdicové stříbrné kvítky a přičichával k nim. Vůní mu připomínaly pozemské růže. Došli na mýtinu. Měla srpkovitý tvar a byla vysypaná tím nejjemnějším pískem. Uprostřed leželo jako černá kovová deska kulaté jezírko ropy obohacené sulfidem stříbrným.

„Tady bychom se mohli usadit,“ navrhla Cende, ale Jared zavrtěl hlavou a namítl: „V téhle rozlehlé kotlině

najdeme ještě krásnější místa. Nelíbí se mi barva jezera.“

Aniž si toho všimli, urazili nejméně tři čtyři kilometry. Uslyšeli podivný zvuk. Shůry se ozýval poměrně hlasitý cinkot a přehlušoval vytrvalé šustění sněhobílých listů a měkkých stébel trávy a praskání suchých větví.

„Slyšíš?“ zeptal se Jared dívky.

Cende naklonila hlavu ke straně a vzhledla po kmeni vzhůru. Ve větvích stromu šplhalo modré zvířátko a za krátko jim zmizelo z dohledu v listoví. „Ano,“ vydechla. „Zní to... jako hudba.“

„Zdá se, že to přichází z mraků. No, však se dozvíme, co to je.“

Za posledními stromy se táhl mírný svah porostlý bílou trávou vlnící se ve větru. Rovinou se vinula široká stuha oranžové řeky a za keři opět začínal les.

„Oranžová - to znamená, že řeka pramení z nějakého dvojchromanového ložiska. Železo III by ji zbarvilo do žlutá.“

„Zůstaneme tady, Jared?“

Matematik se důkladně rozhlédl. Byl zde písek, hojnost stromů, z polymerů se dalo postavit přístřeší, pokud by se roztavila a zformovala rostlinná tkáň. Vzápětí Jaredovi bleskl hlavou celý technický postup výroby stavebních prvků. V dáli se mezi dvěma zastíněnými horskými srázy plazil ledovec z tmavomodrého dusíku. „Ano, tady zůstaneme, Cende,“ řekl slavnostně.

* * *

Vítr hnal údolím azurové mraky. Když se rozplynu-

ly, slunce už stálo těsně nad rudými skálami a barvilo se v ropných výparech pomalu do rezavá. Na kotlinu padl dlouhý purpurový stín. Stromy a keře natahovaly kalichy květů vyprahle vzhůru.

„Bude pršet,“ řekl Jared.

„Také si myslím,“ odpověděla Cende, „podívej se na rostliny.“

Děšť, který se zakrátko spustil, měl zářivě zelenou barvu. Kapky bubnovaly melodicky o listoví a půdu. A dva zlatokožci se ukryli pod velký strom. Sedli si na zem a loupali nasbírané plody. Zelené kapky jim klouzaly po stíhlých tělech.

Cende a Jared seběhli ruku v ruce k řece a vrhli se do ní. Stačilo několik prudkých temp a ocitli se v silnějším proudu. Kolem nich se na hladině tvořily malé fontány; zelené dešťové kapky se rozstříkovaly v oranžové řece. Jared se potopil, a když se po chvíli vynořil, držel v rukou zvláštní kámen.

„To je ryzí dvojchroman,“ řekl. „Není tady kyslík, a proto je všechno lesklé a neoxiduje. Nezrezavěly by tu ani naše výsadkové čluny, ani velká loď.“

Na náhorní plošině, odkud před nedávném sešplhali, se zablýsklo. Jared vzhlédl a upustil kámen. „Stěží tu bude něco hořet, protože atmosféra je plná dusíku. Jsou tu jen slabé elektrické výboje. Plyn má ale nízkou reakční schopnost,“ prohlásil.

A vzápětí zaslechli hrom, vlastně stále sílící sykot. Tento svět byl nejen plný barev, ale také zvuků. Slunce kleslo za skály na náhorní plošinu a setmělo se úplně. Purpurový stín se změnil v modrý a posléze černý.

Jared a Cende vylezli z řeky a rozběhli se zpátky ke svému stromu. Vrhli se na tlustý mechový polštář a cítili se báječně osvěženi chladnou tekutinou.

„A co když se ochladí, Jared?“ zamumlala Cende ospale.

„Pak tě zahřeju,“ odpověděl a odhodil co nejdál slupku plodu.

„To je od tebe milé, ale tak to nemyslím.“

„A jak to myslíš?“

„Vrtá mi hlavou, jestli bychom si pak mohli rozdělat oheň.“

„Jistě,“ zamumlal s ústy plnými dužiny.

„Jak?“

„Musíme jen... no, stačí extrahovat z ropy fenol a smíchat ho s pevným sodíkem. Bude to hezký ohýnek, i když bez otevřených plamenů. Zato bude pěkně hřát.“

„Jsi tak chytrý,“ vydechla dívka.

„Nikdy jsi mi nevěřila, když jsem ti to tvrdil,“ zasmál se Jared a jedl nerušeně dál. Ovoce chutnalo skoro jako pozemské jablko, jen bylo trochu kyselejší.

Obou adaptovaných se náhle zmocnila únava. Lehli si pod strom a usnuli, držíce se za ruce. Nad nimi se klenu-lo tmavomodré nebe protkané stříbrnými vzory. Vítr s sebou přinášel teplo a vábivé vůně.

Skončil den první, den, kdy *Homo novo* ovládl tento kamenný svět.

* * *

Planeta se otočila kolem své osy jednou za třicet pět

hodin. Byla kolmo k ekliptice a v blízkostí rovníku bylo pořád teplo. Mezi nočními a denními teplotami byl jen nepatrný rozdíl, a tak spáči ani neprochladli.

Jared se zničehonic vzbudil a hned věděl, že je přibližně půlnoc, přestože neměl časomíru.

Znovu se rozezněly skleněné varhany...

Posadil se a byl zticha jako pěna. Poslouchal, jak jsou tóny čím dál jasnější a hravější. Adaptované buňky jeho sluchovodu a citlivější buňky šedé kůry mozkové mu umožňovaly vnímat tóny, jaké ještě nikdy žádný člověk neslyšel.

Hudba se prodírala hradbou mraků, blížila se k planetě a naplňovala harmonickým crescendem celou kotlinu. Rozléhala se jí záplava kouzelných tónů, které se snášely dolů jako sněhové vločky. Jared náhle věděl, co to je.

Nahoře v Modré mlhovině nacházející se v Honících psech stály hvězdy a bombardovaly obrovskými dávkami kosmického záření vodíkové obaly, které pak předávaly dál vibrace, jež při tom vznikaly. Elektromagnetické záření se neslo až ke kamenné planetě, a když vstoupilo do dusíkatých mraků, vyluzovalo ony cinkavé tóny.

Jared byl schopen vnímat šepot radiohvězd.

Šum se přenesl po obloze a slábl. Ve směru, odkud přicházely vlny, musela být zřejmě mimořádně aktivní hvězda. Dusíkaté mraky se rozezpívaly, pokaždé když se určitá oblast planety natočila ke zdroji.

Udělal dobrý obchod.

JUMPING KANGAROO byla vymršťena rázovou vlnou gravitační energie z hyperprostoru. Toto neštěstí udělalo z mladých vědců génie, kteří překonali sami sebe.

Nikdo nepočítal s tím, že by se takhle skvěle podařil jejich pokus, a ze všech nejméně Jared Coln.

Jistě - důvěřoval Stuartovi a spoléhal na to, že se přemění na adaptovaný organismus schopný přežít na této kamenné planetě. Jenže Jared a Cende získali ještě něco víc. Byli přetvořeni v bytosti, které nejenže se dokázaly přizpůsobit tomuto velkolepému světu, ale také byly současně mnohem vyspělejší a dokonalejší než obyčejní Pozemšťané.

Měli lepší zrak a sluch. Slyšeli věci, které nebylo lidské ucho dosud schopno vnímat. Čichali pachy, které neměly na Zemi obdobu. Frekvence jejich řeči se pohybovala téměř v ultrazvukovém rozsahu.

Jared by se mohl v téhle rozlehlé kotlině, kdyby měl chuť, dovolat kteréhokoli ze svých přátel. Stačilo jen vstát, přiložit si ruce k ústům, vytvořit z nich kornout a zakřičet. Aner nebo Elva by mu odpověděli během půl vteřiny... Dokonce znal i jména těch, kteří přijdou sem za nimi jako další!

Jared a Cende dokázali myslet rychleji, logičtěji a rozmanitěji.

Jsme vlastně ještě vůbec lidé? napadlo matematika. Seděl opřen o měkký kmen a naslouchal sférické hudbě hvězd. Přemýšlel, zda se vůbec ještě může počítat k druhu Homo sapiens. Ano - stále ještě byl člověkem. Morálka, myšlení, vzpomínky a myšlenková schémata - to vše bylo stále ještě lidské.

Jeho pozemské myšlení formovaly miliony drobných prožitků a výchova.

Terra. Terrania! Venda Nocová. Reginald Bull a

Perry Rhodan. Arasové a Sichové. Skokanská loď. Inspektor Bernie s tmavými brýlemi - kaleidoskop jednotlivých postav, známých, sympatických i nesympatických.

Všechno bylo minulost - Venda, Rhodan, Crestova cena, bez níž by si byli nemohli koupit farmaceutika a přístroje. Přítomnost představovaly bílé lesy, sametově modrá obloha se stříbřitými závoji a hudba radiohvězd této mlhoviny.

A budoucnost...?

Jared začal opět snít. Zdálo se mu o jeho novém těle. Nyní měl něco, co mu umožňovalo nahlédnout do budoucnosti. Dokonce i sny v tomto těle se zdály být souvislé a logické, nešlo o zmatený odraz podvědomí. Nové tělo, lepší než všechno, co kdy vzniklo na Zemi. Bezpečný pocit nových sil a schopností. Svět plný barev a pachů, jaké ještě nikdo předtím nemohl vnímat.

Kolem planety kroužila kosmická loď plná nehotových lidí, kteří se báli proměny. Určitě by se zbavili strachu, kdyby věděli to, co — Jared odhadl, jaká doba uběhla od jeho proměny — nyní ví již nejméně šest jejich přátel.

Přesto se ho zmocnil teskný pocit. Lidé na Zemi a další národy Galaxie se nikdy nedozvědí, co obnáší adaptace. I když jednoho dne, možná za sto tisíc let, bude tento svět barev - CHROMUND - konečně osídlen a beze zbytku ovládnut.

* * *

„Jarede!“

Ultrazvukový výkřik přišel od strmé skalní stěny ty-

čící se z kotliny až k náhorní plošině. Aner volal matematika ze vzdálenosti pěti kilometrů. Jared uvažoval, má-li příteli odpovědět, nebo ne. Rozhodl se, že ještě chvíli počká.

Probudila se i Cende. Jared z ní nemohl spustit fialové oči, když ji sledoval, jak pružně vyskočila na nohy a zvedla hlavu. Rádiové vlny se přenesly dál a hrály kosmickou varhanní hudbu v jiné části Chromundu.

Jared byl pyšný na to, jaké jméno dal této kamenné planetě. Bylo tak báječně zvukomalebné a navíc i věcně správné. Chromund - Svět barev!

„Jarede - slyšíš mě?“

Cende se obrátila k matematikovi, a ten se zasmál a seděl dál.

Přešla k němu, posadila se a zeptala se: „Neměli bychom se ozvat?“

„Chceš, abychom odpověděli? Už nejsme sami jako Adam a Eva v ráji. Můžeme si ale tenhle ráj zachovat ještě pár hodin a být o samotě.“

„Myslím, že bychom toho měli využít. I to je jedinečná šance,“ zasmála se Cende.

„Taky si myslím. Přivádíš mě na ty nejlepší nápady.“ Jared se tiše usmál do tmy, přitáhl si dívku k sobě a ona se mu ochotně stulila do náruče. Něžně ji vískal ve vlasech.

„Aner prožije totéž co my, když jsme vstoupili na planetu. Jistě se právě poohlíží po nějakém nocležišti.“

„Tomu nevěřím,“ namítla Cende. „Určitě je stejně vzrušený, jako jsme byli my, a bude se Seir objevovat stále nové věci - jako ty se mnou.“

„Jestlipak si Seir nechala svoje copy?“

„Necháme se překvapit,“ zašeptala Cende.

Aner Saltykow přestal volat své přátele. Když ale nadešlo ráno a na druhém konci kotliny se objevil světle šedý kotouč s červenými okraji, sháněl se po matematikovi nejen Aner Saltykow, ale také Sven Childai.

* * *

Tři muži se setkali vpůli cesty mezi oranžovou řekou a skalním srázem. Aner a Seir putovali krajinou skoro celou noc a zdřímli si teprve k ránu. Sven byl ale na planetě necelou půlhodinu a stále ještě žasl nad novými a novými objevy. „Hele,“ podivil se Jared. „Ragmar de Kaupová. Vy dva jste dokázali dokonale zakrývat, jaké sympatie k sobě cítíte. Syndrom zavírajících se dveří, děvče?“

„Zdá se, že tvá prostorečnost se nezměnila ani v nejmenším,“ zachichotala se Ragmar.

Potřásli si rukama.

„Není to prostě nádherné?“ vyhrkl Sven a pohlédl z jednoho na druhého. Šest zlatých postav s černými hedvábnými vlasy, fialovými očima a stříbrnými rty; nová rasa, která opustila Terru, aby si za miliony let podmanila také tuto Modrou mlhovinu.

„Máš pravdu, je to skvělé,“ potvrdili Svenovi ostatní.

„A to jste ještě neobjevili zdaleka všechno,“ řekl Jared Coln a rozpřáhl rozmáchle paže. „Ostatně, ani já ne,“ pokračoval. „Čeká na nás celá planeta. Je třeba odhalit její tajemství - neboť tajemství má každý svět. Můžeme se

pokusit přistát zde i s lodí, abychom měli přístroje. Moc nám to pomůže. Jsme sice ještě mladí, ale ani Stuart nám nedokáže říct, zda budeme žít déle, když jsme adaptovaní.“

„To si piš, že budeme,“ prohlásil rozšafně Sven. „Nejméně o sto let déle - tedy pozemských let.“

„Tedy padesát, budeme-li počítat podle Chromundu.“

„Chromundu?“ vyhrkli užasle ostatní a Jared jim vysvětlil, že tak nazval kamennou planetu plnou barev. Všichni s jejím jménem okamžitě souhlasili. I zde působil matematik jako tahoun, který se dere bez oddechu vpřed. Sven naproti tomu měl spíš konzervativnější založení, a tak se spokojoval s již dosaženým.

„Máme tedy ještě asi sto let na to, abychom vybudovali svou malou kulturu. Naše děti budou mít už vnoučata, pokud se nezačnou příliš pozdě zajímat o opačné pohlaví.“

* * *

Přicházeli po dvojicích. Šťastný osud tomu chtěl, aby v tom nebyly žádné problémy. Dva a čtyřicet adaptovaných lidí se zlatou kůží se vydalo na dlouhou pouť, jejímž cílem bylo dobytí Chromundu. Hra barev za rozbřesku mihotavě ozařovala kotlinu, vrhala koberce nejrozličnějších stínů na bílé lesy a krystaly ve skalních rozsedlinách a průrvách se jen třpytily. Sluneční kotouč se sunul stále výš a ranní přehánka brzy ustala.

V poledne už bylo velmi teplo a lidé odpočívali ve stínu mohutných polymerových stromů.

Jako koule upoutaná na dlouhé šňůře kroužila JUMPING KANGAROO kolem CHROMUNDU. Na její palubě bylo nyní ticho, neboť časové spínače vypnuly po odchodu Stuarta Rushbrooka a Elvy Akihanové všechny energetické zdroje.

* * *

Kdesi v jiné galaxii želeli posádek mnohých tranzičních lodí, které se nevrátily. Všichni se ptali, kde zůstaly. Nikdo to nevěděl. A nikdo také nevěřil, že by kdy spatřil jednoho dne živého třeba jen jediného pohřešovaného. Záludnost hyperprostoru byla známa.

Nezvěstná zůstala také JUMPING KANGAROO.

A stále ještě nebylo technicky možné překonat obrovské vzdálenosti mezi jednotlivými galaxiemi. Pozemšťané ani Arkonidané zatím nevyvinuli takovou technologii, která by umožnila tak daleké skoky.

Nepravidelná spirálová mlhovina v souhvězdí Honících psů pomalu rotovala a nikoho by ani v nejsmělejších snech nenapadlo, že by se na - podle lidských měřítek - pusté planetě usadila skupinka přizpůsobených lidí a snažila se ji ovládnout.

JUMPING KANGAROO byla prohlášena za pohřešovanou...

Světlo, které vyzářilo slunce Chromundu, mělo dorazit na Terru teprve za milion devět set padesát šest tisíc let. Do té doby mohl na Zemi vymřít i poslední živý zárodek, slunce mohlo explodovat a spálit všech devět planet či se mohl stát bezpočet dalších katastrof.

Avšak zde na Chromundu byl život. Kdesi v nejzazším koutku mozku Jared Coln tušil, že pojem život ještě zdaleka nevyčerpal všechny své významy.

Nikdo se nesnažil spojit s Terrou ani s jiným světem Galaxie. Jared Coln ale věděl, že se o to jednoho dne přece jen pokusí.

Mraky se protrhly a sluneční paprsky ozářily Chromund, nový svět, který vzplál nekonečnou hojností kouzelných barev.

HANS KNEIFEL
NA BŘEHU MODRÉ MLHOVINY
Romány Perry Rhodan 6

Z německého originálu Am Rand des blauen Nebels.
vydaného nakladatelstvím MOEWIG - Verlag.
Mnichov 1970. přeložil Jiří Podbrdský.
Vydal jako svou tisící osmistou třináctou publikaci
IŽ. s. r o. Václavské nám. 36. Praha I. roku 1999.
Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková
Výtvarný redaktor Jan Přibík
vytiskl FINIDR. spol. s r o.. Lipová. Český Těšín.
Vydání první.

Doporučená cena 61.80 + 3.10 DPH • 64.90 Kč